

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Først finder man i kvisthaugen en passende gren, klipper den til og anbringer den i en blomsterpotte som er fyldt med jord. Potten pyntes pent med blomsterpapir.

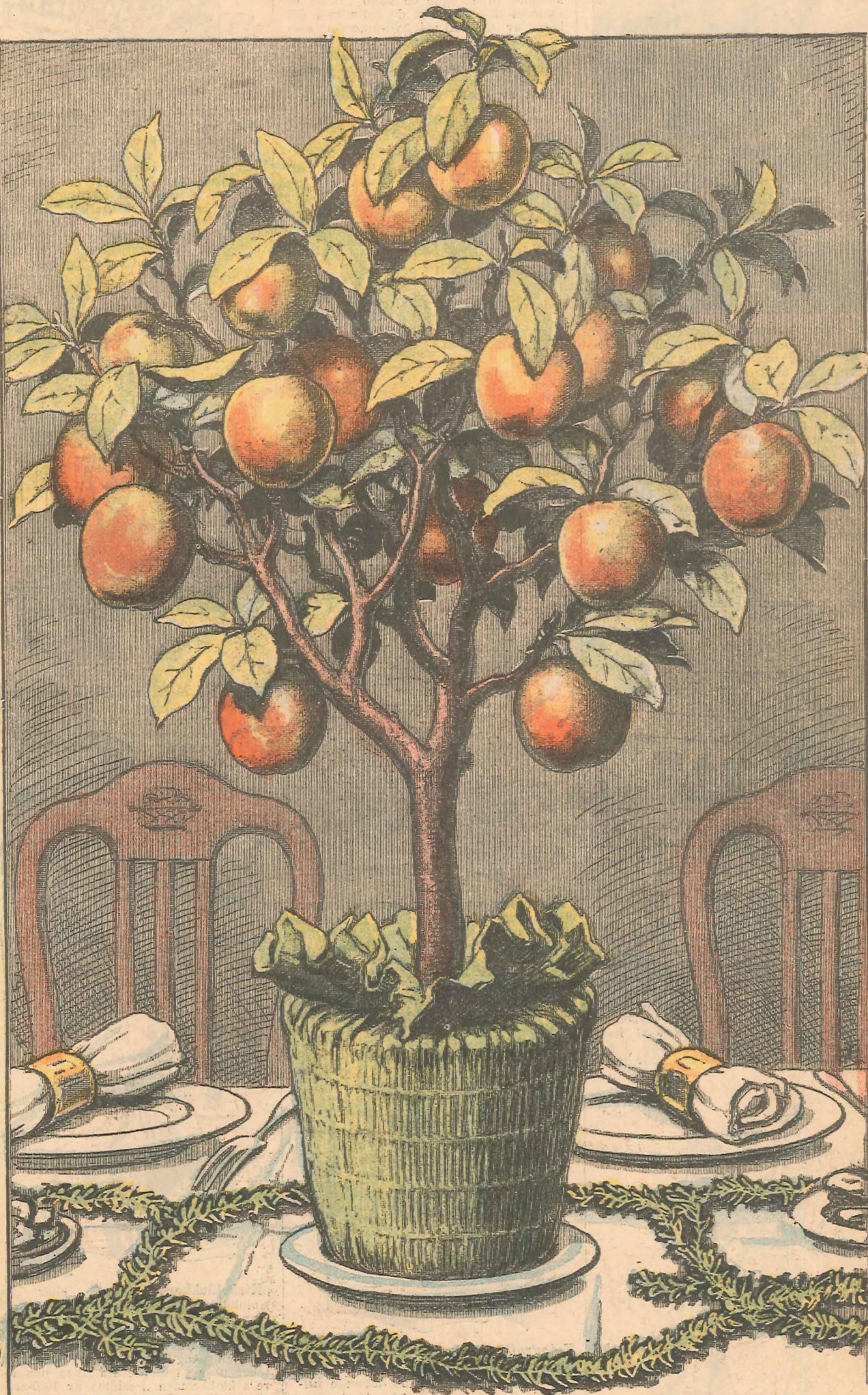

Dernæst skaffer man sig endel skud av eviggrønne planter, f. eks. evonymus. Disse skud binder man til grenene ved hjælp av blomsterstaastraad, saa træet blir passende løvrik.

Tilslutt hænger man frugtene paa, ogsaa med blomsterstaastraad. Hvis det er epler som benyttes bindes de selvfølgelig fast i stilkene. Appelsiner maa man fæste ved at stikke staastraad gjennem skallet.

Hvorledes man lager „et epletræ“

Deserten er serveret.

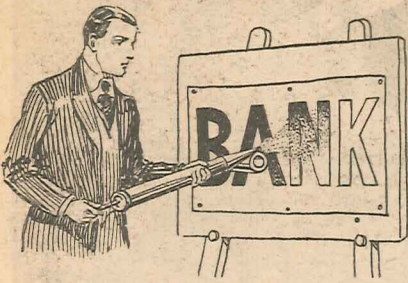
Billedet viser en fiks og overraskende maate at servere frugt paa ved selskaper. Istedetfor som man ellers plejer at anbringe eplene i en frugt vase, er de her hængt op i et træ, vel at merke saa fiffig og behændig at det aldeles ser ut som om de virkelig vokser paa træet. Hvorledes man bærer sig ad med at fremstille et slikt „juletræ“ kan man se av smaa-

legningene tilvenstre paa siden. Som borddekoration tar disse smaa træer sig nydelig ut og det forfeiler sjelden sin virkning naar vertinden ved maaltidets slutning med gavmilde hænder begynder at plukke frugten av træet og dele den ut blandt sine forundrede og beundrende gjester.

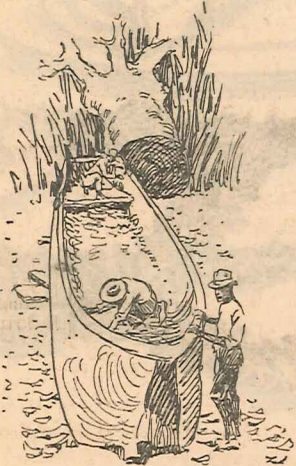
KURIOSITETER

De tause kjøbmænd. Byen Hya hyin i Birma i Bakindien er hjemstedet for en livlig handel med perler og andre ædle stener. De faldbyss fra aapne boder paa gatene, og naar en kjøper indfinder sig, veksles der saa godt som ikke et ord mellem sælgere og ham. Kjøperen undersøker de utsillede varer og byr paa dem ved hjælp av et fingersprog som alle forstår. Man sitter eller ligger paa matter, som er anbragt ovenpaa et stillas av bambus. Perlene og ædelstenene ligger paa et fat eller en skive av træ, og naar man har fundet en perle som passer en, griper man sælgerens haand under falet, trykker den paa en bestemt maate og har dermed gjort sit bud. Sælgeren svarer ja eller nei, ogsaa gjennom haandtryk, og saaledes utvikler sig en ofte lang, men aldeles taus samtale mellem de to, indtil enighet er oppnaadd eller man er klar over, at idag blir der ikke nogen handel mellem de to.

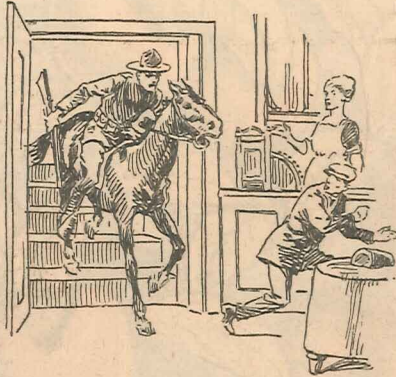

Blomstersprøiten som pensel ved skiltmaling. En mand i byen Waukon i Iowa i Amerika har fundet paa en lur og original maate at male skilter paa. Av papir utskjærer han bokstavskabeloner og sætter dem fast med tegnestifter paa det bret eller papstykke, hvorpaa skiltet skal males. Saa tylder han en blomstersprøite med ganske tyndlynde maling og sprøiter det utover skabelonstykket, og paa den maate skal han være istand til at male et skilt i en brøkdel av den tid, det ellers vilde ta.

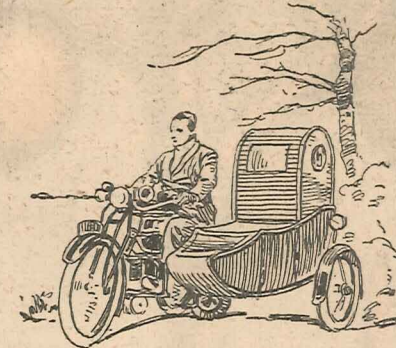

Baater som er laget av en uthulet træstamme var som bekjendt i bruk hos de forskjelligste folkeslag allerede for aartusener siden, og blandt oldforskerne er der enighet om, at denne baatform er grundtypen for alle senere baater og skib, like op til den mest moderne super-dreadnaught. Og saa gis der endnu folk som bygger sine baater likesom

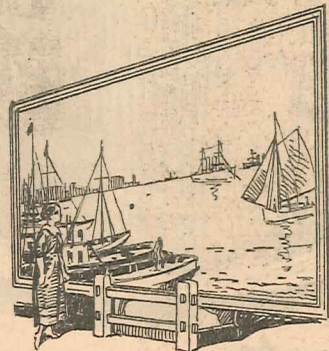
oldtidsfolkene, idet de uthuler en stor træstamme og hugger den til saa den kommer til at ligne en kano. Dette er saaledes tilfældet med de indfødte i det indre av Columbia i Syd-Amerika, som bruker disse maleriske kanoer til at fragte bananer og andre produkter op og ned elvene paa. Det tar ikke sjelden to-tre maaneder for tre mand at lage en baat av denne klassiske oldtidstype.

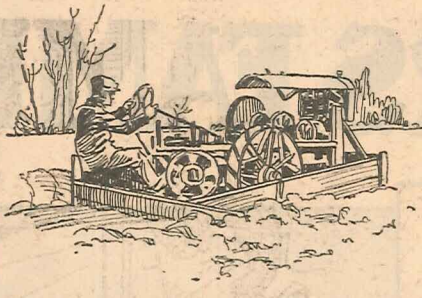
En dramatisk tyvejagt. I Boston hændte det for ikke længe siden en begivenhet som for utenfor staaende kunde se ut som om den var et led i en spennende filmoptagelse, men i virkeligheten var den det bitre alvor. En bevæbnet, ridende politibetjent forfulgte en tyv. Tyven søkte tilslut tilflugt i en kjøtforretning som laa i kjælderetagen. Uforfærdet red den tjenestivrige ordenshaandhæver etter tyven nedover trappene ind i forretningen og grep her tyven, — sikkert til like stor forfærdelse for denne som til overraskelse for ekspeditricen i forretningen.

Sidevogner med jalousi-rulleskjerm. I England bruker man nu at beskytte passagerene i motorcyklens sidevogner mot vind, regn og kulde ved hjelp av jalousi-rulleskjerm omtrent av den slags, som er almindelig kjendt fra de amerikanske skrivebord. Skjermen er til at trække ned, saa den helt dækker passagerene, som dog kan hode utkikk fr. mover gjennom en cellulitrut. Naar skjermen ikke brukes, ligger den skjult inde i sidevognens karosseri.

Fotografiforstørrelser av kolossale omfang, anvendt som malerisk bakgrund ved optagelser av levende billeder. En fotograf i Kalifornien har oppfundet en metode, hvorved det er mulig at forstørre almindelige smaa fotografier av format 9x12 centimeter, saa de kommer op i en størrelse av over 4 meter i bredden, uten at billedets detaljer gaar tapt. Og — hvilket er det interessanteste — forstørrelser av denne art har fundet rik anvendelse som bakgrund ved optagelse av levende billeder istedetfor malte billeder, hvorved hele sceneriet blir av langt mer virkelighets-try virkning.

Tractoren som sneplog. Paa den andre siden av Atlanterhavet har man til de mange anvendelser, tractoren efterhaanden har faat, nu ogsaa føiet den at den benyttes som sneplog. Ved hjelp av nøgen planker er det en forholdsvis let sak at omdanne en tractor til en sneplog som gjør udmerket fydest selv i temmelig hoi sne. I Illinois, hvor tractor-sneplogene særlig er i virksomhet, maa disse ofte forcere et snelag paa en halv meter og mer.

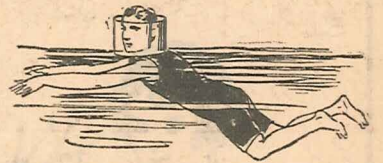

En høist eiendommelig foredragssal er den som findes i fængslet i Fresnes ikke langt fra Paris. Fængslet, som er et av verdens største, staar i forbindelse med et selskap inde i Paris, hvis formaal er at virke opdragende paa fangene gjennom oplysende foredrag. Disse foredrag holdes i en stor sal, hvis ene side fra gulv til tak er opfyldt av en mængde trappelignende avsætter med aapninger, som fangene kan kikke ut av, og som staar i forbindelse med cellene. Det er let for fangene at høre og se foredragsholderen og at følge med i de kemiske og fysiske forsøk, han ledsager sit foredrag med, hvorimot fangene ikke kan se hverandre indbyrdes. Billedet gjengir en scene fra et foredrag om de uheldige følger av overdreven nydelse av alkohol.

„Kirkeklokkenes konge” eller „zar Kolokol” som den heter paa russisk, er verdens største kirkeklokke. Her staar den i sprængt tilstand paa et muret fundament i hykvarteret Kremli i Moskva. Men en gang har dens mægtige klang tonet ut av lydhullene i „Ivan den store's” klocketaarn. I midten av 1600-arene styrte klokken under en ildebrand ned fra sit stillas, blev igjen hængt op, men faldt under en ny ildebrand i 1703 ned igjen. Den blev saa omstøpt og ophængt igjen, men 1737 styrte den attter ned, da en ny ildebrand herjet klocketaarnet. Skjønt klokken bare faldt fra en hoi av 5 meter, begravet den sig ved faldet dypt i jorden, og et stort stykke paa 11.000 kilogram blev slaat ut av den. Det fortelles, at det var de perler og ædelstener, som Moskvas fornemme damer hadde kastet i den smeltede malm

under støpningen, som hadde gjort metallet skjort saa klokken sprang ved faldet. Nu staar „kirkeklokkenes konge” paa en aapen plads i byen. Paa billedet sees hullet i den og det avslaatte stykke paa 11.000 kilogram. Hele klokken veier 200.000 kilogram, og dens omfang nedentil utgjør 20 meter.

En svømmeklokke er en av de sidste nye oppfindelser paa svømmingens omraade. Den er av celluloid, saa at man kan se igjennem den, og slutter tæt til halsen nedentil, saa at der ikke kan komme vand ind den veien, mens den er aapen ovenfor for lufttilførselens skyld. Selv mennesker som har meget smaa ankrer for svømming, skal ved hjelp av denne svømmeklokke kunne lære at svømme paa ti minutter, paastaar „Popular Mechanics”, idet den største vanskelighet for nybegyndere i svømmekunsten — vanskeligheten ved at holde munden fri for vand — her er overvundet paa en yderst enkel og probat maate. At svømmeklokken skal kunne overflodig gjøre bruken av badehette for damer, gjør den yderligere anvendelig.

En elektrisk barkskrællemaskin, hvor skrællekniven er anbragt paa en liten tromle som dreier sig rundt med stor hastighet, er nu i bruk i de store amer. kanke tommerdistriker. Det ellers temmelig besværlige og sene avbarkningsarbeide gaar som en lek, paastaes der, naar det utføres med den elektriske skrællemaskin. Et arbeide som det skal 20 mand til at utføre paa en dag naar træene avbarkes etter den gamle haandmetoden kan en mand prestere, naar han bruker skrællemaskinen.

Verdens største potaskeske, og som vel at merke virkelig brukes og ikke bare er laget for kuriositetens skuld, er den som findes i det gamle, berømte kloster Rilo i Makedonien. Naar munkene her skal holde maatid, blir der inde i klostergaarden stillet en lang rad av store skaaler paa jorden — bord og stoler brukes ikke —, og den som øser maten op besørger dette arbeide ved hjelp av en vældig træske, som er paa størrelse omtrent som et menneske. En skefuld av denne kjampske er nok til omtrent ti mand.

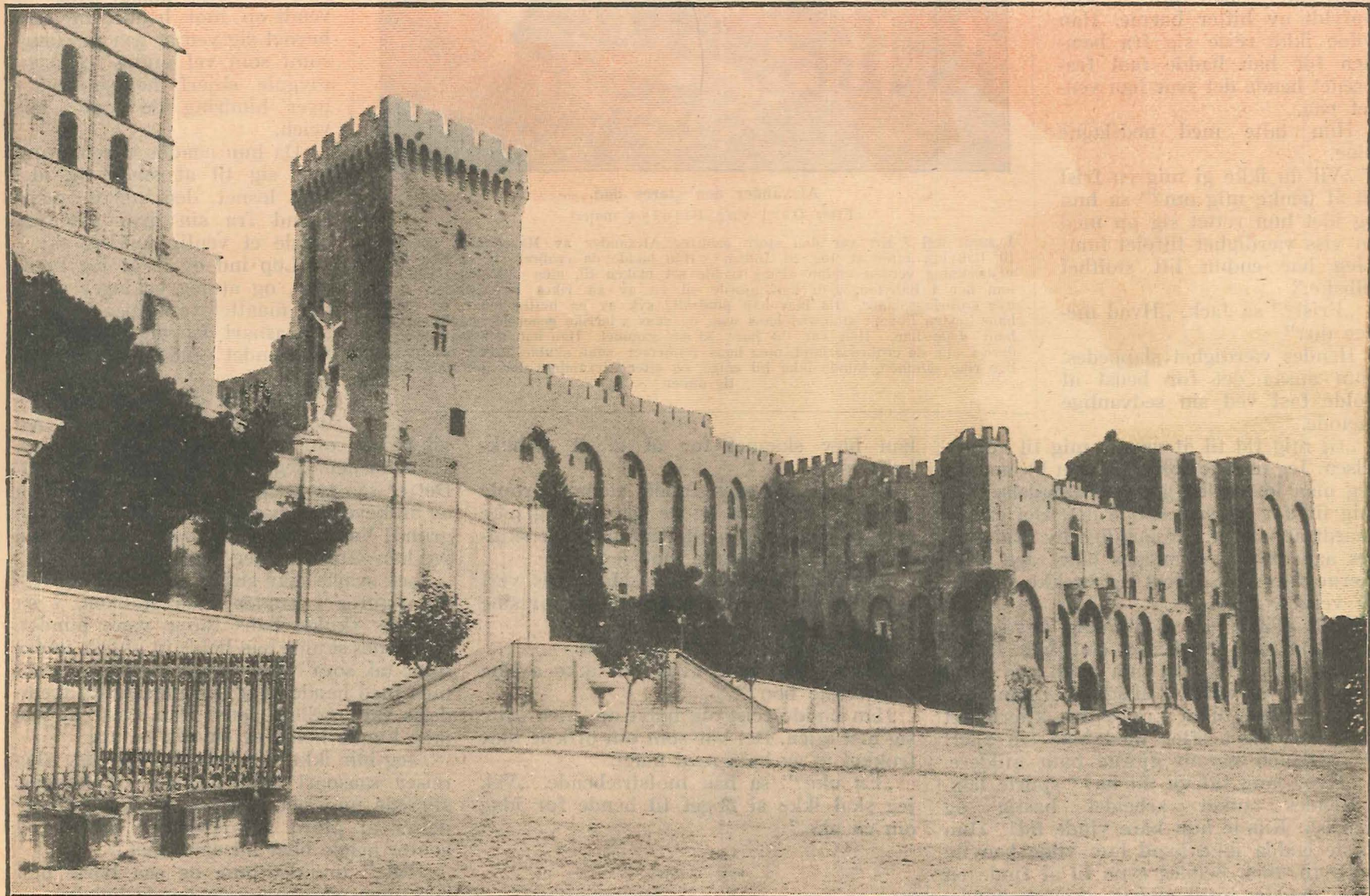
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr 6.

Torsdag 10. februar 1921.

45 aarg.

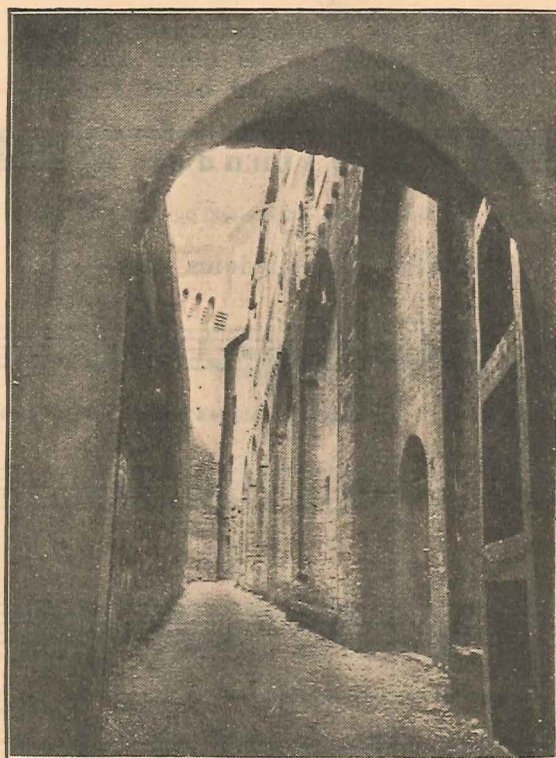
Paveslottet i Avignon i Frankrike, hvor paverne blev tvunget til at bo fra aaret 1309 til aaret 1377.

De landflygtige pavers slot.

idt i det vakre Provence, hvor korn og oliven, vin og morbær væl- der op av jorden og hvor Rhonens brede, rolige strøm glir avsted mens de sølvgraa oliventrær og de sorte steneker speiler sig i dens vand, finder man det ældgamle, graa Avignon med sin høie kalkklippe, og paa klippens side det gamle, store paveslot.

Det var i begyndelsen av det fjortende aarhundre at paven valgte Avignon til residens og forlot Rom. Det var pave Clemens V, og da han i 1309 kom til Avignon var det halvveis av tvang. Pavestolen var da kommet fuldstændig under fransk indflydelse og magt, og man forlangte fra fransk side at paverne herefter skulde bo i Avignon, hvor man bedre kunde kontrollere dem og bruke dem til fordel for fransk politik. I 68 aar bodde der ialt 7 paver her, nemlig Clemens V, Johan XXII, Benedikt XII, Clemens VI, Innocent VI, Urban V og Gregor XI, og disse 68 aar kaldes endda „Pavernes babyloniske landflygtighetstid”. Først i 1377 vendte Gregor XI tilbage til Rom, men byen som pavestolen hadde kjøpt av grevinde Jeanne av Toulouse vedblev at være pave- lig besiddelse, og den var det like til den franske revolution, da den franske stat annekterte byen og

En av de skumle, trange gaarde i paveslottet med de enorme murmasser.

gjorde den til fransk statseiendom. Mens paverne bodde her bygget de paveslottet, de bygget paa det i 56 aar, og det var netop blit færdig da pavestolen atter blev flyttet til Rom. Slottet er uhyre stort og ligner mer en fæstning end et slot, men i pavetiden hadde paverne baade sin talrike livvakt her og sine hundreder av prester om sig. Desuten, tidene var usikre saa man maatte bo bak sikre murer. Av de store inkomster paverne hadde kjøpte de ogsaa meget jord, saa slottet her blev midtpunktet i et helt litet rike. Efter pavernes tilbakereise til Rom kom slottet i lange tider til at staa tomt. Undertiden gjorde det imidlertid nytte som kaserne, undertiden var det pakhus for korn og olje, undertiden som fængsel, og under revolutionen, da det kom til blodig borgerkrig mellem revolutionens tilhængere og pavernes trofaste, var der her sat en domstol som avsa utallige dødsdomme. Nu rummer det gamle slot en del av byens offentlige bibliotek og dets arkiv, men det fylder saa uendelig litet i disse uhyre sa- ler og utallige rum. Slottet er imponerende at se utenfra og man har søkt at bøte litt paa dets skummelhet ved beplantninger, springvand og kunstverker; næsten endda mer imponerende virker det indvendig med sine vældige rum, sine gaarder, buer og murmasser. Det er et uhyre monu- ment for pavernes magt i svundne dager, og mid- delalderen taler sit sprog ut av hver eneste sten.

Taushetens aak.

Av

Amy Mac Lauren.

(Autorisert oversættelse.)

(Forts.)

Han var ærgerlig paa sig selv fordi han lot sin vrede løpe av med sig — men hun drev ham til det yderste. Al medlidenhet med hende forsvandt — han følte sig kun opfyldt av bitter harme. Han vilde ikke reise sig fra bænken før han hadde faat fra- vristet hende det svar han ventet paa.

Hun talte med nedslagne øine.

„Vil du ikke gi mig en frist til at tænke mig om?” sa hun og idet hun rettet sig op med en viss værdighet tilføiet hun: „Jeg har endnu litt stolthet tilbake.”

„Frist?” sa Jack. „Hvad mener du?”

Hendes værdighet slappedes. Hun ansaa det for bedst at holde fast ved sin sedvanlige metode.

„Gi mig tid til at vænne mig til adskillelsen. Jeg maa jo forandre min levemaate. Jeg maa løse mine gamle forbindelser. Gi mig tid før du sier hende det. Det er saa haardt at vite at ens elendige liv skal lægges aapent for en andens øine! Jeg vilde gjerne først reise bort og trække mig ut av verden —”

Jack gjorde en utaalmodig bevægelse. Men hun tok det bedre end han hadde ventet. Han følte at hun holdt paa at gi efter. Det var virkelig utsigt til at han kunde faa frihet til at kræve den kjærlighet som han higet efter med hele sin sjæl! Bevisstheten herom gjorde ham mildere.

„Hvor lang tid vil du ha?” spurte han.

Hendes tanker arbeidet hastig og febrilsk. Kunde hun bare vinde tid! Hun visste endda ikke hvad hun vilde benytte tiden til, men hendes evne til at finde en utvei hadde hittil aldrig svigtet hende. Hun vilde ikke be om altfor lang tid, for den traad hun holdt ham i var saa svak at den let kunde breste. Hun knuget hændene sammen og saa bedende paa ham.

„Gi mig en uke — jeg ber bare om en eneste uke. Skjænk mig denne ene uken av de mange lykkelige aar som venter dig! Gi mig tid til at skjule mig selv — til at forsvinde av dit liv.”

Hendes stemme skalv og brast.

„Jeg gjør dette for din skyld. For din skyld opgir jeg alt som gjør livet verdifuldt for mig.”

Der var en svak klang av virkelig følelse i hendes ord som kunde være blit farlige for Jack, men

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Alexander den stores død. —

Efter Carl von Pilotys maleri.

I aaret 323 f. Kr. var den store erobrere Alexander av Makedonien kommet til Babylon efter et tog til Indien. Han hadde da erobret sig et rike hvis utstrækning verden endnu aldrig hadde set maken til, men allikevel omgikkes han her i Babylon, som han gjorde til en av sit rikets hovedsteder, med nye erobningsplaner. Da blev han pludselig syk av en heftig feber, og mens hans hustru Roxane stod ved hans seng og hans sierrike generaler samledes om ham døde han. Han var da bare 33 aar gammel. Han hadde indsatt stathaldere i alle de erobrede land, men hans felt herrer som skulde holde det mægtige rike sammen, kunde ikke bli enige, og efter Alexanders død gik riket hurtigt under.

han blev skaanet for at gi et øieblikkelig svar.

En høi, litt skingrende stemme ropte paa Mrs. Maynard og de saa en ung pike med en masse hørgult haar nedover skuldrene komme løpende mot dem.

Hun var datter av Mrs. Maynards vert og hadde fattet stor forkjærlighet for sine foreldres gjest.

Mrs. Maynard bøide sig frem.

„Jack,” bad hun. „Du kan ikke avslaa min sidste bøn?”

Han hadde reist sig halvt op, men satte sig ned igjen. Det var som om ordene blev trukket ut av ham med magt.

„En uke?” sa han motstræbende. „Vel, jeg skal ikke si noget til hende før idag om en uke.”

XIV.

I det „døde taarn”.

Den unge pike kom løpende bort til dem. „Mrs. Maynard,” ropte hun. „De maa endelig komme og se det hullet i gulvet

som de pleide at kaste folk ned i før i tiden! Sir Andrews husholderske vil fortælle os om det, og jeg løp for at finde Dem. Jeg vet De interesserer Dem for slikt og de venter paa Dem! Kom saa fort De kan!”

Mens hun aandeløs sa alt dette hængte hun sig ved Mrs. Maynards arm og forsøkte at trække hende med sig. Mrs. Maynard hadde mest lyst til at slaa det vakre ansigt som var vendt op mot hende, og hun hevnet sig ved at gaa saa langsomt som vel mulig og la sit ravgule skjert henge fast i hver hindring de møtte paa veien.

Da hun naadde døren tvang hun sig til at smile og idet hun løsnet den unge pikes haand fra sin arm gav hun hende et venlig puf og sa:

„Løp ind og si at jeg kommer, og at jeg beklager at de har maattet vente paa mig.”

Saasart den unge piken var forsvundet vendte hun sig mot Jack.

„Tak for det du sa istad — det er den sidste tjeneste jeg vil be dig om.” Hun stanset og saa ned. „Blir du her? Jeg vilde saa gjerne vite det. Det er saa frygtelig at vite dig i nærheten og allikevel være adskilt fra dig ved en avgrund! Vær barmhjertig og si mig det, saa jeg kan vite hvad jeg skal gjøre.”

Jack svarte ikke straks. Han stod og tegnet figurer i sanden med stokken. I en hel uke skulde hans tunge være bundet. Hvorledes skulde han holde ut at leve under same tak som Nanny og stadig træffe sammen med hende naar den mørke sky fremdeles var imellem dem? Han visste at han ikke kunde holde ut en slik tvang.

„Jeg blir ikke her,” sa han endelig. „Jeg reiser saasart som mulig — rimeligvis allerede imorgen. Jeg har viktige forberedelser at gjøre. Jeg kommer tilbake og henter hende naar alt er ordnet.”

„Tak,” mumlet hun, og saa hørte hun den unge pike rope paa hende indefra.

Ifølge den besked Lady Brewster hadde git Margaret gjennem Nanny hadde hun latt stenen i det døde taarn fjerne. Der maatte to mænd til at løfte den, for den var stor og tung og hadde ikke været rørt paa flere aar.

Margaret hadde kjendskap til alle de sagn som stod i forbindelse med Pittvie, og da gjestene ankom til slottet var hun parat til at vise dem om.

Hun gjorde som sedvanlig sine forberedelser den eftermiddag. Med et stort knippe nøkler i haanden gik hun rundt i slottet og aapnet alle dørene — for der var mange mystiske rum

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Syng kun i din ungdoms vaar —

Andantino

Syng kun i din ungdoms vaar, i den lyse sommer, sangens væld fra hjer-tet gaar og til hjer-tet kommer.

En gang di-ne ungdomskvad vil, naar høsten kommer, glad to se dig i me-de, to se dig i me-de.

og hemmelige trapper i det gamle slot.

Da hun var færdig med sine forbedringer vendte hun tilbake til sit eget værelse, hvor hun satte sig i en lænestol med sit haandarbeide og ventet.

Det var meget lummert i veiret den dag og hun hadde aapnet alle vinduer for at faa den fugtige, mugne luft som steg op av hullet i gulvet, drevet ut. Nogen av vinduene var uten nytte for lyset av værelset. Det var mere smaa tragtformede huller som var boret ind i de tykke murer og som i gamle dager hadde været benyttet i krigstilfælde. Utenfor var de ikke synlige paa grund av de tette efeuranker som dækket dem.

Møblene i Margarets værelse var flyttet fra sine vanlige pladser for at der kunde bli et tomt rum omkring hullet i gulvet. Hendes sybord var sat helt op til væggen ved vinduene og stolen stod ved siden av det. Den tunge luft maatte ha gjort hende søvning, hun merket ikke at hendes øienlok hadde lukket sig før hun blev sig bevisst at der lød stemmer like ved hendes ører. Værelset var tomt, men hun var straks paa det rene med hvorfra stemmene kom. Hun visste at der stod en bänk ved den efeuklædte mur. En eller anden person — eller rettere personer at dømme efter lyden — maatte sitte paa bænken og tale sammen.

Det var jo ikke nogen sjelden foreteelse. Hun tok sit haandarbeide som var faldt paa gulvet og vilde begynne at sy igjen. Det tragtformede hul var like bak hendes hode og det lignet i konstruktion en telefon. De ord som blev talt utenfor taarnet naadde Margaret meget distinkt.

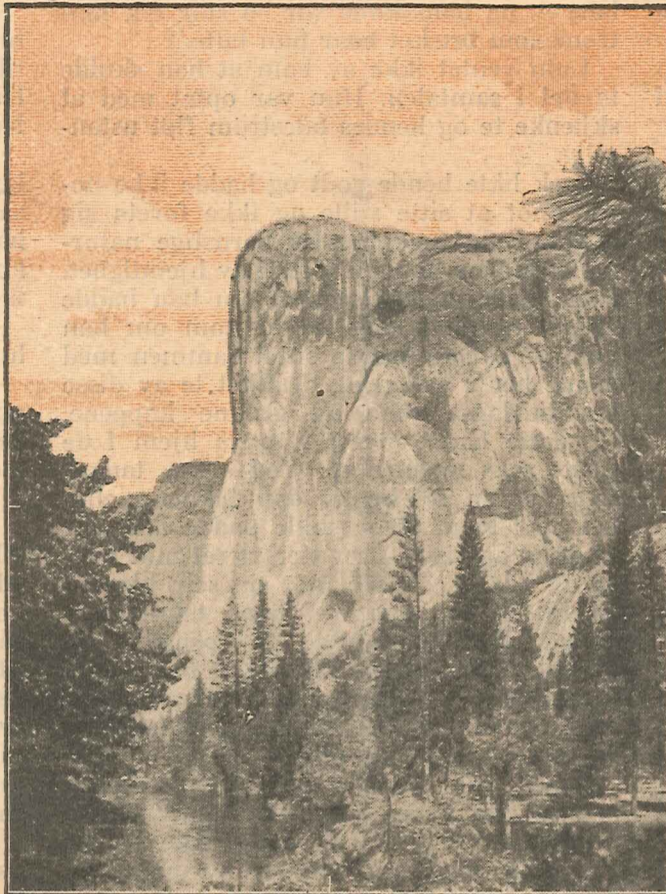
Margaret var en kvinne med en absolut uavhengig karakter. I samvittighetssaker handlet hun alltid helt og holdent efter sit eget skjønn.

I begynnelsen interesserte stemmene utenfor taarnet hende ikke, men saa gik det op for hende at den ene av de personer som talte var kaptein Adair. Saa fanget nogen sætninger hendes oppmerksomhet. Hendes sytøi faldt igjen oppaaagtet paa gulvet og der kom et nysgjerrig uttrykk i hendes øine. Hun hadde graa øine som laa dypt i hodet. Det var øine som var helt uutgrunndelige og aldrig røbet deres eiermands følelser.

Enkelte mennesker var ræd Margaret. De som engang hadde set vreden flamme i hendes graa øine tok sig vel iagt for ikke at fremkalde denne vrede oftere.

Hun visste ikke hvor længe hun hadde sittet der og lyttet til samtalen utenfor, men mens hun lyttet fik hendes øine en dyper glans og trækkene om hendes mund blev haarde. Saa hørte hun en ung pike rope, mens det lød ganske svakt,

for murene i taarnet var meget tykke. Nu brydde hun sig ikke om at lytte mer; hun hadde hørt nok. Paa bordet ved siden av hende stod hendes arbeidskurv og nogen indrammede fotografier, og der laa

„Kapteinen“ i Yosemite-dalen.

Paa fjeldgruppen Sierra Nevadas vestsida, i Kalifornien, finder man den storslagne og vakre Yosemite-dal, der likesom Yellowstone Park er fredlyst nationalpark. Dalbunden selv ligger bare 1200 meter over havflaten, men den omgis paa begge sider av fuldstændig lodrette fjeldvægger som siger op til en høide av over 1500 meter over dalens bund. Gjennem dalen larmer Merced-elven avsted og danner ved klippene „De tre brødre“ tre vældige fossefald efter hverandre. Vandet styrter her ned fra en høide av næsten 800 meter. En av de mest imponerende klippeformationer er fjeldet „Kapteinen“ (El Capitan) som er vel 1000 meter høit, og som bestaar saa at si av en eneste granitblok. Det er den man ser paa vort billede her, og paa beskueren virker den aldeles overvældende, særlig da den ligger litt isolert saa man derved bedre fatter dens størrelse og vælde. Ikke langt herfra er det man finder de kjendte kjæmpekræver som er verdens største og som naar en høide av over 150 meter. Yosemite-dalen blev først opdaget i 1851, da det store træk av guldgravere gik ut mot Kaliforniens eventyrland. I 1864 blev den erklært for fredlyst nationalpark. Av egnens oprindelige beboere finder man nu bare nogen ganske faa. Det er de saakaldte Digger- eller Shoshone-Indianere, et forkommet og elendig folk som herer til de laveststaaende av alle Amerikas urindvaanere. De trekker omkring med sine teller og nogen faa husdyr og der er vistnok bare nogen faa hundre av dem tilbage. — Fot. Underwood, New York.

ogsaa nogen bøker. Hun tok et av fotografiene og saa paa det. Det forestillet en kraftig bygget mand paa omkring firti ar med et ansigt som paafaldende lignet Margarets. Det var de samme øine og det samme energiske, bestemte karaktertræk om mund og hake.

„Davie,“ sa hun, henvendt til fotografiet, „baade du og jeg vet at hendes mand har ligget i sin grav i et ar.“

Hun satte fotografiet tilbake paa bordet.

„Og slik en kvinne stiller sig imellem en mands og hans hustrus kjærlighet og vil berøve en mand hans faderværdighet.“

Mørke glimt av vrede kom frem i hendes øine og de faldt paa det gapende hul i gulvet.

„Det rummet var ikke for mørkt for dig,“ mumlet hun. „Men bare vent, din tid kommer nok. Du er opdaget! Nu er det Margaret Robertson som kan sno dig om fingeren —“

Hun reiste sig da hun i det samme hørte stemmer og latter ute fra den lange korridor som førte til den fløi av slottet hvor hendes værelse laa.

Døren blev revet op og hun hørte Sir Andrew si:

„Naa, Margaret, er De her? Jeg har bragt Dem nogen gjester.“

Margaret neiet paa sin værdige, gammeldagse maate. Hun var kjendt av de fleste av gjestene og hele hendes person og optræden indgød altid en viss respekt og interesse hos hendes omgivelser.

Selskapet stimlet sammen om hende, de unge med ivrig spørgende øine og med frygtsomme blik bortimot det uhyggelige mindesmerke om fortidens tragedier.

Enhver som oppmerksomt iagttok Margaret vilde ha bemerket at hun mer end en gang saa bort til døren som om hun ventet nogen.

Saa lød igjen Sir Andrews stemme. „Naa, der er endelig Mrs. Maynard! Vi trodde De hadde gaat Dem bort blandt ruinene. Jeg vet ikke om De setter pris paa denne del av forestillingen,“ tilføiet han smilende. „Det er nærmest et slags rædselskabinet.“

Margaret saa forbi ham og saa en kvinne gli ind gjennom den aapne dør. Der var noget i hendes utseende som gjorde hende forskjellig fra alle andre personer derinde. Der var over hende en ubestemmelig charme som var mer betagende end hendes skjønnhet.

Margarets øine hvilte paa hende i nogen sekunder. Saa fortsatte hun paa sin rolige, langsomme maate den beretning som var blit avbrutt ved Mrs. Maynards komme.

Høitidelig og med en kraft og dramatisk veltalenhet som forbauset selv hendes herre som jo kjendte hende saa godt, fortalte hun historien om det døde taarn og dets gruppvækkende rædsler.

Det var etterhaanden begyndt at skumre litt, og værelset syntes fullt av skygger og lugende spøkelsesagtige væsener i hver krok. Margaret holdt sine tilhørere iaand; deres øine hang ved hendes læber og hver av hendes bevægelser.

Mrs. Maynard holdt sig tæt op til Sir Andrew og hvisket at hun var ræd, men han hørte hende ikke. Han var optat av at iagttå Margarets ansigt. Han hadde aldrig før hørt hende tale slik — og nogen av de sagn hun fortalte var fremmed for ham.

Margaret gjorde aldrig noget usedvan-

I det døde taarn.

Hun visste ikke hvor længe hun hadde sittet der og lyttet til samtalen utenfor.

lig uten nogen bestemt hensigt. Hvorfor mon hun la saa stor vekt paa at skræmme disse mennesker som ikke betydde no-

get for hende, og som bare ønsket en eftermiddags underholdning?

Sir Andrew tænkte undertiden at han meget gjerne skulde ønske at vite hvad der foregik i Margarets indre.

XV.

En rolig testund.

Jack hadde fulgt Mrs. Maynard ind i huset, men da den unge piken kom løpende bort til hende og drog hende med sig blev han staaende et øieblik; saa gik han nogen skridt bortover den stengang som førte til Margarets værelse da han hørte rasling av skjørter bak sig og en bløt stemme rope paa sig.

Han vendte sig om og saa Lady Brewster komme gaaende efter sig. Hun lo muntert og moret sig øiensynlig over at hun var saa dristig at stanse ham.

„De skal ikke gaa ind i det værelse,” sa hun; „det er fuldt av rædsler. Jeg gaar aldrig derind. Ingenting i verden skulde faa mig til at sætte mine ben der, og De skal ikke gaa derind fordi De fremdeles er rekonvalescent og ikke taaler stort. Tænk paa Deres stakkars kone! De vil bli aldeles forstyrret av at se ned i det frygtelige hullet. De maa endelig ikke gaa derind.”

Jack smilte av hendes alvorlige ord.

„Det er meget venlig av Dem at være saa omhyggelig for mig,” sa han.

Sir Andrew hadde forestillet sin hustru for Jack samme morgen som han første gang var i haven; men Lulu hadde syntes han saa træt og daarlig ut og hadde ikke villet anstrenge ham med at tale for meget med ham.

Da hun kom tilbake om eftermiddagen hadde hun faat tid til at veksle nogen ord med ham før hendes andre gjester la beslag paa hendes opmerksomhet.

Lady Brewster var yngre end Sir Andrew, og hun var en liten, fin, tendre skabning som saa yngre ut end hun var. Hun var i besiddelse av en barnslig indtagende oprigtighet og mangel paa selvbevissthet og var utvungen og naturlig i sit væsen og hele sin optræden.

„De kommer til at bli derinde en stund,” sa hun og nikket i retning av taarnet. „Og jeg længter slik efter te, jeg holder paa at dø av tørst! Ganen er aldeles tør av at snakke saa meget, og jeg kan ikke fordra at kjøre saa langt paa en varm dag.”

Hendes straalende øine hvilte paa ham. Men der var ikke spor av koketteri i dem.

„Vi vil ha os en rolig te for os selv,” sa hun. „Jeg vilde netop begynde da jeg saa at De gjorde mine til at slutte Dem til de andre, og jeg syntes det vilde bli altfor anstrengende for Dem derfor løp jeg efter Dem for at frelse Dem.”

Hun hadde snudd og mens hun stadig talte og forklarte og smaaskjændte paa ham paa sin indtagende naturlige maate, gik hun foran ham tilbake til hallen.

„Sæt Dem nu der,” sa hun og pekte paa en makelig lænestol, mens hun selv tok plads i en høirygget stol som var trukket bort til tebordet. „Og De maa ikke prøve paa at være galant og varte mig op for Deres haand skal ligge i ro og De maa ikke røre den. Jeg skal smøre paa brødet for Dem og dele det op i passende biter som De kan putte i munnen. De bruker vel baade sukker og fløte? Skal De ha sterk te? Tynd te smaker vondt og er kjedelig. Den herren jeg hadde tilbords igaar talte saameget om at mat skulde være interessant. Lam uten krusemymtesaus, for eksempel var som at kysse sin egen kone, sa

han — og hans kone var en stor tyk matrone som bræket naar hun talte.”

Lulu ventet ikke av ham at han skulde ta del i samtalen. Hun var optat med at skjænke te og hendes talestrøm fløt ustanselig.

Jack likte hende godt og hadde ikke noget imot at sitte stille og ikke foreta sig noget. Lulu med hendes barnslige naturlighet indgav ham en følelse av hjemlighet. Han hadde en følelse som om han hadde kjendt hende i lang tid og som om han utallige ganger hadde sittet sammen med hende her i hallen og drukket te av disse gammeldagse hvite og grønne koppene. Og dette hadde været Nannys hjem i de sidste seks maaneder! Ved disse tanker steg der en følelse av dyp taknemmelighet op i ham. Hvor snille hadde ikke Sir Andrew og Lady Brewster været mot hende og barnet? Vrede mot sig selv blandet en følelse av smerte i hans taknemmelighet. Hvorledes vilde de forholde sig overfor ham naar de fik vite at han hadde overlatt hende saalænge til fremmedes omsorg, at hans stolthet hadde vildledet hans begreper om ære og pligt?

Baade Sir Andrew og Lady Brewster maatte vite hvem han var. Nanny hadde fortalt dem det, men de visste ikke at han og Nanny hadde møtt hverandre under de-

„Nanny,” sa hun, „han er et elskværdig og prægtig menneske.”

res fravær. Han følte at han ingen ret hadde til at sitte her og motta disse beviser paa venlighet som blev vist ham. Han var en bedrager og han avskydde alt bedrageri. Han angret allerede at han hadde git Mrs. Maynard en ukes frist. Hvorfor hadde han gjort det? Han burde nu kunne ha sagt til Lady Brewster: „Alt er nu i orden mellem Nanny og mig. Hun kommer tilbake til mig,” og saa kunde han aapent og ærlig ha takket hende for den gjestfrihet hun hadde vist hans hustru og barn. Men han var tvunget til at tie. En ting maatte han gjøre. Han maatte fortælle Lady Brewster at han var vitende om Nannys nærvær paa Pittivie — og det maatte gjøres jo før jo heller. Om faa minutter kunde de jo bli forstyrret av det øvrige selskap.

Lulu la merke til at han sat og lekte med sit smørbrød istedenfor at spise det.

„Liker De det ikke?” spurte hun. „Vil De ha noget andet?”

„Nei tak,” sa han, og nu visste han pludselig hvorledes han skulde redde sig ut av denne vanskelige situation. Han kom til at tænke paa Nannys budskap og de ord hun hadde brukt. Lulu vilde forstaa det, hadde hun sagt.

„Lady Brewster,” sa han idet han saa hende fuldt ind i ansigtet, „jeg har et bud til Dem. Nanny bad mig si Dem at hun trodde ikke hun vilde komme hjem til te. Hun sa De vilde forstaa det.”

Det blev sagt pludselig og kort og man kunde merke hvor nervøs han var. Han saa Lady Brewsters kinder blusse, men han kunde ha svoret paa at det glimt som kom i hendes øine var fremkaldt av glæde, ikke av vrede.

Et øieblik sat hun taus, saa sa hun hurtig:

„Stakkars, søte Nanny — men hun maa virkelig ha te. Jeg skal gi besked om at den blir sendt til hende naar hun kommer!” og hun reiste sig og ringte.

Saa satte hun sig med igjen et suk.

„Hørte De at en dør blev aapnet og lukket igjen? Det betyr at nu kommer allesammen tilbake, og vor fred er forbi. Lov mig endelig at De hvis de andre skulde begynde at snakke om knokler og skeletter og spøkelses, vil bringe andre emner paa bane. De maa gjerne slaa istykker en kop eller velte en tallerken med smørbrød, eller hvad De ellers kan finde paa — men De maa ikke la dem snakke om slike ting!”

„Det lover jeg,” sa Jack. Hvor søt og elskværdig hun var! Han hadde en fornemmelse som om en tung byrde var løftet av hans skuldre.

Lady Brewster saa ikke Nanny før senere ut paa aftenen. Hun var netop færdig med at klæ sig til middag og holdt paa at fæste nogen blomster foran paa kjolen da døren blev aapnet og Nanny kom ind.

„Hvor har du været?” utbrøt hun og løp hende imøte. „Alle har lett efter dig — alle!”

Hun tok et skridt tilbake og saa paa Nanny.

„Nanny!” sa hun. „Han er et ualmindelig tiltalende og prægtig menneske, og han ser saa daarlig og ulykkelig ut. Da han bragte mig dit budskap kunde jeg ha kysset ham — ja, det kunde jeg virkelig. Han saa ut som om han trængte saa hardt til at bli trøstet.”

Nanny blev blek.

„Jeg var ikke sikker paa om du visste — om han hadde bragt dig min hilsen,” stammet hun. „Jeg tænkte at det kanskje vilde være det bedste om jeg ikke kom ned til middag —”

„Ikke komme ned til middag?” sa Lady Brewster. „Men hvorfor ikke? Naturligvis skal du komme ned til middag. Saa — der lød gongongen. Du har ikke tid til at klæ dig om — men det er det samme. Du ser saa søt ut i den sommerkjolen. Andrew vet det — alt er i orden,” tilføiet hun hastig. „Jeg har fortalt ham det.”

Det lille selskap som den aften satte sig tilbords i spisesalen paa Pittivie var i en gladere stemning den aften end den foregaaende aften skjønt bare to av de fire personer holdt samtalen gaaende.

Sir Andrew var aldrig meget pratsom, men Nanny var ikke taus av naturen, og forlegenhet og generthet hørte ikke til hendes svake sider.

Men den aften var hun baade forlegen og taus. Hun følte sig trykket av den kjendsgjerning at hendes mand sat like overfor hende. Han saa ut til at føle sig fuldstændig hjemme i denne fortrolige kred, og Sir Andrew og Lulu likte ham godt. De betraktet hans tilstedeværelse som en helt naturlig sak. Nanny kjendte saa godt den maaten hvorpaa de godkjendte kjendsgjerninger uten at komme med nærgaaende spørsmål. De var øiensynlig under indtrykket av at alt var i den skjønneste orden. De vilde aldrig be

om nærmere forklaring medmindre den blev git dem frivillig.

Og Nanny tænkte at alt maatte være i orden. Jack kunde ikke sitte og snakke saa fornøiet med Lulu hvis han stadig led under den frygtelige uvishet. Det trøtte, forpinte uttryk var næsten forsvundet fra hans ansigt. Og han hadde flere ganger ledd av noget Lulu hadde sagt; det var saa deilig at høre ham le igjen! Det bragte svundne dagers solskin og glæde tilbake til hende igjen.

Hun bøiet hodet over sin tallerken fordi hun visste at hun hadde taarer i øinene og hun var ræd for at de skulde tro at hun var ulykkelig hvis de saa at hun graat. Og det var jo netop fordi hun var glad.

Lulu forklarte Jack med naiv likefremhet hvor ubehagelig det var at skulde gaa med andre folks klær.

„De vet at da vi reiste bort igaar var det ikke vor hensigt at bli borte om natten,” sa hun. „Derfor maatte vi laane alting — til og med tandbørster! De sa de var ganske nye, og jeg tror nok ogsaa de var

det, for det lugtet parfymeforretning av dem og de var aldeles stive. Andrews klær var altfor smaa til ham. Han har jo saa lang ryg og livet paa livkjolen hans sat oppe mellem skulderbladene — og mine klær var altfor store til mig.”

Hun gjorde en malende beskrivelse med hændene.

„Andrew,” sa hun og løftet hodet for at kunne se over blomstene som stod midt paa bordet, „hvor meget tror du den damen kunde veie? Jeg maatte bruke otte sikkerhetsnaaler for at faa hendes belte til at sitte paa mig saa nogenlunde. Tror du ikke hun veier over otti kilo?”

„Det kan jeg ikke si sikkert før jeg har hende paa vegten.” svarte Sir Andrew paa sin alvorlige, trohjertede maate.

Lulu trak paa skuldrene og vendte sig mot Jack.

„Er han ikke en ekte skotte?” sa hun. „Man faar aldrig en skotte til at uttale en mening før han er aldeles sikker i sin sak. Jeg er ikke skotsk — jeg er litt av hvert. Det er da en trøst at jeg ikke behøver at være saa forsiktig.”

(Fort.).

BRAND OMBORD. Efter en tegning av Hans Bohrdt.

FYR under kjelen og dampen op! Fra broen til avgang det lyder. Damperen rører sin vældige krop, og skummet om skruene syder. Skorstenen røk i den skytunge kveld pustes tilveirs, hvor blaasten den jager. Der viftes og ropes farvel og levvel. Saa stanser de tusener stemmers væld, og utover havet i natten damperen drager.

Kapteinen paa broen, rormand ved rat, folk i maskinen, utkikk forute. Trygt kan I sove. Kursen er sat, den kjender sin vei, vor skute. Stemplet slaar sine taktfaste slag, staalhertet dumpt i stilheten banker. Kyststripen svinder i mørket derbag; men foran gryr en fremtidens dag, og ut imot den gaar tusener længtende tanker.

De hørte hvert ord fra kapteinens mund, de saa hans revolverløp glimte. Da skaptet der ro i fortvilelsens stund, hvor frelse ei før var at skimte. Man følte, man hadde en chef ombord, som künde for redningen raade. Høit over flammens brakende kor hørtes hans klare, myndige ord, og raskt gjorde folkene klar de frelsende baade.

Da lyder der midt paa det store hav, hvor ikke et seil er i sigte, midt paa det ensomme brusende hav et ord, som faar mod til at svigte. „Brand!” Det har ulmet i nat og dag, medens man slumret og spiste og spøkte. Det brænder nede i varenes lag, i lasten der forut — En farefuld sag! Fra for og til agter brer sig det skremmende rygte.

Sluk da! Man har jo dog sprøiter ombord, og vand er der nok av at tage. Kapteinen møter med sindige ord, den voksende, jamrende klage: „Nu sætter vi kurs imot nærmeste land, under kjelen hver kulstump vi bruker. Faar luene luft, kan vi ei holde stand.” „Nuvel! Vor kaptein er en dygtig mand.” Da brister for ildtrykkets vælde fordæk og luker.

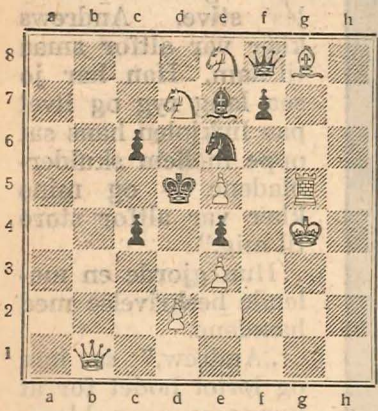
Rædselsskrik lyder fra kvinder og mænd. „Til sprøitene, karer!” Straalene syder; flammene synker og stiger igjen, mot himlen med knitring de skyder. Man flygter mot agter i rædsel og ve, man ber og man vrir sine hænder. Man kjæmper om baatene. Hjælp, hvad vil ske? Der er ikke et fartøi paa havet at se. Men kapteinens røst som et skud gjennom døds-larmen lyder.

„Bort fra baatene! Orden ombord! Her er det mig som raader og byder. Den første som vaager at trodse mit ord, som en hund i dækket jeg skyder. I ser, vi kan ikke med ilden faa bugt, den kan ikke reddes, vor skute. Men baatene rummer os, veiret er smukt, alle kan frelses ved orden og tugt. Men slaas I som villdyr, saa er med os alle det ute.”

Det hele gik for sig med orden nok; Først kvinder og barn og de svake! Saa mandspassagerer og mandskapets flok Tilsidst var kun chefen tilbake. Han saa paa sit skib. Det hadde han ført Saa ofte paa sjøs under flaget. Fra broen hans sidste kommando var hørt. Han kjæmpet med graaten; men øiet blev tørt. — Saa sprang han fraborde. Og baatene rodde fra vraget.

R. H.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1817.
Av L. H. Jokisch, Amerika.
(Tidskrift för Schack 1909.)
Sort: K, D, S, L, 4 B = 8 br.
Hvit: K, D, T, 2 S, L, 3 B = 9 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1814.

1. D d7 — d1, T b6 — b4.
2. D d1 — d8, La7 — d4.
3. D d8 — h4 Mat.

Løsning av den geografiske kamgaade i forr. nr.:

A	M	E	R	I	K	A
R	Q	N	L			
I	U	D	A			
Z	A	I	B			
O	D	A	A			
N	O	N	M			
A	R	A	A			

Løsning av tal-kvadraten i forr. nr.:

3	10	16	5
6	15	9	4
13	8	2	11
12	1	7	14

Løsning av beregningsoppgaven i forr. nr.: 4120 stjerner.

Stavelsegaade.

I vor nervøse, forhastede tid vist alle de første vil være; et tal er den sidste, og barn maa med flid paa skolen dets egenskap lære. Det hele kan lyde saa vittig og flot, men slutter som oftest dog inde litt spot.

Beregningsoppgaver.

1. En turist som stod paa et fjeld saa en sky paa himlen og samme skys speilbilde i en sjø ved foten av fjeldet. Han fandt ved maalingen, at de vinkler sigtelinjen dannet med den horisontale linje, var 30 grader og 45 grader. Naar det antas at observationspunktet laa 1000 meter over sjøens vandspeil, hvor høit var saa skyen over vandspeilet?

2. Tallet 96 lar sig dele i fire summer (positive tal), uegte brøker, saaledes at den andre er tre ganger saa stor som den første, den tredje tre ganger saa stor som den andre, den fjerde tre ganger saa stor som den tredje. Hvilke fire summer er ment?

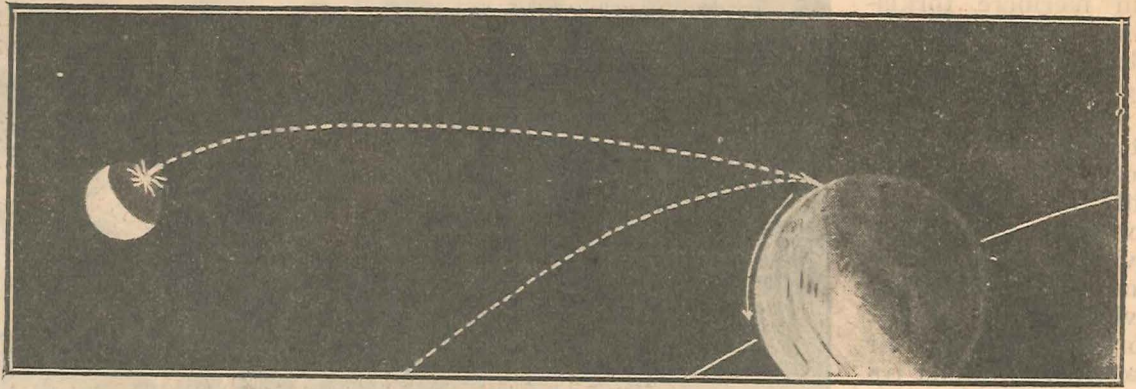
Bokstavkors.

Bokstavene i denne korsfigur skal omstillet saaledes, at de to lodrette rader indeholder de samme to navn som de vandrette, nemlig: 1. En engelsk by. 2. En amerikansk elv.

	D	D				
	H	H				
L	L	N	N	N	N	N
N	O	O	O	O	O	O
	O	S				
	U	U				

Folkegaader.

1. Naar du har mig, er du nær ved at ønske mig dit hvor pepperen gror; men du fortviler næsten hvis du taper mig, og vinder du mig har du mig ikke mer.
2. Den vilde menneskeæter svinger den naar han vil nedlægge sit offer; kokken spekter den naar han skal tilberede en kraftig ret. Hvad er det?
3. Næsten enhver ung pike, ja selv barn har en kjede, men nævn mig nu en kjede som intet menneske kan bære?
4. Med B en by, omtalt i det gamle testamente, med F et slags eventyr, med M et engelsk pikenavn, med S et vaaben og uten forbokstav en ung mand som blev dræpt.
5. Jeg vokser i skogen, og jeg utbetales i penger. I mig møtes ofte to som elsker hverandre.

Dersom en raket fra jorden skal naa maanen, maa den ikke avfyres med direkte sigte mot maanens skiven (den overste punkterte linje viser den direkte vei, men den maa sendes ut i en retning omtrent som den der er vist ved den nederste punkterte linje. Men forøvrig er der meget store vanskeligheter ved beregningen av sigtet, idet ikke alene maanen flytter sig mens raketten er underveis, men raketten utskytes fra jorden som bevæger sig paa dobbelt maate, nemlig med en fart av over 600 meter i sekundet i en retning og samtidig med en hastighet av 30 kilometer i sekundet i en anden retning.

Reisen til Maanen.

Det som engang stod som en drøm for en Jules Vernes fantasi drøftes nu i videnskabelige kredse som et projekt der bør forsøkes realisert og hvortil det nødvendige mannskap allerede har meldt sig — nemlig en amerikansk dame og to amerikanske flyvere.

En amerikansk videnskapsmand, professor Robert H. Goddard ved Clark College i Worcester, Massachusetts, har som bekjendt for ikke længe siden utkastet idéen til en gigantisk plan: ved hjelp av en spesielt konstruert kjemperaket skulde man forsøke at naa maanen. Raketten skulde medføre en stor ladning av magnesiumpulver, som ved raketens støt mot maaneoverflaten vilde eksplodere og lyse saa sterkt op at det vilde kunne ses hernede fra jorden ihvertfald i de kraftigste av vore teleskoper. For at gjøre lysvirkningen større vilde man la raketten ramme maanens mørke natside, det vil si: forsøket skulde foretas ved nymaane.

Det interessanteste ved denne plan er ikke dens formaal i og for sig, men det at den er utkastet av en nøgtern naturvidenskapsmand paa grundlag av talrike forsøk og nøiagtige beregninger, samt at planen har vundet bifald blandt andre videnskapsmænd, navnlig de lærde som leder den berømte Smithsonian Institution i Washington, som har tilsagt professor Goddard rikelig pekuniær støtte til utførelse av planen. Ogsaa De forenede Staters regjering vil yde bidrag med en sum av 50.000 dollars. Endnu har professor Goddard ikke penger nok til forsøket, som vil kræve mindst 100.000 dollars. Men han venter snart at ha summen samlet, og det interessante eksperiment vil da bli foretat.

Professor Goddard agter ikke at ta sigte paa maanen med sin raket. Som forberedende indledning vil han først sende en prøveraket et halvt snes kilometer op i luften. Siden vil han, idet han forøker de krudtladninger som raketten medfører, og som, idet de med mellemrum eksploderer en for en, driver raketten avsted, prøve at sende raketten 1000 kilometer tilveirs. Paa denne reise skal dem medføre selvrøgrerende meteorologiske apparater og man venter sig i videnskabelige kredse meget av den kundskap om forholdene i atmosfærens øverste lag som man paa denne maate erholder, — forutsatt da at den taldskjermindretning som professor Goddard vil forsyne raketten med og som skal tjene til at dæmpe raketens støt ved dens tilbakekomst til jorden som ellers vilde bli voldsomt, virkelig fungerer som den skal. I motsatt fald vil alle de meteorologiske apparater splintres, og det mulige utbytte tilintetgjøres.

Tilslidst — og her er man ved sakens interessante kjernepunkt — skal raketten sendes avsted med maanen som adresse og med ca. 10 kilogram magnesiumpulver som ladning. Og lykkes det da at faa raketten bragt op til maanen, er det hensigten at konstruere en ny og større raket etter samme system, og i denne raket vil tre mennesker ta plass for at begi sig ut paa den interessanteste reise som nogensinde er blitt foretat — reisen til maanen! De tre passagerer har allerede meldt sig: det er kapteinene Collins og Fitzgerald av De forenede Staters flyverkorps, og en dame, Miss Ruth Phillips, fra byen Kansas. At denne reise vil bli overordentlig interessant

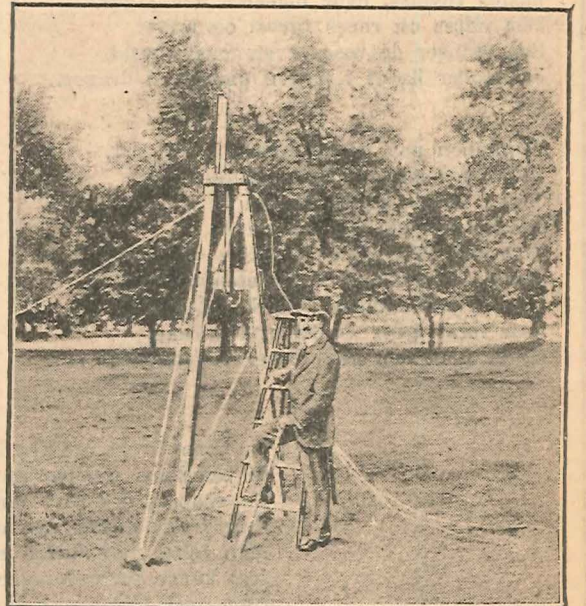
er der ingen tvil om. Men likesaa sikkert er det at den blir farlig og risikabel for de tre passagerer. Den engelske videnskapsmand F. Morrell har paapekt endel av de største vanskeligheter.

Først er det vanskeligheten med at beregne i hvilken retning raketten skal utsendes for at man kan være sikker paa at den naar maanen og ikke blir kredsene om en ny maane utenom jorden. Og denne vanskelighet er større end man skulde tro, sier Morrell. At man ikke kan avfyre raketten direkte mot maanen er givet, for det tar tid for raketten at tilbakelægge de ca. 385.000 kilometer som er medlem jorden og maanen, og maanen vilde i den tid ha flyttet sig langt bort fra der hvor den var før. Man maa altsaa beregne skudretningen. Men dette er ikke let da man ikke kjender raketens virkelige hastighet paa hele reisen, og da den utskytes fra jorden som har dobbelt bevægelse, idet den hvert sekund dreier sig over 600 meter i en retning (aksdreiningen) samtidig med at den flytter sig omtrent 30 kilometer i en anden retning (banebevægelsen), hvortil kommer hensynet til maanens bevægelse.

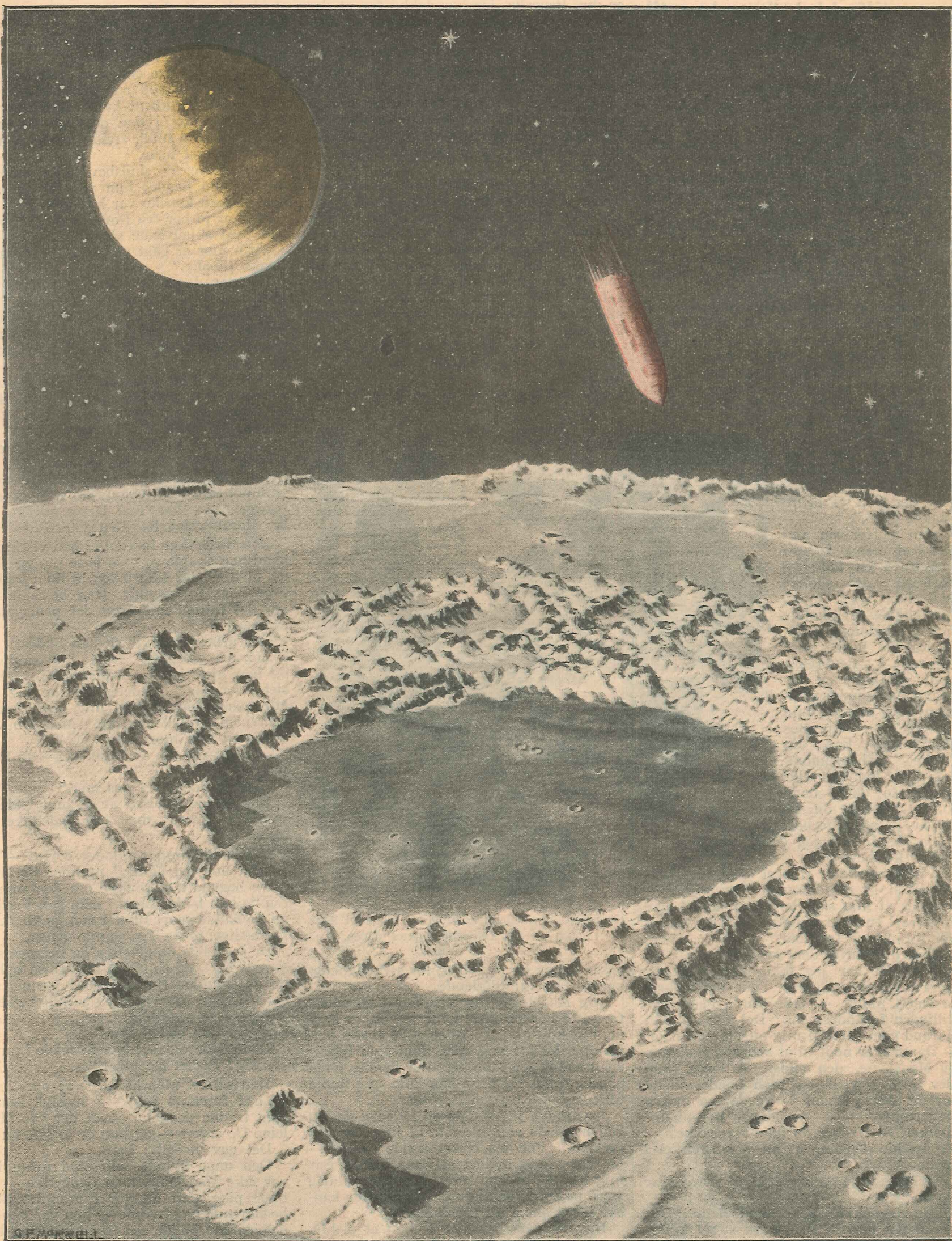
Men dernæst vil den begyndelseshastighet raketten skal ha for at den skal kunne overvinde tyngdekraftens hindrende indflydelse være saa stor — nemlig over 10 kilometer i sekundet, det vil si tolv ganger større fart end den hvormed en riflekule forlater geværløpet! — at raketens metalhylster vil bli hvitglødende, som et stjerneskud, en meteor naar den farer gjennom jordens atmosfære, og denne omstændighet vil være i høi grad uheldsvanger for passagerene inde i maaneraketten ellers saa hyggelige opholdsrum, — for ikke at tale om hvilken virkning glødningen vil ha paa krudtladningen som føres med som drivkraft!

Og endelig: selv om de tre mennesker lykkelig og vel naar maanen og lander uten molest et sted paa dens kraterfylde overflate, — hvordan vil de saa slippe bort derfra igjen?

Vanskelighetene er store, men — tilhiden og troen og begeistringens hos dem som er interessert

Her ses maaneraketten opfinder, den amerikanske professor Robert H. Goddard, i sin have i Worcester i Massachusetts ifærd med at eksperimentere med de smaa raketter, som danner forbilledet for den store raket hvormed han mener at kunne naa maanen.

Der er tre dristige mennesker, nemlig en amerikansk dame og to amerikanske flyvere, som har tilbudt at ville vaage forsøket som passagerer i professor Goddards raket, naar denne engang skal ut paa sin store, eventyrlige reise til maanen. Og den illustrerte verdenspresse begynder man allerede at beskjæftige sig med denne reise i billeder og tekst og paa en slik maate at man kunde tro den var en fuldbudet kjendsgjærning, idet man som f. eks. paa dette billedforsøker at illus'rere kjemperaketens ankomst til maanen. Det store ringberg som sees paa den her viste del av maanoverflaten, er Plato, som er over hundre kilometer i tvermaal.

i det verdenshistoriske projekt er ogsaa stor! Og videnskapsmænd staar bak! Videnskapen har før løst opgaver som for almindelige mennesker har syntes umulige. Det blir en merkedag den dag da Miss Ruth Phillips i selskap med de to kaptainer

Collins og Fitzgerald lukker døren bak sig i kuppeten i professor Goddards raket og gir signal til at lunten maa tændes saa at reisen til maanen kan begynde. Den dag burde Jules Verne ha oplevet. At forsøket paa at naa maanen vil bli foretat

er sikkert, at dømme efter det alvor hvormed saken omfattes av videnskapsmænd, videnskabelige institutioner og statsinstitutioner i Amerika. s

Naar tilfældet faar lov til at raade.

Av

Frédéric Boutes.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

„Ferland! — Nei, det var da morsomt! Er du kommet tilbake?”

Pierre Ferlan hadde vendt sig om og da han gjenkjendte den høie, elegante mand som rakte begge hændene ut imot ham, lyste et glædesstraalende smil op i hans fine, solbrændte ansigt.

„Er det dig, Penrelle? Kjære ven, jeg er netop kommet tilbake hit og skulde netop —”

„Komme og besøke mig — ja, det vil jeg da haabe! Ellers var der ikke meget ved at være gamle skolekamerater! Det er jo aar siden vi har set hverandre, med alle de reisene du gjør! Morer det dig saa at være ute i koloniene? — Men nu haaber jeg at du er kommet hjem for at bli her? Jeg hjelper min far med ledelsen av hans fabrik. Man maa jo ta sig til noget alvorlig. — La os gaa derind, der kan vi bedre snakke i ro.”

Han puffet sin ven ind i et mennesketomt værelse i en kafe og fortsatte at snakke idet han med jovial hjertelighet fremkaldte fælles ungdomsminder.

„Kan du huske vore roturer i Beuvrelles hvor du kom og tilbragte en sommer sammen med mig og min onkel? — Apropos Beuvrelles, kan du huske naboeiendommen hvor fru Dorvelle og hendes to døtre bodde? —

Jo, det husker du sikkert — vi var jo altid derborte.”

„Ja, det husker jeg godt,” svarte Ferlan litt bevæget.

„Fru Dorvelle er ruinert og det er tre aar siden at eiendommen blev solgt. — Det sies at hun skal bo i Paris med sine to døtre i en liten leilighet. — Det var en stor forandring for dem.”

„Har du truffet dem senere?”

„Nei, det har jeg ikke. Det vilde ha gjort mig ondt, og dem vilde det sikkert ha været pinlig. — Ikke sandt, naar livstillingen forandres slik? Det var arkitekt Morand som fortalte mig altsammen ifjor. — Damene er nødt til at arbeide, stakkars. Og Madeleine, den ældste datteren, hun blev gift, vet du — men hendes mand har det ogsaa smaat — og da saa moren blev ruinert — — de har hat mange ulykker. — Husker du ikke Madeleine? — Jeg trodde dengang at du var forelsket i hende —”

Ferland gjorde en avvergende bevægelse og sa:

„Du maa ikke spøke med dette. Den sommeren har nu i seks aar været kilden til mine glæder. Du vet at jeg altid har været en drømmer, mottagelig for ethvert indtryk. — Min mor døde saa tidlig at jeg ikke har kjendt hende og en streng, alvorlig far opdrog mig efter sin overbevisning uten at ta hensyn til mine anlæg eller tilbøieligheter, og jeg erfarte først at han virkelig hadde holdt av mig gjennom et brev han efterlot mig da han døde. — Det

er dig, Penrelle, jeg kan takke for at der har været en oase i min glædesløse ungdom.

I Beuvrelles og særlig i Verlière følte jeg for første gang glæden ved at leve, ved at være ung og fri!

Jeg husker den makeløs venlige mottagelsen jeg fik av den blide, moderlige fru Dorvelle og hendes to pene, friske, muntre døtre, Genevière, som ikke var voksen, og Madeleine.

Disse timer har været som meislet ind i min erindring; hvor mange ganger har jeg ikke lukket øinene for bedre at leve det hele op igjen: muntre, barnslige glæder, spaserturer i mark og skog, dans om aftenen i den stilfulde salonen, latter og søte unge ansigter og slanke ungpikeskikkelser i hvite kjoler — alle de herlige tillokkelser som denne altfor korte sommeren bød mig.

Det var som en drøm og er ikke drømmeverdenen den vakreste del av tilværelsen?”

„Jo, det har du ret i,” sa Penrelle som

Genevière la glædesstraalende sin haand i hans netop da fru Dorvelle aapnet døren.

ogsaa hadde en viss smag for virkeligheten naar denne var tiltalende.

„Og Madeleine var feen i mit paradis,” fortsatte Ferlan. „Aa, hvor jeg elsket hende, saa høit at jeg næsten ikke turde indrømme det for mig selv. Som i en lykkerus gjentok jeg atter og atter hendes navn ganske sagte. Og naar hun kom mig imøte følte jeg mig besvimelsen nær.

Jeg trodde jeg skulde dø av sorg da jeg ved besøkets slut fik vite at hun var bli forlovet. For jeg elsket hende endda — jeg har aldrig ophørt at elske hende. For mig har der aldrig været og vil der aldrig være nogen anden kvinde. — Hun er kanske atter alene og ulykkelig.”

Han var saa bevæget at han et øieblik maatte samle sig, før han sa:

„Gi mig hr. Morands adresse, han vet jo hvor de bor.”

Endelig fandt han den lille, smale gaten og det tarvelige huset. Pierre Ferlan gik kjæmpende med sin sindsbevægelse gjennom den mørke gang; men pludselig blev han staaende. Han fandt sit forehavende

stridende mot al fornuft og mente at han gjorde bedst i at gaa igjen.

Han ringte allikevel paa og døren til en beskeden leilighet blev aapnet.

Borte i den ene enden av værelset som var halvmørkt stod en skrivemaskin.

En slank sortklædt kvindeskikkelse stod foran ham, og i den daarlige belysning skimtet han et blidt, freidig ansigt ombølgget av et lyst haar.

Han skalv av sindsbevægelse for han gjenkjendte hende; hun var lik sig selv, bare at hun kanskje var bli blekere.

„Det er jo her fru Dorvelle bor?” spurte han med skjælvende stemme.

„Min mor er gaat ut, men hun kommer straks tilbake.”

Det var denne sølvklare stemmen som Ferlan aldrig hadde kunnet glemme.

„Kjender De mig ikke igjen, frue?” spurte han efter en kort pause. „De mottok mig saa venlig i Deres hjem for nogen aar siden.”

Han var gaat etpar skridt lenger ind i værelset; den unge dame gjenkjendte ham og utbrøt synlig overrasket:

„Aa, det er jo hr. Pierre Ferlan!”

„Ja, det er det. Ved tanken om den elskverdige mottagelse jeg dengang fik hos Dem, tillot jeg mig — — jeg er netop kommet tilbake til Frankrike efter et langt fravær. Jeg har faat Deres adresse hos hr. Morand. Jeg har faat vite — —”

Han turde ikke fortsætte; han visste ikke hvad han skulde si, men bare saa paa hende uten at bli klar over at hun rødmet over hans forlegenhet. Han betraktet ogsaa det fattige indbo og det paabegyndte arbeide.

„De arbeider nok,” sa han tilsidst.

„Ja, det gjør jeg,” svarte hun smilende, og han gjenkjendte hendes smil. „Det er slet ikke noget kjedelig arbeide jeg har. Min søster har hjulpet mig, men hun er for tiden i Sydfrankrike. Men De vilde tale med min mor —”

„Ja, det var om — Verlière — om Deres hus —”

„Det er ikke vort hus mer.”

Han hadde følelsen av at hun vilde begynde at graate, men hun behersket sig og sa:

„Vi hadde mange minder derfra —”

„Det har jeg ogsaa,” mumlet Ferlan.

De begyndte at snakke om den sommeren da han hadde besøkt dem paa Verlière, og de hadde snart fundet den gamle, kameratslige tonen fra gamle dager.

De tarvelige omgivelser de befandt sig i svandt bort, og som ved et trylleri oplevet de de svundne timer: solens varme, skogens skygge, gjenlyden av sorgløse glæder.

Ferland sa pludselig:

„Hvor jeg elsket Dem!”

Rødmende og skjælvende reiste hun sig.

„Mig? Elsket De mig?”

Han nikket uten at turde se op.

„Det forekom mig —” hvisket hun — „jeg trodde dengang — at det var Madeleine De elsket — og hun er jo gift nu —”

Det gav et sæt i ham.

Den unge kvinde som stod foran ham var ikke Madeleine, men Genevière — den unge pike som nu var forvandlet til en bedaarende ung kvinde — hun var den Madeleine han hadde elsket, og hun var dertil den rørende, søte Genevière.

Han tilstod hende sin kjærlighet, for han indsa at her laa erstatningen for hans trofaste utholdenhet i alle disse aar.

Genevière som ikke hadde turdet drømme om en slik lykke la glædesstraalende sin haand i hans netop da fru Dorvelle aapnet døren til sit beskedne hjem, hvor glæden nu holdt sit indtog.

Seir Ali saa paa den hvite mand som nu laa paa jorden og til sin store forbauselse saa han at han lo.

Scheikens graa erter.

—o—

Det var i 1885 og hele Sudan var herjet med ild og sverd. En engelsk-ægyptisk hær under Hicks Pascha var blitt nedslaget av sudaneseerne, og der tapre general Gordon var blitt drept i Kartum, byen tat og de sidste forsvarere drept. Mahdien, den arabiske profet, hadde heist sin grønne fane og hadde i Sudan skapt sig et rike som strakte sig helt ut til Det røde hav.

Blandt de faa hvite mænd som var undsluppet massakrene var ogsaa østerrikerer dr. Rudolf Slatin. Han hadde været i ægyptisk tjeneste i Sudan, hadde faat titel av pascha, var blitt paa sin post og var nu blitt fanget av mahdiens første scheik, en araber av blandet blod ved navn Seir Ali. Han la lanker om hender og føtter paa Rudolf Slatin og lot ham saa kaste ind paa en plads ved Kalifens hus hvor de andre fanger laa. Jorden var underdyne, himlen overdyne og paa begge sider hadde fangene et tornet krat. Her skulde de ligge til de en for en blev ført ut til henrettelsespladsen og blev halshugget. De laa her døgn efter døgn i dagens brændende hete og nattens kulde. Kun de mest haardføre kunde holde det ut. Hver morgen og hver aften blev der git fangene en skaal vand og en tallerken ukokte graa erter som de maatte forsøke at knuse med tændene. De hadde valget mellem at sulte ihjel eller forsøke at spise ertene.

En aften gik Seir Ali over pladsen hvor fangene laa. Han var en blanding av neger og araber, han hadde Sudannegerens grusomhet og araberens uvilkaarlige beundring for en mands mod. Han saa paa den hvite mand som laa paa jorden og med møyie tygget de haarde erter, og til sin uhyre forbauselse saa han den hvite mand lo. Seir Ali gik bort til ham og sa:

„Ulykkelige! Her ligger du lanket og elendig til jorden, du vet at hvert øieblik kan kalifens frygtelige vrede ramme dig, og allikevel ligger du her og ler. Hvad er det du finder saa morsomt?”

Slatin saa op paa araberer med sit uttærede, forpinte ansigt og sa, idet der gik et glimt av lystighet over hans træk:

„Seir Ali, jeg skal fortælle dig det. Ser du, da jeg var barn hjemme i Wien, en stor by i Europa som du ikke kjender, var mine forældre fattige, og der maatte spares paa maten til os alle. Graa erter kokt med et stykke flesk var da noget av det billigste man kunde faa, og derfor fik vi det svært ofte. Vi fik det saa ofte at jeg næsten ikke kunde holde ut at se de graa ertene. Men det het altid: den som ikke spiser ertene sine faar ikke anden mat! Paa den maaten hadde jeg ofte en fastedag. Det var det jeg tænkte paa netop nu. Hvor deilige var ikke min mors graa erter med flesk mot dem vi faar her. Jeg ga gjerne et kongerike for en tallerken av min mors kokte erter.”

Seir Ali hørte paa Slatins fortælling. Saa rystet han paa hodet og gik sin vei. Nei, han forstod ikke disse hvite mænd som med døden for øie, nedslaget i al menneskelig elendighet, kunde ligge paa jorden og le ved tanken om nogen kokte erter. Han gik bort i dype tanker.

— Ut paa natten da Slatin var faldt isøvn vaaknet han ved et der var nogen som rørte ved hans skulder. Han for op, for han var viss paa at nu var hans sidste time kommet. Det var mahdiens skik at henrette sine fanger om natten ved fakkelskin. Men det var ikke nogen av bøddelens medhjelpere han saa. Ved siden av sig saa han en av de sorte fangevogtere sitte paa jorden, og foran ham stod to tildækkede fat. Den sorte mand la fingeren paa munden for at bety Slatin at han skulde være taus og ikke vække de andre fanger, og derpaa avdækket han fatene. „Der, spis og drik,” sa han. „Alt dette skjænker Seir Ali dig, fordi du er en modig og dødsforagende mand og lo igaar aftes. Det er altsammen til dig.” Slatin saa at paa det ene fatet var der en stor skive saftig antilopekjøt, paa det andre nogen smaa kaker bakt i honning. Ved siden av fatene stod en græskarflaske fylt med faaremilk. Det var et maaltid som kun blev servert arabiske høvdinge paa store festdager. Slatin spiste alt i taushet. Aldrig hadde han faat saa deilig mat, syntes han. Han vilde si nogen takkende ord til fangevogteren som denne skulde la gaa videre til Seir Ali, men den sorte mand rystet paa hodet og forsvandt med fatene.

„Gaa ut til Seir og si ham, at det er mig, Slatin, som nu har hans liv i mine hænder.”

Næste aften kom Seir Ali atter over fangepladsen. Slatin sat og tygget paa sine haarde erter og lo op mot Seir, men denne rystet paa hodet som om han vilde si: „Nei, min ven, du tar feil hvis du tror at du faar festmat hver gang du ler til mig. Det vil bli for dyrt.” Og saa gik araberer videre og lot Slatin bli liggende i sine lanker.

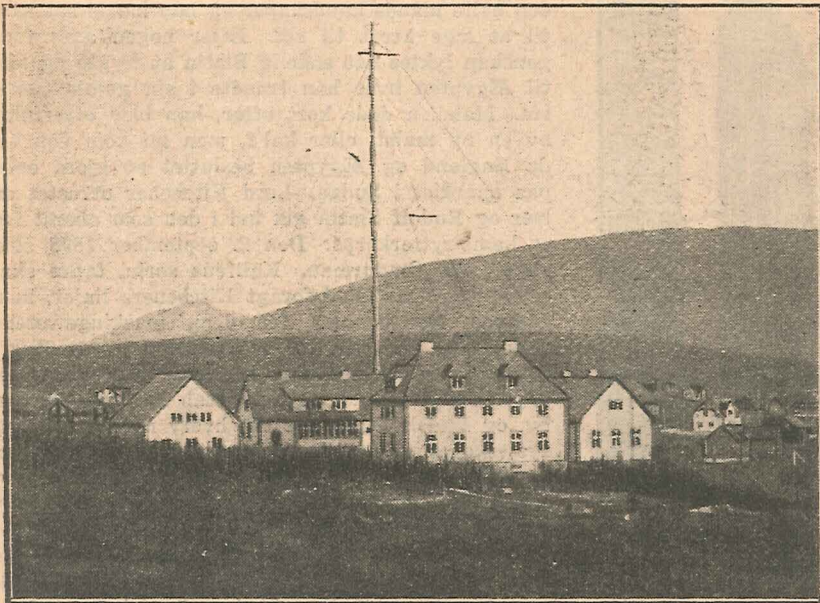
Dette var i februar maaned 1885.

— Der gik 13 aar og i disse blev meget forandret i Sudan. Mahdien hadde ikke latt østerrikerer henrette, han hadde ment at kunne dra nytte av den hvite mands kundskaper og han hadde sat ham til at lage krutt til sig. Efter nogen aars fangenskap lyktes det endelig Slatin at flygte og naa til Ægypten hvor han traadte i sin gamle tjeneste. Mahdien døde kort efter, han blev efterfulgt av en ny mahdi eller kalif, men nu kom den tid da England og Ægypten besluttet at gjøre ende paa anarkiet i Sudan. Lord Kitchener utrustet en hær og Rudolf Slatin gik ind i den som oberst for et kamelrytterkorps. Den 2. september 1898 stod slaget ved Omdurman. Kalifens sorte, tapre skarer stormet med dødsforagt Kitcheners linjer, men kampen var haabløs for dem, maskingeværene meiet dem ned paa det forfærdeligste, og 25.000 av de sorte krigere blev liggende. Om eftermiddagen red Kitchener og hans stab ind i Omdurman by, og Rudolf Slatin fik det hverv med sit kamelrytterkorps at forfølge den flygtende kalif. Man vendte tilbake uten resultat, kalifen og hans livgarde hadde faat for stort forsprang paa sine hurtige kameler. Da Slatin kom tilbake til Omdurman ga han og hans folk sig til at avsoke alle husene. Fra sit lange fangenskap hadde Slatin godt kjendskap til alle smuthuller. Under eftersøkningen kom nogen mænd til ham og fortalte at gamle Seir Ali med nogen av sine trofaste hadde forskanset sig i det gamle fængsel hvor Slatin i sin tid selv hadde ligget og tygget paa de tørre, graa erter. Seir hadde foruten sin livvakt ogsaa tat med sig nogen fanger, deriblandt østerrikerer Karl Neufeld. Han hadde 80 geværer, patroner nok, en mængde proviant og mange sækker krudt, og han erklærte at ville forsvare sig til det yderste. Hvad kunde man gjøre? Man kunde beskytte fangehuset med kanoner, men da risikerte man at dræpe Karl Neufeld, og man kunde forsøke at utsulte Seir, men det vilde bli en langvarig affære, og det sandsynligste var at Seir vilde sprænge sig selv og alle de andre i luften, naar han saa at alt allikevel var tapt. Han ventet ikke nogen naade. Det kjender man ikke til i Sudan, og Seir hadde aldrig selv git en fiende pardon. Stillingen var vanskelig, men da fandt Rudolf Slatin paa raad. Han red først til Kitchener og talte med ham, og de to mænd blev enige om at det var bedst saavidt mulig at spare yderligere blodsutgydelse, og at det desuten kunde være hensigtsmessig at søke at faa Seir Ali over paa deres side. Han var en mand som var kjendt og respektert av mahdiens folk, og gik han over til englændernes parti var der haab om at man ogsaa kunde formaa mahdistene til at nedlægge vaabnene. Felittoget som ellers kunde trække i langdrag vilde da være forbi. Slatin red tilbake, kaldte paa en av sine sorte tjenere, ga ham et parlamentærflag og sa:

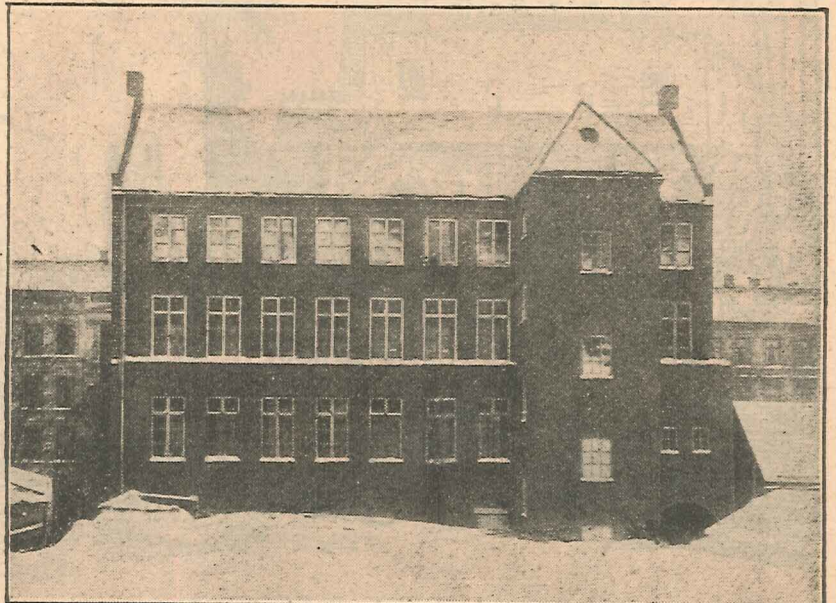
„Gaa ind til Seir og si ham at det er mig, Slatin, som nu har hans liv i mine hænder. Han vil tro mig, for han vet at jeg nu indtar en ledende stilling i den ægyptiske hær. Si til ham at regjeringen har erklært at ville la naade gaa for ret, og at alt hvad han har gjort og forbrutt skal være glemt. Og si ham ogsaa at den mand som sender dig sverger at ville indestaa for hans hode, og at han vil frelse ham av taknemlighet, fordi han ikke har glemt at da han en nat laa frysende og sulten og tygget paa nogen tørre, graa erter, sendte Seir ham saftig kjøt og søte honningkaker mot kalifens bud og vilje. Løp til Seir. Si ham dette og glem intet av mine ord.”

Et kvarter efter aapnedes en dør i fangehuset og Seir Ali traadte ut med sine mænd og sine fanger, deriblandt ogsaa Karl Neufeld. De la geværene paa jorden som tegn paa at de overga sig. Man lot dem bli i frihet og den gamle Seir Ali gik senere i den ægyptiske regjeringens tjeneste. Om natten ved leirbaalet feiret Seir og Rudolf Slatin en munter gjensynsfest, og nu var det Slatin som trakterte med antilopekjøt og søte honningkaker. De to mænd rakte hverandre haanden og var enige om at smaa aarsaker ofte kan ha stor virkning. Fordi en fange en aften laa og lo ved tanken paa sin barndoms avsky for sin mors graa erter, blev mange menneskelig spart og blodsutgydelse undgaat.

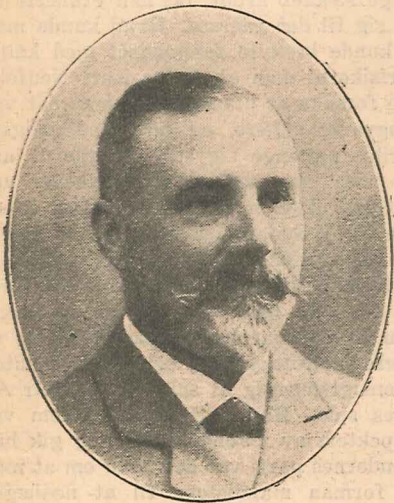

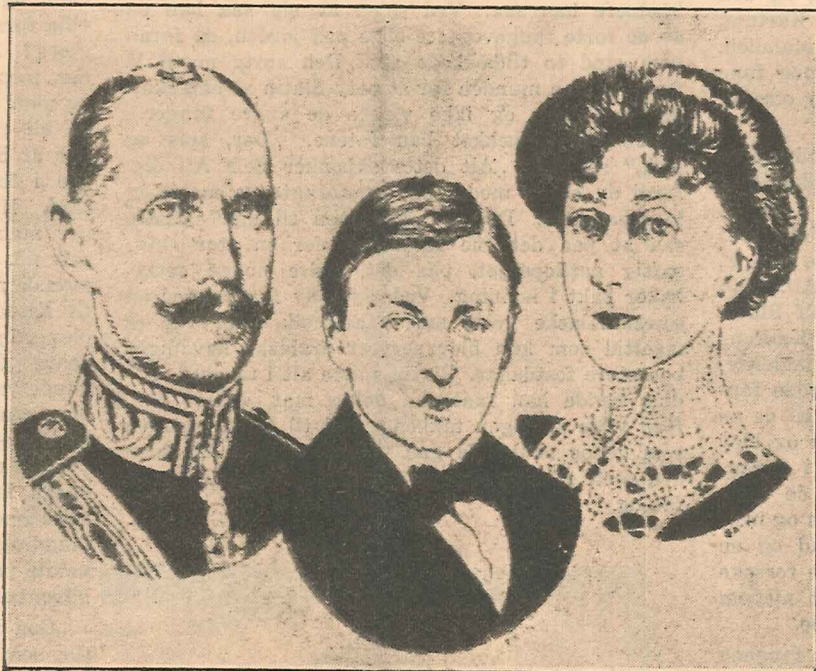
Vor nyeste store radiostation, Fauske radio inderst i Saltenfjord som nu er færdig til bruk saasart prøvedriften er tilendebragt. Det er et stort anlæg hvorav man paa billedet ser stationsbygningen med funktionær-bolig og den ene av de to 84' m. høie staalmaster. Fauske er den femte av vore store radiostationer, og vi mangler nu bare Trondhjem, Tromsø og Østfinmarken for at faa det traadløse telegrafsystem fuldstændig.

Kristiania-telefonens overgang til automatisk. Det er nu længe siden man tok fat paa at indføre det automatiske telefonsystem i Kristiania og en række centralstationer er bygget i den hensigt. Krigen etc. har imidlertid gjort at bare den første av disse, Frogner central som ses paa billedet, kunde bli aapnet den 23. januar omfattende 2000 abonnenter. Skien fik for ca. et aar siden den første helautomatiske i Skandinavien.

En veltjent funktionær
Et halvt aarhundre i et og samme firmas tjeneste er en foreteelse som i vor tid ikke hører til de dagligdagse. Spinderimester John Jameson ved Nydalens Compagnie, Kristiania, er imidlertid blandt de forholdsvis faa som kan opvise en saa lang funktionstid paa et og samme sted. Da han fornylig feiret sit 50 aars jubilæum, blev han i den anledning tildelt kongens fortjenstmedalje i guld. Hr. Jameson som nu er 65 aar har paa grund av sin aapne og greie færd og sit trofaste, pligtopfyldende virke vundet baade sine overordnede og sine underordnede høiagtelse og hengivenhet.

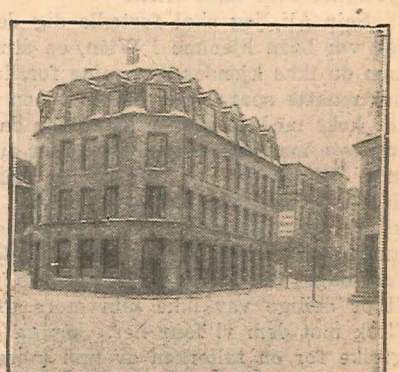
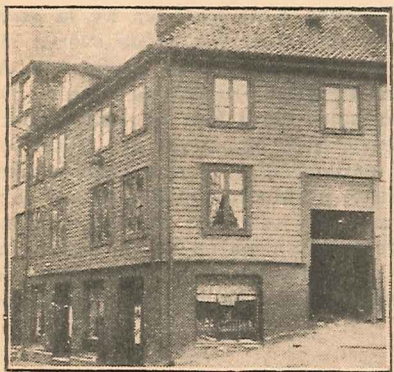

Den opsigtsvækkende norske opfindelse paa kopitelegrafens omraade. Paa basis av den saakaldte synkondrift, overførelse ad telegrafisk vei av skrift og tegninger saaledes at vedkommende dokument eller billede hos mottageren blir gjengit omtrent som detaljene i en kliché, har overingeniør Hermod Petersen i telegrafstyrelsen konstruert et system, Hermod Petersens kopitelegraf, som synes at skulle revolutionere telegrafen. Man vil ved dennes hjælp ikke bare kunne telegrafere haandskrifter, avstryk, maskinskrivelser, tegninger og billeder som f. eks. ovenstaaende av de kongelige, men den nye opfindelse arbeider ogsaa ca. 20 ganger hurtigere end noget andet system for kopitelegrafering. Den sensationelle opfindelse vil nu bli praktisk utnyttet.

Overingeniør Hermod Petersen, oppfinneren av den nye kopitelegraf, er nu 47 aar gammel. Han blev i 1900 uteksaminert fra den tekniske høiskole i Karlsruhe og blev samme aar ansat som avdelingsingeniør i telegrafstyrelsen og bestyrer av telegrafvæsenets undervisningsanstalter. Siden 1913 har han været chef for radioavdelingen og her nedlagt et stort og anerkjendelsesværdig arbeide. Saavel teoretisk som praktisk er overingeniøren en av vort lands dygtigste mænd paa sit omraade. For godt og vel fire aar siden satte han sig det maal at konstruere en kopitelegraf til avløsning av Morse-systemet, og dette maal har han nu naadd.

Hvad blir det til med raadhusplanen i Kristiania?

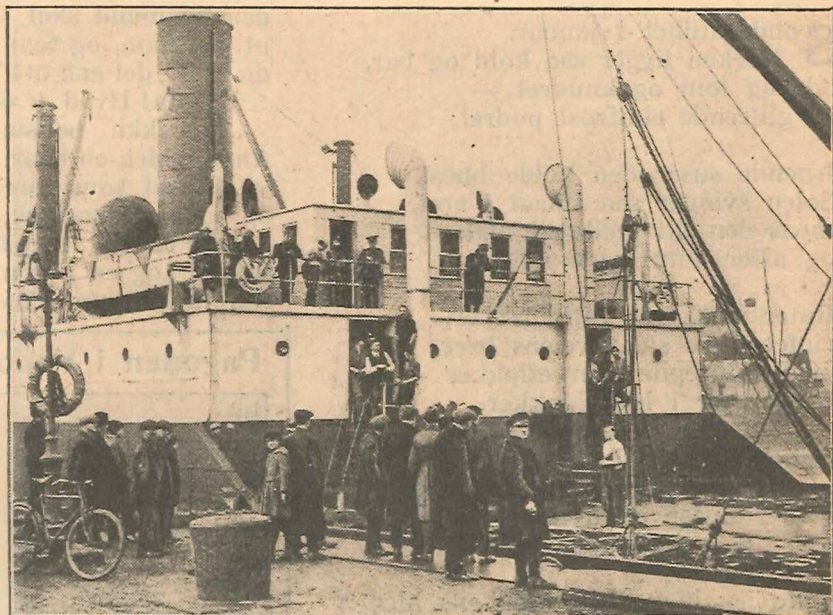

Med stor interesse har man rundt om i landet hørt om den storslaatte raadhusplan i Kristiania. Først tænkte man at det nye raadhus kanske kunde være færdig til byens 300 aars jubilæum i 1924, men senere har planens forkjæmpere indskrænket sig til at prøve at faa grundstenen lagt ved den anledning, mens andre stiller sig skeptisk til planens gennemførbarhet i det hele. Det dreier sig nemlig her om et vældig millionanlæg som bl. a. kræver en gennemgripende regulering av Pipervikstrøket med rasering bl. a. av de værdifulde gaardrækker ved Sjøgaten som ses paa ovenstaaende billeder og en række andre. Paa billedet tilvenstre ses en gammel gaard hvori Ibsen i sin tid har bodd. — Fot. Skarpmoen.

Spredte træk fra verden dérute.

Da Mac Swineys enke kom til New York med damperen „Celtic“ fik hun en modtagelse som man næsten ikke har set i Amerika. Enken efter Cork-borgermesteren som sultet sig ihjel i Brixton-fængslet blev mødt af flere hundre tusen irlændere i staten New York. De hyldet hende som enken efter Irlands nationale martyr og lovet hende og de hjemmeverende landsmænd baade finansiell og politisk støtte.

Samtidig med at Mrs. Mac Sviney kom til Amerika søktes i engelske havner efter de Valera. „Den irske republik“s præsident var jo af englænderne stemplet som høiforræder og oprører, og da man nu ventet ham tilbage fra Amerika passet man paa ved alle Amerikadamperes ankomst til engelske havner. Man fandt ham dog ikke, og der gik i den anledning mange motstridende rygter.

De indiske vanskeligheder.

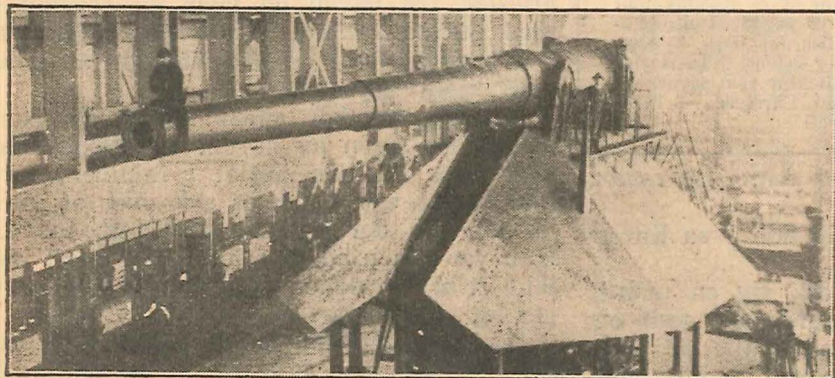
Det er som man vet ikke bare det urolige Irland som volder den engelske riksregjering store bekymringer og vanskeligheder. Ogsaa Indien danner i saa henseende et ømt punkt i det store verdensrige. Efterhaanden har det derborte reist sig en temmelig omfattende nationalistbevægelse, og man vil i denne forbindelse bl. a. ha læst om den nationalkongres som i slutten af forrige aar blev holdt i Nagpur. Den talte flere tusen deltagere fra alle kanter av Indien. Paa dette yderst bevægede møde diskuterte man bl. a. de midler som kunde anvendes for at tvinge England til at tilstaa Indien selvstyre, og man sendte Irland en sympatiadresse. Massene er efterhaanden blit saa opagittert, at der endog paa flere steder har fundet sted aapne oprør. De moderate elementer inden den indiske nationalistbevægelse har vistnok tat avstand fra de yderliggaaende og deres oprørsforsøk. Men de urolige forhold i forbindelse med bolsjevikenes trusel mot Indien i den hensigt at ramme det britiske verdensrige paa et av dets ømmeste punkter er dog vel skikket til at skaffe de engelske statsmænd store bekymringer. Under enhver omstændighet er det let at forstaa at Indiens nye vicekonge, Lord Reading, kommer til at staa overfor svære opgaver. Lord Reading er som man vet jøde. Hans borgerlige navn var Rufus Daniel Isaacs. I sine unge dager løp han hjemmefra, men efter nogen eventyrlige aar slog han sig paa lovstudiet, blev en av Englands første jurister og naadde efterhaanden op til Englands højeste dommerstilling. Han kom ogsaa ind i politikken, blev adlet og staaar altsaa nu som vicekonge i Indien, med hvis forhold han dog saavidt vites ikke tidligere har hat nogen føling. Hans utnævnelse kom som en overraskelse for de fleste, men det kan muligens vise sig, at han med sin viden, kløkt og erfaring just er den mand England trenger paa den utsatte post som vicekonge i Indien. Hans jødiske herkomst er et moment som ganske ogsaa kan komme til at veie i visse retninger.

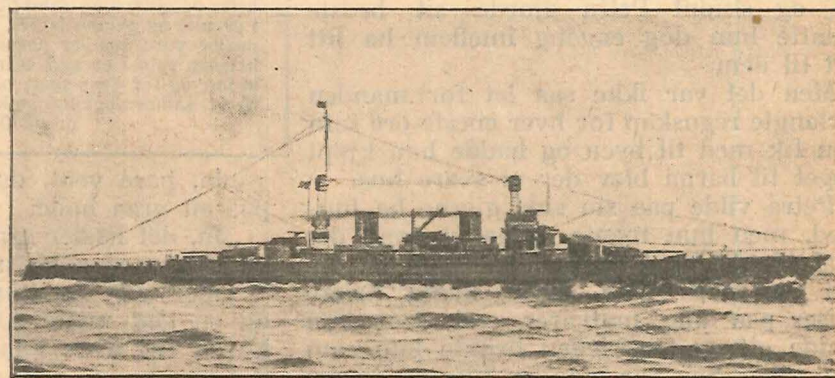
Lord Reading. Indiens nye vicekonge. Lord Reading het oprindelig Rufus Isaacs men blev adlet under sit nuværende navn. Hans far var en velstaaende jødisk kjøbmand i London. Selv blev han advokat, offentlig anklager, justisminister og under verdenskrigen Englands overkommisær i De forenede Stater. Lord Reading er jøde likesom statsmanden Lord Beaconsfield, Benjamin d'Israeli, var det, og naar han nu blir Indiens vicekonge er dette vistnok den højeste stilling en israelit har opnaad i den nyere tid.

Amerika og rustningene.

De synlige spor efter amerikanernes korte men virkningsfulde indsats i krigen paa vestfronten i Europa forsvinder nu mer og mer. De sidste amerikanske soldater har forlængst forlatt Frankrike, det vældige amerikanske materiel er dels solgt, dels bortgit, og nu skal ogsaa den amerikanske besættelseshær ved Rhinen nedsættes fra 15000 til 8000 mand. Og dog befinder De forenede Stater sig merkelig nok endnu i krigstilstand med Tyskland — samtidig med at der foregaar et voksende handelssamkvem mellem de to nationer, hvorhos amerikanerne jo over en omfattende godgjørhet overfor de nødlidende tyskere. Endnu bestaar vaabenstilstandsforholdene av november 1918, men snart stiger Mr. Harding op paa præsidentstolen, og da kommer ogsaa den formelle fred mellem U. S. A. og Tyskland. Da vil vel den sidste rest av de amerikanske besættelsestrøpper ved Rhinen forsvinde. Amerikanerne har i lang tid hat noget ganske andet at tænke paa end Versaillestraktaten, som de ikke selv har undertegnet. I de senere aar har de stadig øket sine rustninger tilsløjs i en overvældende grad. De synes at ha kastet sig ind i en kaprustningspolitik med tanken paa en ny verdenskrig om herredømmet paa havet, og efter de platalagte nybygninger er De forenede Staters krigsflaate i forhold til Englands langt større end Tysklands nogensinde har været. Denne amerikanske flaatepolitik har selvsagt ikke bare vakt opsigt i England. Det har ogsaa bragt Japan til at gaa igang med et vældig flaatebygningsprogram. Med bekymring har den fredsel-skende verden set paa disse foreteelser. Men ogsaa amerikanerne synes nu aapenbart at det truer med at gaa forvidt. Senatets utenrikskomité har vedtat en resolution om reduktion av flaaterustningene mellem Amerika, England og Japan, og Harding vil snaarest mulig efter sin tiltræden som præsident angivelig sammenkalde en konferanse fra alle stater om avvæbningsspørsmålet samt oprettelser av en mellemfolkelig domstol til bortrydning av ethvert rustningspaaskud.

Den største kanon som nogensinde er fremstillet i Amerika. Den er forfærdiget i arsenalet ved Watertown i Massachusetts, veier 510 ton og dens 16 tommers granater som veier 1300 kilo kan utskytes over en distance av 60 kilometer. Naar man ser manden som sitter paa kanonløpet har man en forestilling om dette skyts' vældige dimensioner.

Type paa en av De forenede Staters nye slagkrydsere som har en fart av 70 kilometer i timen og i sit pansertaarn fører 8 stykker 16 tommers skyts. Siden verdenskrigen har Amerika lagt an paa at skaffe sig verdens mægtigste krigsflaate og befæste sine havner. Det har imidlertid nu hævet sig sterke røster for en reduktion av flaaterustningene.

Vinteraften.

Søndagstilhet i januar.
Marken ligger saa kold og bar,
øde og tom og knudret —
av glitrende rimfrost pudret.

Isnende suser den kolde blæst.
Solen svinder saa smaat i vest,
mens den litt guldglød maler
og aftenskumringen daler.

Ruter blinker i solfaldskjær,
vinternøkne staar veiens trær
med kvidrende spurveflokker — — —
Det ringer i kirkeklokker.

Blidelig bæres den melodi
utover skoger og ensom sti,
utover huser og hytter
som ligger i mulmet og lytter.

Stille jeg hører paa klokkens klemt;
sindet blir rent saa høitidsstemt;
mindets stilfærdige salme
toner i klokkens malme.

Minder om det, jeg her har set,
minder om det, der her er skedd —
Minder om høitid og fester
er det som sindet gjester.

Langsamt toner de sidste slag,
endt er den solklare vinterdag.
Nu strømmet av mørkets porte
skumringens skygger sorte.

Lamper tændes bak hvert gardin;
hjemme tændes vel ogsaa min —
Deilig at vite: derinde
er lys og varme at finde.

Deilig at komme i stuen ind
vinterfrisk og med veirbitt kind;
der er det herlig at hvile,
være sig selv og smile —!

G. J. P.

Der var engang —

Der var engang for længe siden en mand og en kone. Jeg er ikke engang helt sikker paa at de het Lars og Petra, men jeg tror det, og er det galt, saa gjør det ikke noget for de er døde for over femti aar siden.

Lars var en god arbeider og han var ogsaa paa mange maater en fortreffelig mand som hans kone holdt meget av, men han hadde en feil: Han var gjerrig. Ikke paa alle maater, han vilde gjerne spise godt og ligge godt og se sit hjem se pent og ordentlig ut, men han ærgret sig hvergang barna kostet noget til klær og sko. Og barn var dengang som nu slemme til at slite sko og støvler og baken av bukse, og skjønt Petra gjorde sit bedste maatte hun dog engang imellem ha litt nyt til dem.

Men det var ikke saa let for manden forlangte regnskap for hver eneste øre som hun fik med til byen og hadde hun kjøpt noget til barna blev der et svare hus.

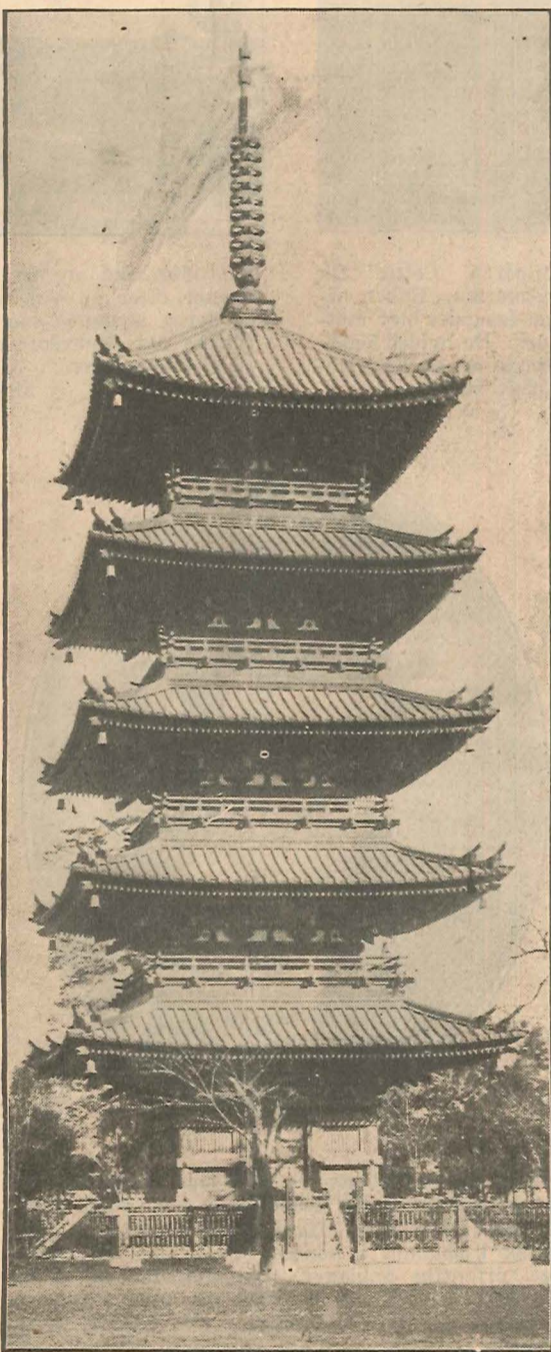
Petra vilde paa sin side gjerne ha husfred, men hun mente ogsaa at hvad der skal til, det skal til, og hun fandt da ogsaa paa raad: Hun skrev stadig høiere priser paa alle matvarer end dem hun hadde git og forskjellen brukte hun som hun vilde. Saa var manden tilfreds og det var hun selv ogsaa, og livet gik noksaa fredelig for dem.

Men et av barna, Karen het hun, likte ikke dette lureri; slik vilde hun ikke ha det naar hun engang blev gift, sa hun.

Men gamle Anna vævekone sa til hende: „Det vil jeg si dig, jente, faar du en daarlig mand skal du klore begge øinene ut paa ham, og faar du en god mand skal du klore det ene ut!”

„Fy da! Hvad er det du sier?” sa Karen.
„Ja, ikke bokstavelig,” forstaas,” sa Anna. „Men en daarlig mand skal slet ikke vite hvad som foregaar i husholdningen og en god mand skal se høist det halve.”
„En daarlig mand vil jeg ikke ha,” sa Karen, „og en god mand maa kunne vænnes til at høre sandheten.”

Pagodan i Yonosparken i Tokio.

Den er som alle pagoder et hellig hus, helliget til en guddom, og før i tiden fik bare prestene betræde den. Nu er man i Japan blit mer liberal, og selv europæere faar lov til at besøke den. I dens indre findes forøvrig bare nogen allere hvorpaa der brændes røkelse og guldpapir, samt et billede av en Buddha malt i grønne og gyldne farver. Det er pagodens eiendommelige ydre som er karakteristisk for den. I dette harman som i en sum uttryk for østens titusenarige kultur og for dens smag og arkitektur som savner ethvert sammenligningspunkt med Europas. — Efter originalfotografi.

„Ja, bare vent, du,” sa Anna og rystet paa sit graa hode.

„Ja, det haster sandelig ikke,” sa Karen og slog med nakken.

Tiden gik, og Karen fik sig en mand, og en god mand. De hadde det godt og Karen fik hver lønningssdag alle de penger han kunde avse, og førte sit hus godt og sparsommelig og til mandens tilfredshet. Han het forresten Sjur.

Men nu maa jeg fortælle at gamle Lars levend endda, og han syntes at Sjur bar sig meget letsindig ad ved at la sin kone styre

det hele uten at forlange regnskap, og han præket og præket saalænge om nødvendigheten av at holde kvinder nede at Sjur tilsidst virkelig trodde at han hadde git sin kone for frie tøiler.

Men der var flere som hadde hørt Lars snakke med Sjur om saken og de advarte Karen.

„Overlat det bare til mig,” sa Karen og hun lot ikke med et ord manden vite at hun hadde hørt noget.

Men saa en lørdag kveld sier Sjur til Karen:

„Hvor skal du hen?”

„Aa, jeg skal bare til landhandleren,” svarte Karen.

„Jeg blir med,” sa Sjur.

Karen tenkte nok sit, men hun sa ingenting og de fulgtes noksaa venskabelig derved; hun kjøpte alle de varer man pleier at ta lørdag aften og Sjur betalte for varene, og derefter stak han pungen i lommen, og de gik sammen hjem. Ingen av dem nævnte pengene paa veien og hellen ikke siden — før om onsdagen da Karen har brukt hvad hun hadde. Da kom manden ind om middagen og satte sig tilbords. Sulten var han, for han hadde arbeidet haardt som sedvanlig, og han glædet sig til Karens gode maaltid for hun var en mester til at lage mat.

Men han blir jo litt lang i ansigtet da han kommer ind, for foran ham sætter hun først et fat vandgrøt og ved siden av det en kop vand.

„Værsaagod!” sier Karen og vender sig for at gaa ut i kjøkkenet igjen.

„Hei!” sier Sjur. „Det er da vel ikke din mening at jeg skal sitte her og spise vandgrøt og dyppe i vand til?”

„Ja, det maa du bestemme selv,” svarte Karen, og hun satte den ene haanden i siden og saa ham ind i øinene. „Jeg vet ikke om du før har hat grund til at klage paa maten? Jeg har ogsaa været tilfreds med dig, men det sier jeg dig: jeg gaar ikke her og tigger om hver eneste øre, — vil du ha ordentlig mat saa maa du gi mig pengene av dig selv.”

Saa gik Karen ut i kjøkkenet og lukket døren efter sig. Sjur sat alene igjen og kikket efter hende. Konene i huset ved siden av saa Karen sitte alene ved peisen, og de ventet ivrig paa hvad der vilde ske.

Men det løp ganske stille av. Sjur kom litt efter ut og gik paa arbeide igjen, og da Karen kom ind i stuen saa hun grøten staa urørt paa bordet, den hadde han ikke villet ha, men hun saa ogsaa noget andet: ved siden av fatet laa hans pung aapen saa hun kunde forsyne sig saameget hun vilde.

Og det gjorde hun. Hun tok hele pungen og skyndte sig at vaske op og gik saa fort hun kunde til landhandleren og kom hjem med røkesild, brød og smør og hun slog itu et halvt snes egg, hentet græsløk fra haven og laget en eggekake med sild og løk saa Sjur kunde lugte det paa lang avstand da han halvød av sult kom hjem tilkvelts.

Og slik som han spiste! Karen sat paa den andre siden av bordet og glædet sig over hver bit han puttet i munden, for hun hadde været aldeles syk over at vite at han gik der og slet med tom mave. Hun var saa mild, saa mild mot ham, og ikke et ord sa nogen av dem mer om penger og regnskaper.

Og siden den dag hadde gamle Lars til sin dødsdag den ærgrelse at se datteren skalte og valte som hun vilde, akkurat som før, og hans ærgrelse blev kanskje endda større fordi han maatte indrømme at det gik udmerket i de unges hus.

I. B. B.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

„Jeg fandt ham liggende paa gulvet inde i det lille værelse. Han var alene og maa være blit syk snart efter sin hjemkomst. Det har kanskje været varmen.”

Enid svarte ikke og de stod og saa paa hverandre, indtil taarene pludselig fyltde Enids øine og han maatte vende sig bort.

„Vil du ikke hvile? Vil du ikke spise? For hans skyld?” gjentok han, da hun fo'r skjælvende sammen og traadte tilbake. „Enid, tænk paa hvor bedrøvet han vil bli hvis han saa dig som du er nu!”

„Jeg maa gaa til ham,” sa Enid hviskende. „Nigel, din — de vil ikke la mig faa komme ind til ham; men du vil gjøre dette for mig, kjære Nigel, vil du ikke? La mig faa lov til at liste mig ind i hans værelse og knæle ved hans seng. Jeg skal ikke si noget. Jeg lover at jeg skal være ganske rolig, men jeg maa se ham. Aa, jeg maa se ham!”

„Du skal faa se ham,” sa Nigel, „men bare hvis du vil love at være rolig.”

Hun trykket hans haand og vendte sig bort, og han forstod at hun vilde prøve at gjøre som han sa. Saa gik han for at finde hendes kammerpike, og efter at han hadde git Briscoe ordre om at passe godt paa fruene, gik han til sin mor. Han møtte hende paa veien.

Mrs. Burlingtons ansigt var meget bevæget; hun trak sin søn ind i et værelse.

„Hadde jeg ikke ret?” spurte hun lavt. „Har jeg ikke alltid sagt dig at denne avsløring vilde komme?”

Nigel trak sin haand ut av hendes.

„Avsløring! — Hvad mener du, mor?” spurte han.

„Jeg mener,” sa Mrs. Burlington, „at jeg hadde ret i at tvile paa denne kvinde, ret i at frygte for fremtiden.” Hun bøide sig frem, hendes stemme lød triumferende. „Nigel,” sa hun, hvad er det for en historie der hviskes om? Vet du at alle tjenestefolkene her i huset hvisker den til hverandre? For en halv time siden var der en kvindelig journalist her som ønsket at faa opplysninger om den historie der cirkulerer om Lady Burlington, som i eftermiddag i Perth House skulde ha opdaget en længe mistet slektning. Denne journalist hadde veiret noget meget romantisk. Jeg sendte hende bort og hun kommer neppe igjen; men der maa være nogen sandhet i alt dette — en eller anden skammelig sandhet, Nigel.”

„Jeg kan ikke si dig noget, mor,” svarte Nigel lavt, „jeg kan bare be dig om en stor tjeneste. Forsøk paa at glemme din fordom, paa at overvinde din uvilje. Hvis en kvindes hjerte nogensinde har været knust, saa er onkel Johns hustrus hjerte det, og hvis en kvinde nogensinde har været ene og forlatt og har trængt til andre menneskers hjelp, saa er det den stakkars sønderknuste kvinde deroppel

Hjælp hende, støtt hende, mor — glem alle smaalige, underordnede følelser. Husk bare paa hvor velsignet det er at være barmhjertig og at hjelpe dem som trenger til hjelp.”

Mrs. Burlington trak sig tilbake.

„Nigel, jeg er ingen hykler,” sa hun med fast sammenpressede læber, „det vet du godt. Jeg kan ikke spille en rolle. Hvis din onkels hustru er saa nedbøiet, saa er det for mig bare et bevis paa at hun er uværdig til deltagelse eller hjelp. Men jeg skal huske hvad jeg skylder din onkels navn og ære — det kan du være overbevist om. Utover det vil jeg ikke gjøre noget.”

XX.

Marie og Vera.

Borinsky kjørte hjem fra Perth House, glødende av vrede. Synet av Nigel Burlington hadde været tilstrækkelig for ham til at føle sig fast besluttet paa at beholde den unge pike i sin magt, ikke bare for at tilfredsstille sin hevn, men ogsaa av andre grunde.

Vera fo'r heftig sammen, da Borinsky vendte sig mot hende og sa med barsk stemme:

„Hvor har De truffet denne mand før?”

Et øieblik nølte hun med svaret. Den rødme som ved hans ord og væsen hadde bredt sig over hendes kinder forsvandt igjen. Hun var likesaa hvit som sin kjole. I sit stille sind gjennemlevde hun hele den regnfulde aften i cirkus, da Nigel Burlington hadde beskyttet hende mot Spravkas brutalitet.

Borinsky taug et øieblik; hans tanker var beskjæftiget; han tænkte paa den dag, da Spravka hadde besøkt ham for at be ham kjøpe den juvel, han bar paa sig.

Borinsky hadde straks set at denne mand hadde ment at lyve for ham; men da han tok medaljongen i sin haand og den ved et tryk hadde aapnet sig og aabenbaret det vakre ansigt som han straks gjenkjendte, hadde han besluttet at narre Spravka, og han hadde baaret sig saa behændig ad at han hadde faat lokket ut av løvetammeren hvorledes han var kommet i besiddelse av smykket.

„Det er mit ønske,” sa han morskt, „at De aldrig hvis De møter denne mand igjen taler til ham eller lar ham tale til Dem.”

Den unge pike fo'r sammen og atter blev hendes kinder hørøde.

„Jeg forstaar ikke,” svarte hun og hendes stemme hadde den samme kulde og stolthet som der hadde været i Enids, naar hun talte til ham, „med hvilken ret De gir mig en saadan befaling?” Hun samlet alt sit mod og hele sin styrke. „Hvilken ret har De overhodet til at raade over mit liv? De er en stor mand i verdens øine, Monsieur, det har jeg set idag — De har en titel — folk behandler Dem som prins — men det er intet for mig. Deres navn, Deres stilling i verden, Deres rigdom forklarer mig ikke hvorfor mit

liv skal sættes i forbindelse med Deres. Jeg ønsker derfor at vite hvem De er og hvorfor jeg skal adlyde Dem?”

Borinsky lo, men det var ingen tilfreds latter. Disse ord og den kjendsgjærning at hun begyndte at vaakne op av sin frygt og underkuelse og kunde være baade stolt og viljesterk var absolut ubehagelig for ham.

„Og hvis jeg nu negter at svare Dem?” spurte han.

„Saa vet jeg hvad jeg har at gjøre,” svarte hun, „saa negter jeg at bli der hvor De har bragt mig hen. Monsieur, indtil De kan overbevise mig om at De hadde ret til at føre mig bort fra cirkus hin aften, indtil De kan gi mig gyldige grunde for Deres bydende optræden overfor mig, negter jeg at anerkjende Deres autoritet. Jeg har bare gjort det, jeg hittil har gjort,” vedblev den unge pike med skjælvende stemme, „fordi jeg, stillet som jeg var og omgitt av hemmelighetsfuldhet og av saa meget som i de sidste to aar har været uforstaaelig for mig, trodde, det var min pligt at adlyde Dem; men nu mener jeg det ikke længer. Nu — nu tviler jeg — det ydmyger mig at tænke paa hvad jeg har gjort idag, at vite at jeg har latt mig benytte i et eller andet ukjendt øiemed. Ja,” tilføide hun kort, „jeg tviler paa Deres hensigter og jeg fordrer min frihet!”

Borinsky behersket sig, skjønt han indvendig var rasende. Han begyndte at indse at saken med denne unge pike ikke var saa let som han hadde trodd.

Han forsøkte paa at slaa ind paa en spøkende, godmodig tone.

„De overdriver situationen,” sa han. „Frihet! Hvem hindrer Dem i at nyde den frihet, De bør ha? Har De noget at klage over paa Deres opholdssted? Bli De ikke passende betjent? Er der noget, De ønsker, saa si det bare og det skal bli Deres.”

„De gjør nar av mig, Monsieur,” sa den unge pike, idet hun løftet hodet stolt. „De vet at jeg har ret til at gjøre disse spørsmaal. Igjen fordrer jeg at faa vite hvem De er og hvad De er for mig.”

„Naar tiden kommer, skal De faa vite det,” svarte prins Borinsky.

„Nei, jeg maa vite det straks,” svarte den unge pike. „Da jeg var paa cirkus, var livet frygtelig for mig; jeg levde mellem stadig frygt, haardt arbeide, træthet, fornedrelse og savn og længsel, men allikevel var det liv at foretrekke for dette! Det er som om jeg har sovet i disse dage, men nu er jeg vaaknet — og jeg er saa ængstelig tilmode og aner noget ondt. Hvis De ikke vil si mig hvad der gir Dem ret til at byde over mig, saa vil De kanske besvare et andet spørsmaal?”

„Jeg kan ikke love Dem det,” svarte Borinsky som smilte til hende mellem halvt lukkede øine og med triumf la merke til hvor vakker hun var.

Hun brydde sig ikke om hans svar, men vedblev:

„Hvorfor førte De mig dithen idag? — Hvorfor lot De mig klæ paa som en dukke og lot mig indføre i selskapet av den kvinde der paatok sig en beskyttermine overfor mig og som foragtet mig? Hvilken hensigt hadde De med at bringe mig ansigt til ansigt med den dame som bevimte da hun fik se mig?”

Borinsky lot som om han blev meget forbauset.

„Hensigt, mit kjære barn? Jeg forstaar Dem ikke,” sa han. „Min eneste hensigt med at bringe Dem til basaren var at skaffe Dem en fornøielse og at indføre Dem i verden, i hvilken De uten tvil snart vil høre hjemme. Ved at forestille Dem for Lady Burlington og hendes mand

fulgte jeg bare etikettens regler, for jeg forestillet Dem jo for alle mine venner og bekjendte. Det var et ulykkelig tilfælde at hun netop besvimte da."

"Det var ingen almindelig sygdom," sa den unge pike hviskende; "det forekom mig at der gik en skjælven gjennom hende, da hun fik se mig og saa forandret hendes ansigt sig, hendes øine lyste feberagtig — og saa lukket de sig og hun faldt om."

"En liten, dramatisk scene," sa Borinsky leende. "Lady Burlington har i de sidste aar været sæsonens lovpriste skjønnhet og hun er endnu en meget vakker dame; men hun vil — som saa mange andre kvinder — ta sin tilflugt til krigslist for at beholde sit kongerike, naar hun ser det truet. Det var derfor nødvendig for hende at henlede selskapets oppmerksomhet fra en yngre og endnu større skjønnhet end hendes og samle deltagelse om sig — og derfor besvimte hun."

Han saa paa Vera, mens han talte. For hvert øieblik følte han sig mer fortryllet av den unge pike. Det var tydelig at hun forstod den mening, disse ord indeholdt. Men det alvor hvormed han uttalte disse ord og den vedholdende maate hvorpaa han betraktet hende, berørte den unge pike pinlig. Hun trak sig ubevisst tilbake fra ham; hendes hender rystet og hun trak pusten hurtig og støtvis.

Bare en gang før hadde hun følt sig overvældet av denne sælsomme motvilje, blandet med vrede og det hadde været overfor Ivan Spravka, en mand som efter verdens anskuelse stod langt under prins Borinsky. Men for Vera gjorde det ingen forskjell. Den merkelige likhet mellom de to mænd paatrængte sig hende stadig. Den raa klang der undertiden var i Borinskys stemme mindet om Spravkas. Og overfor begge disse mænd hadde hun hat den ydmygende følelse at hun var i deres magt, skjønt denne følelse var meget sterkere overfor Borinsky, end den hadde været overfor løvetammeren.

"De er træt," sa Borinsky som la merke til at hendes ansigt forandredes og at det fik et lidende uttryk. "Hvil nu og tal ikke mer — tænk heller ikke. Jeg er ikke sikker paa at De passer til at leve i den store verden. De er altfor sart, altfor nervøs til det anstrengende arbeide som et fashinabelt liv betyr. De passer meget bedre til at gaa omkring i haven, til at plukke blomster og beundre sommerfuglene som et barn."

Vera rødmet dypt.

"Aa, Monsieur," sa hun, "jeg er ikke noget barn; jeg holdt op at være barn den dag, da jeg blev tat ut av klostret." Hun vendte sig mot ham med en næsten lidenskabelig gestus. "Jeg besverger Dem, Monsieur, om at besvare mit spørsmål. Jeg ber Dem om at ta alt dette mystiske bort fra min tilværelse. La — la mig faa

vite —" her brast hendes stemme og blev utydelig.

Borinsky knep øinene sammen. Han strakte sine armer ut for at indeslutte den hvitklædte skikkelse i dem, men han besindet sig. Den fortryllelse, hun spandt om ham, blev sterkere for hvert minut som gik, men han maatte betvinge sig, han maatte ikke ta hende med magt, men vinde hende. Og det var netop hendes renhet, hendes uskyld og uberørthet der var hendes største charme; aldrig før hadde han følt sig tiltrukket av denne charme hos nogen kvinde; men hun var forskjellig fra alle andre. Ikke engang Enid hadde i al sin vidunderlige skjønnhet været i besiddelse av denne forunderlige ynde.

"De skal ikke be forgjæves," svarte han med en lav stemme som rystet litt. "Jeg lover Dem at jeg skal fortælle Dem alt hvad De ønsker at vite snart — meget snart."

Han kunde næsten ikke overvinde sig til at skilles fra hende, da de hadde naadd huset og hjalp hende ut av vognen. Da hun sprang opover trappen, ropte han paa Marie og satte op sin strengeste mine.

"Sørg godt for hende," sa han paa russisk, "vogt hende hundre ganger omhyggeligere, end du har vogtet hende før. Tillat hende fremfor alt ikke at tale med nogen. Hvis der skulde komme nogen og spørre efter hende eller for at bringe bud til hende, saa negt hende hjemme. Hører du?"

"Jeg hører," sa Marie.

Hun hadde fæstet sine store, mørke øine paa sin herre. Det som var uforstaaelig for den unge pike var som en aapen bok for denne kvinde. Hun læste i hans hjerte og hendes eget trak sig sammen i smerte, for hun kjendte Borinsky — hun visste at naar en saa sterk lidenskap som denne hadde faat tak i ham, saa vilde det være praktisk umulig at kjæmpe mot ham eller beseire ham hverken ved klokskap eller list.

Borinsky betraktet Marie skarpt.

"Hører du? Nuvel!" sa han. "Saa adlyd! Jeg kan være overbærende i andre ting, men i dette punkt er min vilje av jern, og det vil bli til det onde for dig og en anden hvis du er ulydig mot mine ønsker."

Hun bøide hodet paa sin ydmyge maate, la armene overkors over brystet og underkastet sig tilsynelatende helt hans magt.

"Der er en herre som kanskje vil gjøre forsøk paa at faa tale med hende," sa Borinsky og hans ansigt formørkedes ved tanken paa Nigel Burlington, hvis vakre ansigt viste sig for hans indre syn. "Han vil muligens paastaa at han har ret til at se hende; men du maa absolut vise ham bort. Du maa heller ikke tale til hende om ham eller si at han har været her."

"Hvorledes skal jeg kjende denne mand, Deres høiher?" spurte Marie.

Borinsky beskrev omhyggelig Nigel. Marie smilte betydningsfuldt, mens hun lyttet. Hun forstod mer, end han vilde ha anset for mulig. Men da hun litt efter gik ind til Vera, smilte hun ikke længer.

"Mit stakkars barn! Min lille blomst!" mumlet hun. "Hvorledes skal jeg hjelpe dig i dette? — Hvorledes skal jeg kunne skaane dig?"

Vera hadde byttet sin elegante kjole med en enkel hverdagskjole og sat tilbake lænet i en stol, da Marie banket paa døren. Den unge pikes ansigt hadde et uttryk som snørte Maries hjerte sammen i smerte.

"De er træt, kjære barn," sa hun paa fransk, et sprog, hun og Vera ofte talte, og hun gik bort, bøide sig over den unge pike og klappet hendes haar.

Vera rystet paa hodet.

"Nei, ikke træt, men jeg er ræd, Marie, og bedrøvet — aa, saa inderlig bedrøvet," svarte hun.

Marie knælte ved siden av hende, og med et suk lot Vera sin haand synke ned paa den ældre kvindes skulder. De forblev en lang stund i denne stilling. Marie kunde ikke tale.

Det var Vera som brøt tausheten.

"Er han borte?" spurte hun hviskende.

"Ja, kjære barn!"

Den unge pikes læber skalv krampagtig; saa presset hun dem fast og resolut sammen.

"Marie, hjelp mig! Si mig hvem denne mand er. Nei, De behøver ikke at si mig hans navn, for det har jeg hørt hundreder av ganger idag, og jeg vet ogsaa at han er en stor og meget, meget rik mand. Det er ikke det, jeg vil vite — men — hvorfor holder han mig fanget her? Hvad er han for mig? Hvorfor skal jeg adlyde ham?"

Maries øine var fugtige av taarer.

"Kjære barn," sa hun, "Deres spørsmål kan jeg ikke besvare. Jeg lever som De i uvidenhed — han har ikke sagt mig noget."

"Jeg spurte ham," sa Vera heftig, "mens vi kjørte hjem, spurte jeg ham tre ganger; men han smilte bare — han tok ingen notis av mine spørsmål og behandlet mig som om jeg var et barn. Og, Marie, der er hendt saa meget idag! Jeg skjælver, naar jeg tænker paa det, for det forekommer mig at jeg mot min vilje har begaaet en stor uret idag!"

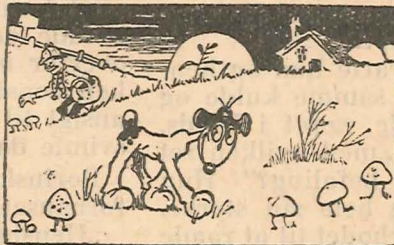
"Fortæl mig det, kjære barn," sa Marie alvorlig. Hun følte at den unge pike skalv av nervøsitet, hun saa av uttrykket i de vakre øine at den unge sjæl gjennomgik en ny ildprøve og hun længtet efter at hjelpe, efter at dele byrden.

Gradvis blev Vera roligere og fortalte om eftermiddagens oplevelser. Marie lyttet ivrig og avbrøt ikke en eneste gang

En klok hund og en dum sopplukker.

"Hvad er det som staar paa den plakaten manden holder paa at klistre op?" sa den kloke hund til sig selv. "La os prøve at læse det: 'Stor belønning til enhver som griper personer der plukker sop paa mine jorder! Aha! Se, se! Det var kanske noget for mig!'"

I den hensigt muligens at kunne gripe en eller anden sop-plukker paa forbudne veier gik den kloke hund sig en tur ut paa marken og opdaget ogsaa ganske rigtig en ældre herre som formodentlig ikke hadde læst plakaten om forbudet siden han gik der ugenert og plukket sop.

Nu kunde den kloke hund ha gjort manden bekjendt med forbudet. Men da hadde den ikke faat nogen belønning. Og saa gjorde den noget andet. Men hvad dette andet var skal vi ikke røbe nu. Vi nøies med at notere at sopplukkeren pludselig saa fire pene og kraftige sopper.

Med en kjenders iver kastet han sig over soppene og vilde plukke dem. Vof! Da trak han den kloke hund op, — det var nemlig dens ben som agerte "sopper". den hadde ganske liketil gravet sig ned i jorden. Men den fik ogsaa sin belønning i en deilig oksestek (se billedet i cirkelen.)

den unge pike; men da Vera var færdig, sa hun:

„Er det den vakre damen som besvimte De mener at ha gjort noget ondt?”

Vera bøiet hodet.

„Hvis De hadde været der, vilde De ha følt det samme. Og, Marie, naar jeg tænker over det altsammen, naar jeg gjenkalder mig hele scenen, saa er jeg aldeles sikker paa at jeg blev bragt dit i den hensigt at bringe sorg over denne stakkars dame. Jeg fatter ikke hvorfor jeg skulde besidde denne magt,” vedblev det stakkars barn og trykket sin haand over de brændende øine; „men der er saa meget i mit liv som er saa mystisk og besynderlig, at jeg ikke tviler paa at min formodning er rigtig. Og, Marie, hendes ansigt forfølger mig. Det var saa hvitt — saa stille — saa vakkert! Jeg har aldrig set hende før, saavidt jeg kan huske, og allikevel forekommer det mig som om jeg saa ind i et ansigt, jeg har set ofte.”

Marie bød sig hurtig frem og tok fra bordet den gamle medaljong med dens kors av diamanter og trykket paa fjæren, saa den sprang op. Hun rakte den henimot den unge pike.

„Er det det ansigt?” spurte hun med usikker stemme.

Den unge pike fo'r sammen. Saa tok hun medaljongen i sine hænder og stirret med vidt opspilte øine paa det billede, den indeholdt.

„Ja, ja!” sa hun. „Det er det samme ansigt, bare er det yngre her. Og jeg bar den — jeg —”

Den unge pikes stemme forandret sig pludselig og sank ned til en hvisken.

„Marie — si mig — hvad ser De i dette? Hvilken betydning kan det ha?”

„Jeg maa vite mer, før jeg kan uttale mig om det,” svarte Marie langsomt.

Den unge pike skalv over hele legemet, og Marie la hurtig medaljongen tilside og tok hende i sine armer.

„Kjære barn,” sa hun ømt, „skjælv ikke saaledes. Kanskje der kommer en gylden morgen efter denne mørke dag. Kanskje vil denne dame, hvis kræfter svigtet hende, da hun fik se Dem, faa kraft og mod og oplære mysteriet.”

Vera saa ivrig op.

„Ja, De har ret, kjære Marie. Hun var allerede bedre, før jeg kjørte bort, og hun ønsket at tale med mig. Hun sendte en herre —”

„Aa,” sa Marie. „De har ikke fortalt mig alt endnu!”

Saa fortalte Vera at Nigel Burlington hadde staat og ventet paa hende, da hun forlot Perth House, at han hadde nævnt Lady Burlingtons navn og sagt at hun ønsket at tale med den unge pike, og Veras stemme skalv, da hun fortalte om prins Borinskys væsen overfor den unge herre.

Marie lyttet i taushet, mens hun gik frem og tilbake med armene foldet over brystet og sammentrunkne øienbryn. Hun hørte pludselig en ny klang i den unge pikes søte, klare stemme, og hun forstod med et hvorfor Borinsky hadde git saa bydende ordrer til at Nigel Burlington skulde sendes bort, hvis han skulde opdage hvor den unge pike var.

„Blev De glad over at se den unge herre igjen?” spurte hun, da Vera taug.

Vera smilte svakt.

„Ja, meget glad,” sa hun.

„Kjender De ham godt?” spurte Marie.

Den unge pike rystet paa hodet.

„Nei, slet ikke. Jeg har bare set ham en gang før, men jeg kan aldrig glemme ham.”

„Hvorfor, kjære barn?”

„Fordi han var meget snil mot mig og

hjalp mig, da jeg trængte saa haardt til hjelp — og han var saa forskjellig fra alle de andre der var omkring mig. Han talte saa blidt som en kvinne — han syntes at høre til den samme verden som de kjære søstre i klostret.”

Marie smilte ømt og sørgmodig.

„Fortæl mig om ham,” sa hun. Hun saa at dette minde bragte ro og glæde i den unge pikes ansigt, og hun var glad over at kunne spre hendes triste tanker om end bare for en kort tid.

„Det var en aften — en regnfuld, trist aften! Marie, undertiden vaakner jeg om natten og tror at jeg endnu er i sirkus og i alle de frygtelige omgivelser. Den aften var værre end nogen av de andre. Jeg har aldrig før fortalt Dem det, Marie, men der var en mand, en løvetæmmer som altid gjorde mig saa ængstelig. Han fulgte altid efter mig og jeg kunde aldrig bli kvit ham. Han var saa sterk — saa grusom. De andre var ogsaa rædde for ham. Endog selve løvene syntes at være bange for ham, naar han gik ind i deres bur. — Han — fortalte mig altid at han elsket mig og at jeg tilhørte ham. Den aften hadde han truffet mig alene — og løs tok fat om mine haandled. Jeg ropte høit i min angst og saa kom han — den anden — og da han talte, slap Spravka mig —”

Den unge pike stanset forbauset, for Marie hadde utstøtt et skrik og stod og stirret paa hende med lynende øine og et fortrukket ansigt.

XXI.

Maries mistanke.

Vera saa et øieblik paa Marie uten at kunne fatte den virkning, hendes ord hadde foraarsaket. Men det gik snart op for hende at der var noget galt paafærde.

„Hvad er det?” spurte hun urolig. — „Marie, hvad er der dog iveien?”

Med en kraftanstrengelse fattet Marie sig.

„Jeg blev forbauset,” sa hun med en haard klang i stemmen, „over at høre Dem nævne et navn som engang var meget fortrolig i mine ører, men som jeg ikke har hørt paa lang tid.”

Et øieblik saa hun næsten mistænksomt paa den unge pike, saa smilte hun. Smilet beroliget Vera, men hun følte dog at der foregik noget i Maries sind som hun ikke forstod.

Marie nikket flygtig.

„Vedbli med Deres fortælling,” sa hun. „Denne fine herre, denne Mr. Burlington, som De saa idag, tok Dem altsaa bort fra denne Spravka?”

„Han tok mig ikke bort,” svarte Vera, „han la sig bare imellem i det øieblik, da jeg trængte til hjelp.”

Den unge pike følte instinktmæssig at Marie hadde mistet al interesse for hendes historie, og den glæde, hun hadde følt ved at fortælle den forsvandt. Hun utstøtte et suk og hensank i taushet, og Marie gik omkring i værelset paa en nedtrykt, aandsfraværende maate.

Der hvilte et tryk over begge de to kvinder, og efterat Marie var færdig med sit arbejde, gik hun ut av værelset. Hun steg langsomt nedover trappen og gik for at finde Boris. Den gamle mand saa straks at der var noget som hadde sat Maries sind i sterk bevægelse, men han taug. Han kjendte Marie altfor godt.

„Boris, tror du,” sa hun pludselig, „at det kunde være en av navnet Spravka som er saa reduceret at han vilde arbeide for sit brød i England?”

Boris rystet paa hodet.

„Der er ingen Spravka mer — ikke av den gren som vi kjender. Det maa være en anden slekt.”

„Javist,” sa Marie og hendes ansigt opklaredes, „det maa være en anden slekt. Men det navn har jo en sælsom lyd for os. Boris, hvad vilde du tænke hvis du hadde hørt den unge pike deroppe uttale det?”

Boris trak paa skuldrene.

„Jeg er bliit gammel,” sa han, „jeg har holdt op at tænke. At tænke er det samme som at kaste en sten i en vanddam. Ringene strækker sig og strækker sig, men de naar aldrig kanten.”

Maries ansigt blev pludselig mørkt og fortrukket.

„Boris,” sa hun, „indtil nu har jeg bare tvilt — men nu —”

Den gamle mand løftet sit hode.

„Ti!” sa han lavt. „Skjønt vi synes at være alene — hvem vet, om vi er det? Den mand er intet almindelig menneske.”

„At tjene ham er nedværdigelse!” sa Marie bittert. „Det er skjændig at skulle adlyde denne bedrager — for han er bedrager, Boris. Jeg vet det.”

Hun reiste sig.

„Hvor gaar du hen?” spurte Boris.

„Jeg har ingen ro paa mig her i huset,” sa hun; „dette mørke, alt dette mystiske holder paa at kvæle mig. Der er vækket tanker i mig som ikke lar sig bringe til ro.”

Boris saa efter hende, da hun gik ut i haven. Hun tok sig godt ut som hun gik der. Skjønt sorg og kval hadde gravet furer i hendes ansigt og altfor tidlig hadde bleket det mørke haar, var hendes holdning rank og fri og hendes skikkelse smidig og yndefuld.

„Bedrager!” mumlet den gamle mand mellem tændene. „Ja, det er han. Men jeg tviler paa at hun vil opnaa noget godt ved at motarbeide ham. List kommer videre end lidenskap i disse dage! Men der er jo nok som kan vække til eftertanke. Hvorledes kommer nu navnet Spravka paa den unge dames læber?” — Han trak paa skuldrene paa sin eiendommelige maate. — „Naa, nu handler jeg mot mit eget princip og gir mig til at tænke og spekulere til ingen verdens nytte!”

Han vedblev med sit arbejde, og litt efter blev mørket avbrutt av flammende lyn, fulgt av brakende tordenskrald.

Marie skyndte sig ind fra haven, for regnet begyndte at strømme ned. Ved foten av trappen møtte hun Vera. Den unge pike var kridhvitt og skalv.

„La mig faa bli hos Dem,” sa hun. „Det er dumt av mig — men jeg er alltid ræd i tordenveir.”

„Og jeg føler mig mer vel tilpas!” sa Marie. Hendes ansigt hadde ogsaa faat et roligere uttrykk og hun strakte armene ut og tok den unge pike ind til sig.

„Jeg vil utspørre hende gradvis,” tænkte hun, idet hun trøstet den unge pike, mens uveiret raste. „Hun kan kanskje gi mig et vink om hvordan jeg skal bære mig ad. En ting er sikkert,” tilføide Marie i sit stille sind, „og det er at Borinsky ikke saa let skal faa bugt med mig med hensyn til denne unge pike. Jeg begynner at forstaa bedre og bedre hvad der foregaar i hans sind. Han har bragt hende hit for at hevne sig og idag har han smakt hevners sødme; men nu har hun en mer fremskutt plads i hans tanker. Hjælpeløs som hun er og tilsynelatende i hans magt vil han kanskje behøve en kvinne til at bringe saken til det punkt, han nu higer henimot — og hvilken anden kvinde end mig kan han bruke? Og da skal

det bli min tur at regjere — hvis jeg ikke vælger at bruke de samme kunstknep som han har benyttet overfor mig.”

Da uveiret var over og regnet faldt tætt og regelmæssig, overtalte Marie den unge pike til at gaa og lægge sig.

„Jeg skal ikke gaa fra Dem,” sa hun, „men bli i nærheten, saa jeg kan høre, hvis De skulde rope.”

Og da Vera laa mellem putene, kunde hun se omridsene av Maries skikkelse der hvor hun sat ubevægelig i mørket ved vinduet. Længe efter at Vera var sovnet sat den ældre kvinde der i dype tanker. Hendes tanker gik tilbake til hendes ungdom — til hendes forlovelse og egtenskap med den mand, hun altid hadde tilbedt.

Ivan Ivanovitch hadde alltid inntatt en særlig fremskutt plads i landsbyen, fordi han var fosterbror til den unge hersker som eide hele landet i vid omkreds, og som hersket over dette samfund av levende sjæler likesaa enevældig som keiseren hersket over hele Rusland.

Det baand som bestod mellem Ivanovitch og deres hersker gav den unge mand en viss ret til at bryste sig og betrakte sig selv som en viktig person; men Marie husket ogsaa hvor villige landsbybeboerne var til at minde han om hans mors skam og hans egen tvilsomme fødsel.

Hun hadde giftet sig mot sin fars ønske, men Ivanovitch hadde utøvet en sælsom fortryllelse overfor hende like fra første øieblik, og da saa deres hersker, prins Borinsky, hadde lovet at utstyre bruden paa det bedste, saa tillot faren endelig at egteskabet kunde finde sted.

Marie mindedes de første lykkelige dage av sit egtenskap med Ivanovitch, men disse dage var let talte. Der kom snart sorger og bekymringer. For det første døde den unge prins som hadde været en stille, blid og sykkelig ung mand og bare hadde hersket av navn, pludselig — ingen visste hvorledes — og hans land og navn og al hans eiendom gik over til en slegting, en fremmed mand som gjorde sig frygtet og ilde likt fra begyndelsen. Den nye prins kom langveis fra, og i den første tid var juristene beskæffiget med at ordne hans saker, men da alt var i orden, blev han snart herre og hersker.

Marie kunde aldrig glemme den besynderlige følelse av frygt og forbauselse der hadde overvældet hende, da hun første gang saa den nye prins Borinsky; for likheten mellem ham og hendes mand var paafaldende. Men da hun hadde talt om dette til Ivanovitch, hadde han barskt og bydende befalt hende at tie med slik taapelig snak.

Det var ikke første gang, han hadde været saaledes overfor hende, og hun husket at hun hadde graatt bitre taarer mange ganger. Det var som om hun mistet al sin magt over ham. Hans opførsel

blev overalt nævnt som et avskrækkende eksempel, og man hvisket sammen om alle slags daarskaper og letsindigheter som blev begaaet inde i den store by paa den anden side fjeldene. Han reiste ofte bort for en tid. Han var en bekjendt skytter og kjender av vilde dyr og var meget søkt av sportsmænd fra de forskjellige jæger- og fiskerklubber. Følgelig mente Marie at han vilde komme tilbake igjen. Det var Borinsky som bragte hende den meddelelse at Ivan var kommet i nihilistenes garn, at han var blitt arrestert, dømt og sendt til Sibirien. Det frygtelige slag hadde nær gjort hende vanvittig.

Hun bebreidet alltid sig selv at hun hadde været saa svak. Hvis hun ikke var blitt saa rent ute av sig, saa hun hverken kunde sanse eller samle, kunde der kanske være gjort noget for at redde ham! Hun kunde kanske ha reist til Petrograd og ha tryglet regjeringen om benaadning. — Hvordan var det mulig at Ivan kunde være en saadan forbryder? Han var doven og var glad i at spille kort og besøke vertshusene, og han var desværre ogsaa farlig for kvindenes hjerter! Det visste Marie bare altfor godt — men han hadde aldrig været farlig for sit land! Aldrig en fiende av kronen! Hun tænkte at en kvindes taarer kunde ha vundet ham tilbake; men i sin svakhet hadde hun været aldeles hjælpeløs, og mens hun laa og kjæmpet med feberen som hadde forvirret hendes hjerne var hendes mand — efter hvad Borinsky senere fortalte hende — langt utenfor hendes rækkevidde og kunde bare frelses ved et mirakel.

Hendes taarer, hendes sorg, hendes fortvilelse fravristet prins Borinsky forsikringen om at han vilde gjøre alt hvad der stod i hans magt for at bringe Ivans sak frem for retten.

Det var længe siden, dette hendte — hvor længe siden visste hun knapt selv; hun visste bare at hun fra en ung kone blev til en ældre kvinde, og at al hendes glæde i livet var blitt berøvet hende med et eneste slag. For hvor grusomt Ivan end hadde behandlet hende, saa var han dog hendes egtefælle, hendes drømmes helt, og det var en frygtelig tanke for hende at utmale sig ham som en fange — som en levende død.

Og Ivans vanære hadde bragt sorg efter sorg over hende. Hendes far var død av skam, og da hendes barn kom, hadde det bare levd en eneste uke.

Der var intet som bandt hende til det gamle sted undtagen mindet, og hun hadde derfor med glæde mottatt Borinskys tilbud om at ta tjeneste hos ham. Han var det eneste baand mellem hende og hendes mand; han representerte for hende haabet om redning for hendes mand. Hun adlød ham villig, næsten slavisk, og hun utførte pligter som til andre tider vilde ha været hende motbydelige — bare fordi det — hvilket han atter og atter

fortalte hende — stod i hans magt at gi den elskede mand tilbake til hende. De hadde reist gjennom hele Europa, til de endelig kom til England, og her var Marie og Boris blitt installert som opsynsfolk i det pene, lille hus i det nordlige London.

Av og til gjorde Marie oprør i sit hjerte mot det arbeide, Borinsky forlangte av hende.

Der hadde været adskillige andre beboere i det lille, hvite værelse hvor Vera var nu, men ingen av dem var blitt der længe. Ikke alverdens rigdommer kunde utjevne visse karakteristiske træk hos Borinsky. Hans natur var som en vilds, og ingen uten dem som tjente ham som Marie kunde holde ut hans natur i længden. Og Marie var efterhaanden blitt træt; aarene var lange og trange, og allikevel var det haab, han holdt vedlike hos hende, aldrig blitt oppfyldt — og var ikke nærmere ved sin oppfyldelse end før. Denne følelse hadde paatrængt sig hende i den senere tid — længe før Vera kom ind i hendes liv — og samtidig med denne unge pikes komme var Marie vaaknet op som av en drøm.

Vera hadde likesom vækket hende til bevissthet om hvad hun hadde tapt, og hun hadde indset hvor ubarmhjertig denne mand hadde tat hendes tjenester. Alt i hende oprørtes mot det liv, hun førte, og tvilen var dryppet likesom gift i hendes aarer — like inntil denne dag, da tvilen var blitt til vishet og hun visste — om hun end ikke forstod av hvilken grund — at Borinsky hadde løiet for hende og at den mand, for hvem hun hadde graatt og bedt, haabet og drømt, sandsynligvis var død og glemt.

XXII.

En meget ubehagelig gjest.

Prins Borinsky hadde snart faat høre om Sir John Burlingtons pludselige sygdom. Han lo, da han hørte om den. Han hadde ingen medlidenhet med denne mand; alt det som nu var tilbake av den lidenskap der hadde ledet ham til at ta den hevn som han hadde gjennomført saa heldig den dag, var en følelse av saaret forfængelighet over at en kvinde, hvem han bæret med sin opmerksomhet, kunde foretrekke en anden mand for ham. Det hadde ærgret og pint ham i høieste grad at den kjærlighet, John Burlington ødslet paa sin hustru, blev git ham tilbake i samme maal.

Nu hadet han navnet Burlington og han følte den heftigste vrede mot Nigel Burlington, fordi han motsatte sig hans sterke vilje. Nu kjørte han gjennom uveiret for at delta i et middagselskap, til hvilken han hadde faat indbydelse, og han hengav sig helt til tanken paa den kvinde

Opdaget.

„Neimen om jeg er istand til at begripe hvorledes det gaar til,” mumlet Maren kokkepik. „Nu er der forsvundet et stykke svisketerte igjen fra spiskammeret. Der maa være nogen som har nøkkel til døren!”

„Men vi skal nok opdage synderen,” sa Maren kokkepik da hun hadde spekuleret litt over saken. „Nu putter jeg en knaldhatte i nøkkehullet og naar der blir stukket ind en nøkkel vil der ske noget!”

Et par minutter eller skedde der ogsaa noget. Det var det at den lille, slikvorne Ole forsigtig nærmet sig spiskammeret og endda mer forsigtig anbragte en nøkkel i det forræderske nøkkehul,

Og saa hendte katastrofen: knaldhatten sprang med et dommedagssmeld! Maren viste sit runde smilende ansigt i døren. „Hvad er der iveien, Ole?” spurte hun. Men Ole glemte at svare; han forsvandt stukoret.

der hadde fortryllet ham som ingen anden.

Det hus, i hvilket han skulde spise middag, tilhørte en meget fornem og anset familie, og hans hjerte svulmet av triumf ved at høre alle de beundrende ord om den vakre unge dame som hadde vist sig saa pludselig paa basaren.

Han var en mester i at undgaa direkte svar, men forespørslene angaaende Vera og hendes forhold krævet al hans vid og kløkt.

„Det er et ansigt som man drømmer om,” sa en av de toneangivende damer; „jeg ser stadig den unge pikes øine for mig, Borinsky, hvor kommer hun fra?”

Han kom igjen med en del svævende uttalelser om Vera — at hun var av meget god fødsel — men for øieblikket hadde hun intet blivende opholdssted.

„Naa, det blir nok snart anderledes!” sa den fornemme dame leende. „En skjønnhet som hendes vil pryde en trone.”

Blodet brændte som ild i Borinsky aarer; disse ord som var tankeløst uttalt satte i fast form en tanke, som var slaat ned i ham for bare et par timer siden. Av mer end en grund var nu tiden kommet, da han skulde ta sig en hustru. Der var utallige damer i de kredser, han vanket i, døtre av de fornemste familier i landet, til hvilke han ikke vilde beile forgjæves; men Borinsky avskydde tanken paa at skulle bli saa nøie forbundet med en familie. Han hadde alltid utmalt sig et egteskap med en kvinne, hvis familie ikke hadde ret til at blande sig altfor meget i det der fulgte efter hans egteskap.

Da han forlot huset omtrent klokken ti, gik han til Mrs. Savilles hotel for at spørre efter hende. Det blev sagt at hun var ute og han smilte ved sig selv, for han visste nok hvor han skulde finde hende og saa kjørte han til det private spillelokale, hvor Mrs. Saville holdt paa at tape alle de penger, hun hadde laant av ham.

Hun sat netop i stort uheld, da han kom og hun saa ynkelig paa ham; men Borinsky hadde for tiden ingen medlidenhet tilovers for hende.

Han berørte hendes skulder.

„Kast Deres kort,” sa han, „de er værdiløse. Jeg ønsker at tale med Dem.”

I hans stemme var der en bydende klang som Amy Saville følte sig krænket over, men bare for et øieblik. Hun var ikke saaledes stillet at hun kunde trodse ham. Han førte hende bort i en krok av salen, og hun satte sig med bankende hjerte, mens hendes øine var fæstet paa

spillebordet med et feberagtig glødende uttrykk, fordi han hadde ført hende bort fra det.

Som en ekte spiller følte hun, at hvis hun ikke var blitt forstyrret, saa vilde hun ha vundet alt det, hun hadde tapt, tilbake.

„Mrs. Saville,” sa Borinsky forekommende, „jeg tror, det er uklokt av Dem at komme hit. Her spilles der meget høit, og Neal er ingen imøtekommende kreditor, hvis en klient skulde ha vanskelig for at betale sine tap.”

Mrs. Saville saa halvt ængstelig op paa ham. Han hadde hjulpet hende saa gavmildt, at hun hadde slaat sig til ro med den tanke at hun altid kunde stole paa ham; men det uttrykk der var i hans øine, da han nu smilte til hende, advarte hende om at være forsiktig.

„Lykken kan vende sig,” mumlet hun nervøst; „jeg har da vundet og kan vinde igjen.”

„Det haaber jeg opriktig, De vil,” svarte Borinsky. „Spillegjæld er en meget ubehagelig ting. Men jeg har ikke ført Dem hit for at præke for Dem. Jeg ønsker at gjøre Dem et par spørsmåal. Jeg har — det er det samme hvorledes — opdaget den hemmelighet som formørket Deres datters liv i hendes ungdom. De har vøgtet denne hemmelighet meget omhyggelig, Mrs. Saville, men skjæbnen narrer os undertiden, og som De hører, deler jeg den nu.”

Mrs. Saville saa forfærdet paa ham og blev blek.

„Jeg forstaar Dem ikke,” sa hun lavt.

„Gjør De ikke?” spurte Borinsky smilende. „Nuvel, jeg skal uttrykke mig tydeligere. Jeg er ikke den eneste som har følt at der maatte være en eller anden mystisk grund til at Deres datter i sin ungdom — skjønt hun var saa vakker og fortryllende holdt sig saa hævet over kjærlighet og egteskap — og i den senere tid har jeg av ren nysgjerrighet prøvd paa at utgrunde denne hemmelighet. Den kjendsgjerning at Enid giftet sig med John Burlington hjalp mig ikke paa noget spor — for jeg — som saa mange andre — ansaa dette egteskap for en klok forsigtighetsregel — en betryggelse for fremtiden. Men ærlig talt, Mrs. Saville, saa har Deres datters optræden overfor mig i de sidste to aar været saa avvisende og uvenlig at min nysgjerrighet er gaat over til fiendskap.”

(Fortsættes.)

Løsning paa opgavene i dr. X' avdeling i nr. 3:

7. **Godstoget, hurtigtoget og flyvemaskinen:** Da hurtigtoget kjører 70 kilometer i timen, og godstoget tilbakelegger 20 kilometer i samme retning, vil hurtigtoget altsaa nærme sig godstoget med $70 - 20 = 50$ kilometer i timen. Avstanden mellem de to tog er ved deres avgang 30 kilometer, nemlig avstanden mellem Kristiania og Hakedal, og disse 30 kilometer skal hurtigtoget følgelig indhente. Da det nærmer sig godstoget med 50 kilometer i timen, vil det bruke $30 : 50 = \frac{3}{5}$ time = 36 minutter paa at indhente godstoget, og indhentningen vil følgelig finde sted klokken 12.36. Hurtigtoget kjører 70 kilometer i timen. I 36 minutter vil det derfor tilbakelegge $70 \cdot \frac{36}{60} = 42$ kilometer, og da avstanden mellem Kristiania og Hakedal var anslaaet til 30 kilometer vil indhentningen finde sted $42 - 30 = 12$ kilometer fra Hakedal. Flyvemaskinen beveger sig 120 kilometer i timen, altsaa $120 : 60 = 2$ kilometer i minuttet. Den skal fly 42 kilometer for at naa de to tog i det øieblik, disse passerer hverandre. Det vil altsaa ta den $42 : 2 = 21$ minutter at naa indhentningsstedet, og da den skal være paa dette sted klokken 12.36, maa den fly fra Kristiania klokken 12.15.

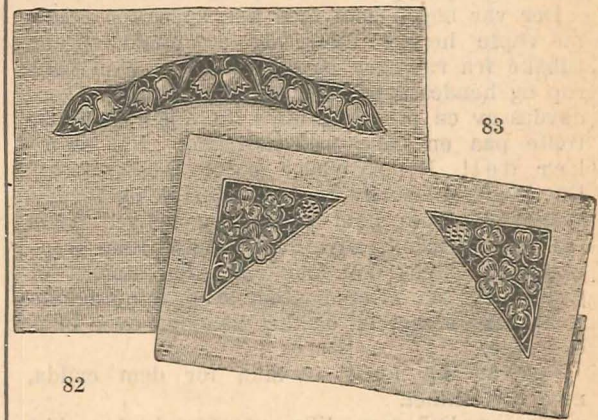
8. **Plus- og minus-rebus:** Mand ÷ and = M, asyl ÷ syl = a aar ÷ ar = a, kone ÷ ko = ne, torsk ÷ Tor = sk, bi ÷ b = i, naal ÷ aal = n, — tilsammen = Maaneskin.

9. **Logogrif:** Nilen, Maren, Amalie, Arne, Lima, Marne, ramme, arm, rim, larm. — Marinemaleri.

6te haandarbeide.

Smaa putevar.

Putevarene syes med en omtrent 26 cm. lang, brodert bord eller med 2 omtrent 11 cm. store, broderte hjørnegurer. Knaplukning anbringes paa baksiden av putevarene. Broderiet bestaar av knaphulsting, og

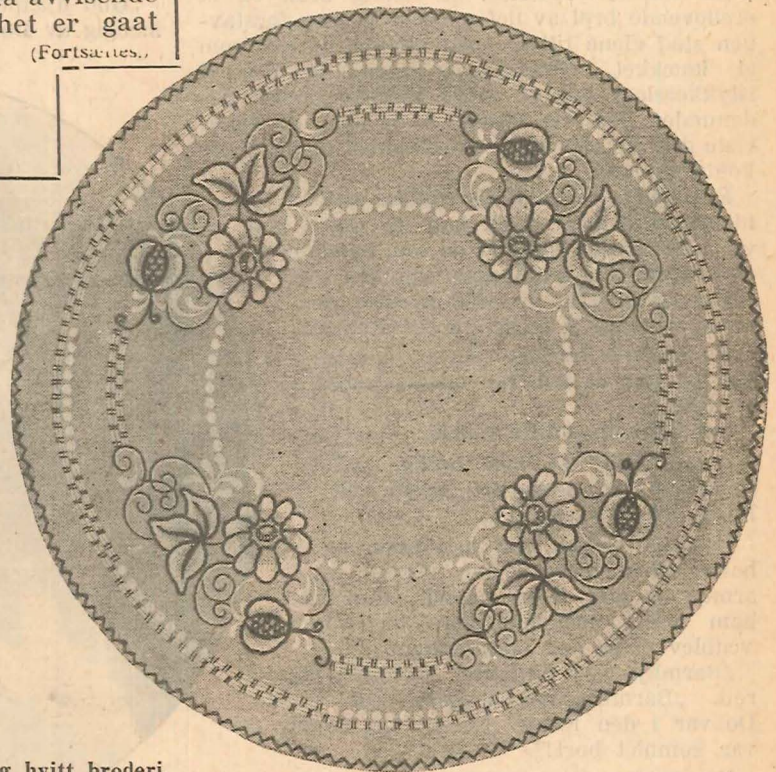
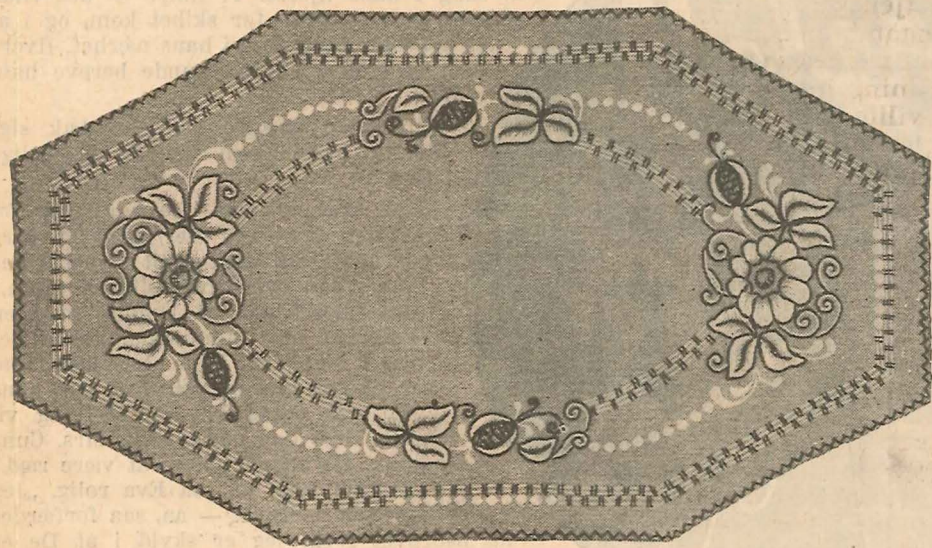

forbindelse dannes av snodde staver eller fine knaphulsting.

Materiale til bill. 82 (størrelse 40×50 cm.): Paategnet stof og garn, pris kr. 3,85 + porto.

Materiale til bill. 83 (størrelse 40×50 cm.): Paategnet stof og garn, pris kr. 3,85 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgt. 49, Kja.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren” paa side 28.

B. 174—175. Spisestuestel med blaåt og hvitt broderi.

Til spisestuestellet anvendes gulagtig linstof, og broderiet syes med blaåt og hvitt perlegarn. Blomstene og de store blader syes med hvitt perlegarn i ujævne sling og kantes med blaå stilkesting, bladaarene med blaå plattsom og i blomstenes midte syes med sort perlegarn. De mindre blader og pletter syes i plattsom med hvitt perlegarn. Alle steker syes i stilkesting med hvitt og oversyes med rette blaå sling. Ytterkanten syes med blaåt perlegarn. Løpene paa B 174 er 83×48 cm. stor. Servietten B 175 er 73 cm. diameter.

Materiale til B 174: Paategnet linstof, garn pris kr. 12,00 + porto.

Materiale til B 175: Paategnet linstof, garn pris kr. 11,00 + porto, gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren” paa side 28.

Hendes rette beskytter.

Av
M. L. C. Pickthall.
Oversat av
P. Jerndorff-Jessen.

Romantik
og
virkelighet.

Cunningham stod bak en av de forreste ventilatorer og iagttok hvorledes mændene søkte ned i baaten. Han brettet op kraven paa sin luvslitte frak og smilte mørkt.

Alt virket saa stille efter den sidste halve times uro og spænding. Dette var den sidste baaten og det var allesammen mænd som stod og ventet ved faldrepet. De var rolige, men han saa allikevel hvorledes de dirret av spænding og iver han ikke delte. Selv da trediestyrmand ropte: „Er der fler? Er alle kommet med?“ rørte han sig ikke.

Efter at „Cascapedia“ var støtt paa grund var det tydelig gaat op for Cunningham noget som han længe hadde tænkt paa. Han var træt av livet; det var ikke umaken værd at gjøre noget for at bevare det.

Med et blekt, haanlig smil saa han de sidste gaa i baaten. Den lille flok som var saa taapelig ivrig efter at leve videre ene ikke et øieblik fra rælingen, mens den ene efter den anden forlot den. Da brøt pludselig en skikkelse ut av flokken og bort til Cunningham.

Det var en kvinde. Ved ventilatoren blev hun staaende forpustet. Det var som om Cunninghams hjerte ophørte at slaa; for det ansigt som blekt og frygtsomt saa op mot hans var Evas.

Der var nogen som med høi, sprukken stemme ropte hendes navn, og en mand sprang tilbake fra rælingen og styrtet frem. Men hans rop og hendes svar hvis hun ytret noget, overdøvedes av en pludselig larm. Et dusin stemmer ropte paa en gang rædselsslagne: „Nu synker det! Nu synker det! Støt fra!“ Der hørtes plask av kraftige aaretak og forvirrede skrik som kom længer og længer borte fra. En ubestemt, advarende følelse grep Cunningham. Mens den andre manden stanset et øieblik og saa efter baaten, grep Cunningham Eva i sine armer og dækket haanden over hendes øine.

Nu var det forbi — ikke for dem endda, men for skibet.

„Cascapedia“ var like utenfor kysten blit rammet av en heftig snestorm, var drevet ut av kurs og var støtt paa en klippe hvor det var blit staaende med forstavnen, mens agterstavnen hang utover dypt vand. Men som ved et økseslag blev det pludselig hugget tvers over av de mægtige braadsjøer.

En voldsom rystelse, et vældig brak og et øredøvende brøl av det oprørte hav og forstavnen stod alene tilbake paa klippen — tom som et knækket nøtteskal og ubrukkelig som et istykkerslaa leketøy, mens bølgene bruste nedenunder dem og riftene i de jagende skyer viste dem en grøntlig aftenhimmel og de første kolde stjerner.

Eva hadde forholdt sig aldeles stille i Cunninghams armer og da han nu slap hende var hans første tanke at de som hadde erfart at de ikke kunde leve sammen som mand og hustru, nu stod overfor den kjendsgjerning at de skulde dø sammen.

Han kastet et blik paa trediemanden og saa at det var dramatikeren Farrell.

Cunningham smilte mørkt.

„Dette her,“ sa han høflig, „vil kunne bli et udmerket motiv til Deres næste skuespil.“

Farrells ansigt var askegraat og hans læber dirret. Han strakte ut armen og grep Evas haand. Hun lot ham villig beholde den; men hun vedblev at se paa Cunningham.

„Barmhjertige himmel!“ stammet Farrell. „Barmhjertige himmel! Jeg trodde De var i den første baaten! Jeg trodde De var kommet bort!“

Eva rystet paa hodet og tok haanden til sig. Cunningham sa:

„Jeg hadde ikke set passagerlisten endda — jeg visste ikke at min hustru var her ombord.“

Farrell møtte hans blik og tok sig sammen. Han var ingen kujon; men han hadde levet saa

meget i scenens verden at den virkelige verdens frygtelige hændelser nu rystet ham. Han svarte:

„Eva — Mrs. Cunningham — reiste sammen med min kusine, Mrs. Delarey. Jeg bragte dem begge to op paa dækket og jeg saa dem gaa bort i flokken som skulde i den første baaten. Derefter gik jeg ned for at hente noget værdifuldt som jeg hadde med mig, og for at se efter at ingen var blit glemt; jeg forstaar likesaa litet som De hvorfor Eva ikke gik i den første baaten.“

Begge mændene saa paa hende. Et øieblik forekom det Cunningham at et hemmelig svakt smil gled over hendes ansigt; men derefter sænket hun hodet og svarte med svak stemme:

„Jeg var saa ræd — jeg følte mig saa ensom, og saa gjemte jeg mig.“

Der fulgte en pause. Derefter løftet Cunningham sine armer mot himlen og lot dem falde igjen. Farrell stamte:

„Stakkars liten — stakkars Eva!“

Cunningham smilte igjen. Han sa ganske kort:

„Hendes taapelighet kan nu komme til at koste dem livet!“

Farrell blev blodrød og for op:

„Skaa hende for Deres brutalitet nu!“

Cunningham svarte:

„Hvis De kjender hende likesaa godt som jeg maa De vite at hun ikke savner mod. Hun er ikke ræd for andet end at være alene, og det har Deres interessante selskap skaanet hende for at være. Men døden kan undertiden være likesaa ensom som livet og jeg ser ingen grund til at bevare livet er meget smaa.“

Farrell forlot Eva og gik tæt bort til Cunningham. Han skalv over hele kroppen og sa med dæmpet stemme:

„Gid jeg kunde pryle Dem til at tie!“

Cunningham smilte spottende til ham.

„Det skulde De ikke prøve paa — jeg har temmelig gode kræfter!“ sa han.

„Gud hjelpe den kvinde som skulde være avhengig av Dem!“ sa Farrell bevæget.

Med et blekt, haanlig smil saa han de sidste stige ned i baaten.

„Min hustru,“ svarte Cunningham, „har forlængst været saa fornøftig at frigjøre sig for denne avhengighet. Jeg var hende en skuffelse — jeg kunde ikke skaffe hende det hun ønsket sig, og derfor var hun saa fornøftig at vende

tilbage til scenen og skape sig et navn.“ Han vendte sig mot Eva. „Jeg er fremdeles den stymperen som du engang var saa taapelig at opgi en glørværdig løpebane for,“ sa han, „endda mer av en stymper end jeg nogensinde vilde være blit uten dig; for ingen er en større stymper end den mand som ikke kan beholde den kvinde han — naa, jeg opgav for to aar siden alle de rettigheter jeg hadde til dig, og nu har jeg den rettighet enhver mand har overfor en kvinde — retten til at hjelpe hende hvis han kan. Trønger De min hjelp,“ — her saa han alvorlig paa Farrell — „saa er jeg parat til at yde den.“

„Jeg haaber,“ sa Farrell straks, „at vi ikke kommer til at trænge den. Like til det sidste holdt de paa med at sende traadløse signaler og der var et skib som besvarte dem. Ved dagry vil det kunne være her og samle op baatene. Vi behøver bare at vente til de kommer til os.“

„Det er rigtig,“ sa Cunningham rolig — „vi behøver bare at vente til da — og holde os vaakne.“

Farrell stirret paa ham og hans vakre, glatte ansigt blev igjen blekt. Ængstelse kom istedenfor harme.

„Holde os vaakne?“

Det spottende uttryk forsvandt fra Cunninghams ansigt og han sa næsten vennlig:

„Farrell, De kjender nok disse farvandede om vinteren. Efter en slik storm synker temperaturen altid sterkt. Ved dagry vil vi faa sterk frost.“

„Naa — og saa?“

„Jeg har engang før lidt skibbrudd her paa en sælfanger; vi maatte ligge i ti timer paa en ø ikke større end et skibsdæk før vi blev fisket op. To av os gik frem og tilbake hele natten; vi beholdt livet — tre andre faldt i søvn — de vaaknet ikke mer.“

Der var atter en heftig vrede i Farrells tone da han sa:

„Jeg skal ialfald holde Eva ilive til imorgen selv om jeg selv skal dø ved det!“

„Det er godt!“ Cunningham nikket rolig og saa bort paa Eva. „Hold hende oppe hvis De kan,“ sa han. „Jeg kunde ikke —“

Han gik saa langt bort fra dem som dækket tillot og saa utover havet. Himlen var blit mørk og hvit; de tynde skyer som alle hadde klær og det begyndte at bli bitterlig koldt. Cunningham skalv i sin gamle slitte frak. Han smilte ved sig selv, men uten bitterhet; der var noget som sang i hans hjerte. Ti timer — det vilde sikkert vare ti timer før skibet kom, og i al den tid vilde hun være i hans nærhet. Hverken hun eller Farrell kunde berøve ham det.

Han hørte muntre stemmer bak sig: det var Farrell som forsøkte at berolige Eva.

„Det skal nok gaa,“ sa han, „jeg vet at det kommer; det gjælder bare at holde sig vaaken til skibet kommer; han overdriver sikkert faren.“

Han holdt paa at komme med en bitterhet mot Cunningham, men bet den i sig; for hans selvtillid som var likesaa glat og velnæret som hans ansigt var ogsaa blit rystet. „Jeg vil ikke la Dem lide noget ond, Mrs. Cunningham. De behøver ikke at være ræd.“

„Jeg er ikke ræd nu,“ sa Eva rolig. „Jeg blev bare saa bedrøvet — aa, saa forferdelig bedrøvet fordi jeg er skyld i at De er her.“

„De vet jo,“ sa Farrell i en litt anstrengt tone, „at jeg heller vil dele faren med Dem end være i sikkerhet et andet sted.“ Hans skjælvende haand søkte hendes. „Eva — Eva, hare De vilde gi mig ret til at beskytte Dem — trods ham. Lovens baand — det er jo alt som

er tilbake, og jeg er viss paa at han har git Dem anledning til at bryte det! Eva!"

Lidenskabelig og hønfoldende søkte hans øine hendes. Han smilte litt sørgmodig; hvor likegyldig var alt dette mot det at natten snart vilde falde over dem. Hun sa:

„Ikke nu, Andrew — vent til imorgen!"

De talte ikke mer, men dukket sig under rælingen. Nedenunder dem sukhet havet mot klippen. Smaa snefned drev forbi dem og danset bortover dækket. Der var plads til at gaa et halvt snes skridt frem og tilbake paa det; men de følte ingen lyst til at bevæge sig. Kulden, den forfødelige ensomhet og det spøkelsesagtige ved stjernehvælvingen syntes at lægge haanden paa dem og befale dem at holde sig rolige. Maanen som var blaahtvit som en buelampe belyste horisonten og la en sølvbro over havet, og der hvor dens straalene rammet restene av „Casapedia" flimret det som glas.

I det tiltagende lys saa Cunningham en vindskjerm av seilduk flagre borte under dækket, fastholdt av en bolt som raket frem. Han krøp bort til den paa de sønderbrutte dæksplanker som var dækket med is, bøide sig ned, fik fat paa den og vendte tilbake til Farrell med den.

„Set denne op bak hende," sa han, og Farrell som hadet ham og hans hjelp maatte for hendes skyld ta imot den.

Med den sælsomme selvbeherskelse som ikke hadde forlatt hende fra det øieblik da hendes nervøse anfald hadde drevet hende bort fra baatene sa hun nu:

„Tak, Dick, men du maa ogsaa komme under den, det ser ut som om du fryser frygteilig."

„Nei, du kommer snart til at trænge den selv."

Hendes øine som skinte med en blaalig glans i maaneskinnet hvilte paa ham med en besynderlig fasthet. Hun spurte:

„Hvad kan det komme av at du heller ikke gik i baaten?"

Cunningham skottet bort til Farrell; derpaa lo han smaat:

„Aa, det var vel fordi jeg følte mig for ensom akkurat som du." Til Farrell sa han likegyldig: „La hende ikke sitte stille for længe." Deretter fjernet han sig fra dem. Evas blik fulgte hans tynde sorte skikkelse som bevæget sig frem og tilbake langs den motsatte ræling. Han saa ikke paa dem; hans blik var vendt mot havets knugende skjønhet; det var som om han slet ikke hadde øie for andet.

Fra ham gled hendes blik til Farrell. Han krøp sammen ved hendes blik og hadde i øieblikket glemt hende. Hans tanker var optat av længsel etter skibet som skulde komme. Et eller andet sted bak den maanelyse horisont seilte et skib fremover for at redde dem. I fantasien saa han det komme frem gjennom natten med gnistene fykende av skorstenene og med lanterner som lyste rødt mot maaneskinnet.

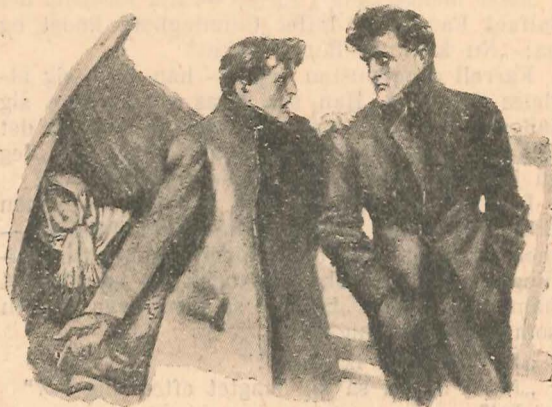
Vilde det komme tidnok?

Han vendte sig mot Eva og iagttok hende med en ængstelse som han forsøkte at skjule for hende.

Mens Farrell stod og iagttok dem —

Aldrig hadde han set hende saa blek, men heller aldrig saa rolig og vakker. Der hadde ellers alltid været noget likesom overskyet og urolig over hendes skjønhet og de roller som hun hadde udmerket sig mest i hadde ogsaa været av en lidenskabelig og urolig karakter; men

„Bryr De Dem saa meget om hende?" spurte Cunningham rolig.

her hvor hun sat skjælvende av kulde midt i det nordlige hav paa et skrøpelig vrak, var hun rolig og tilfreds, som om hun følte sig mer hjemme her i dødens nærhet end i livets.

Men Farrell blev ræd for denne ro; han spurte hende ængstelig og halvt hviskende:

„Fryser du ikke?"

Hun svarte venlig:

„Jo, litt, Andrew, men det skal du ikke bry dig om. Jeg er varmt klædt."

Cunningham maatte ha hørt det. I en skarp tone og uten at vende blikket fra havet sa han til Farrell:

„Faa hende til at gaa frem og tilbake!"

Farrell adlød. Han fik hende til at gaa frem og tilbake med ham, indtil hun var blit varmere. Saa hvilte de igjen. Da hun atter begyndte at klage over kulden gik de paany frem og tilbake, og paa denne maaten tilbragte de de to følgende timer. Cunningham holdt sig hele tiden borte fra dem som om han var alene paa vraket.

Maanen steg høiere paa himlen og for hver time blev det mer og mer stille og koldt. Der var ikke et liv at se omkring dem. Baatene maatte være rodd ut for at møte det kommende skib. Idet Farrell tænkte paa det tiltok hans uro og tilsidst gik han bort til Cunningham og spurte:

„Tror De at skibet vil komme hit til vraket?"

„Det vet jeg ikke," svarte Cunningham. Hans ansigt var fortrukket av kulde og lyste hvitt i maaneskinnet; men ogsaa han saa tilfreds ut. Farrells vrede blusset atter op og han sa:

„Bryr De Dem ikke om det? — Er det Dem likegyldig om hun blir ilive eller ikke?"

„Bryr De Dem saa meget om hende?" spurte Cunningham rolig.

„Jeg?" Farrell behersket sig med besvær. „Jeg bryr mig saa meget om hende at der ikke er noget tilbake for mig hvis jeg mister hende paa denne maaten! Det vet De saa godt, Cunningham."

„Saa hold hende fast, hvis De kan!" sa Cunningham haardt.

Farrell gik tilbake til Eva. Han skalv av sinne. Han følte sig ikke alene; det var som om hans oprørte følelser fyldte hele universet. Han hadde aldeles glemt kulden indtil han atter saa Eva.

Hun hadde svøpt seilduken tæt omkring sig og øinene var lukket. Det opadventde ansigt saa rolig ut som en dødnings, Farrell vækket hende og hun smilte søvnnig til ham. „Jeg fryser ikke saa nu," sa hun — „jeg er bare saa forfødelig træt."

Borte fra rælingen lød Cunninghams stemme, haard og skarp: „Faa hende til at gaa!"

Farrell hjalp hende paa benene og ved hans arm slæppte hun sig bortover dækket. Saaledes gik den næste halvtime. Ingen av dem sa noget. Dækket glinset av frost og nedenunder dem sukhet havet. Tilsidst sa Eva: „Jeg orker ikke ta gaa et skridt længer, Andrew. Jeg er saa forfødelig træt!"

Han svøpte hende atter ind i seilduken og hun smilte træt til ham. Han selv følte ogsaa en tiltagende træthet og befandt sig i en drømmeagtig, fredelig tilstand. Han lukket øinene og trykket sig ind til hende. Der var ikke mer noget som var passende eller ikke passende.

Men næsten i det samme aapnet han øinene igjen. Det var Cunninghams skygge som kom imellem ham og det skarpe lys. Han bøide sig

ned mot dem og sa: „De maa ikke la hende hvile sig nu."

„Hun er saa utmattet!"

„Det faar ikke hjelpe."

Farrell rettet sig med en kraftanstrengelse som forbauset og forskrækket ham selv. Det var som om hans lemmer sov; han følte sig halvdød. Han stammet: „Hjælp mig — hjælp mig at holde hende oppe!"

Han visste neppe hvad han selv sa; men Cunningham løftet straks Eva op. Hun vaklet og svalet av søvnighet og bad ynkelig at han skulde la hende bli sittende. Men Cunningham ønsset det ikke; uten at la sig røre stak han armen indunder hendes og førte hende frem og tilbake paa de frosne planker. Farrell støtte hende paa den andre siden.

Snart begyndte hun at graate og be for sig; hun var saa træt — alle hendes lemmer var ømme av træthet — hun vilde saa gjerne sove litt. Bare fem minutter — aa, kunde de ikke la hende faa sitte i fred!

Farrell begyndte at ryste over hele kroppen; selv paa scenen hadde han ikke hørt saa hjerteskjærende bønner. Og det var slet ikke den Eva han kjendte. Hendes stemme var hæs og nu begyndte hun at rase imot dem. Hun forbandet dem som om hun var en simpel kvinde — saa fortvilet var hendes længsel etter søvnen. Da der paa denne maaten var gaat en time begyndte Farrell at vakle. Hans sjæl var likesaa træt som hans legeme. Han stammet: „Jeg kan ikke holde ut dette længer!"

„De maa!" sa Cunningham like urørt av hans utmattelse som av Evas.

Nok en halv time gik de frem og tilbake. Det var nu blit over midnat. Cunningham saa paa Eva. Hun var nu mer sig selv. Hun gaat endda litt av vrede og træthet; men hendes higen etter søvn var overstaat. Derfor sa han:

„Nu kan du gjerne hvile litt!"

De la sig under seilduken. Farrell som var altfor træt til at føle vrede eller jalousi sa:

„De skulde ogsaa hvile litt, Cunningham!"

„Jeg hviler godt," sa Cunningham med en sælsom betoning og fjernet sig fra dem idet han tilføiet: „Pas paa — la hende ikke sove — væk hendes opmerkksomhet — tal til hende!"

Farrell følte at han ikke kunde sove selv om han hadde ønsket det. Hans tanker arbeidet ustanselig og med feberagtig iver begyndte han at tale om alt hvad han og Eva hadde i fælleskap. Han snakket om den nye rollen han skrev til hende i sit nye skuespil. Hun skulde være en kvinde som var kuert av ulykke og uheld, men som ved at gi etter for en altovervældende følelse i ett øieblik fandt sig selv og lykken.

Han begyndte endog at snakke om de forskjellige dragter hun skul-

— løftet Cunningham hende op i sine armer, og trykket hende mot sit hjerte.

de bære i de forskjellige akter — de skulde være bælske og forandres fra graa til skarlagensrøde, ellersom handlingen utviklet sig. Uophørlig talte han, mens lyset faldt paa hans ansigt som var hvitt som sne.

Pludselig tidde han og stirret paa Eva.

Han visste ikke naar hendes opmerksomhet hadde forlatt ham; men han forstod at hun allerede en god stund ikke hadde hørt hvad han sa. Hendes øine var lukket og hodet var lænet tilbake. Hun saa saa stille og rolig ut som et lik. Han bødte sig over hende og sa: „Eva — Eva! Vaagn op!” Men hun rørte sig ikke.

Han tok hende i sine armer og rystet hende og ropte til hende; han la hende ned og tok hende op igjen, men han kunde ikke faa vækkel hende. Hun var sluppet fra ham — i et ubevogtet øieblik var hun faldt i søvn.

Farrell blev aldeles forvilet; han visste ikke hvad han skulde gjøre. Han saa op; blek og rystende av kulde stod Cunningham bøiet over dem. „Kan De ikke holde hende oppe?” spurte han rolig.

„Nei,” svarte Farrell halvt graatende — „hun er sovnet. Hjælp mig, Cunningham; jeg kan ikke holde hende oppe!”

„Forsøk at rope paa hende!” befalte Cunningham.

Farrell ropte og ropte. Eva var fremdeles flive, det visste han, men han kunde ikke faa hende til at høre. Han knuget hende til sig og i Cunninghams overvær ropte han ut al sin kjærlighet til hende; men hun hørte det ikke og hendes mand syntes at være like nær som stjernene, mens han stod der med sit spake, spottende smil.

Farrell sprang op og slog efter hans ansigt idet han utstøtte bønner og forbandelser, men Cunningham skjøv ham lempelig tilside.

„Jeg kunde ikke holde hende fra hendes liv,” sa Cunningham; „nu skal jeg se om jeg kan holde hende fra døden.”

Uten synderlig ømhet løftet han hende op; han trykket hende til sit hjerte og med munden like ved hendes øre sa han rolig og jevnt: „Eva, Eva, kom tilbake! Jeg længter efter dig!”

Hendes ansigt forblev ubevægelig. Farrell fagttok dem begge skarpt mens Cunningham fortsatte at tale likefrem og naturlig: „Eva! jeg længter efter dig, Eva — det er Dick som roper paa dig!”

Efter mange timers forløp — slik forekom det ialfald Farrell — løftet Cunningham hodet og sa: „Nu kommer hun tilbake!”

Farrell drog pusten dypt — han følte sig aldeles forvirret. Han saa Evas øine aapne sig langsomt og stirre paa Cunningham som fra det fjerne, mens han med streng stemme sa: „Jeg sa jo at du ikke maatte falde i søvn!”

Det var blit sagt om Eva at hun paa scenen ikke formaadde at fremstille ømme følelser — men nu smilte hun med inderlig ømhet til Cunningham. Hun rakte haanden op og klappet ham paa kindet. „Dicky,” sa hun, „var det du som ropte paa mig?”

„Ja, hørte du ikke det?”

„Jo — og du sa du længtet efter mig —?”

„Ja!”

„Hvorfor har du ikke sagt mig det før, Dicky?”

„Jeg tænkte du maatte vite det.”

„Jeg vilde at du skulde si det.”

„Ja — men nu vet du det — ikke sandt, Eva?”

„Jo.”

„Hvorfor er du her? Hvorfor forlot du baaten?”

Hun smilte igjen, blidt og ømt og hvisket:

„Jeg visste at du var ombord. Jeg — jeg saa dig staa der ved ventilatoren. Jeg tænkte —”

„Eva?”

„Jeg tænkte at du kanskje vilde bry dig om at ha mig hos dig i døden, selv om du ikke brydde dig om det i livet.”

„Baade i liv og død, Eva!”

Deres læber møttes. Nu var det ikke lenger som om havets dype mægtige suk og de høitidelige stjerner spottet dem. Deres gjensfødte kjærlighet syntes at passe ind i slike store, udødelige omgivelser.

„Du maa gaa litt igjen,” sa Cunningham.

„Ja,” svarte hun. Han løftet hende op til hun stod paa føttene, men hun var saa svak at hun vaklet imot ham.

„Holder jeg paa at dø, Dick?”

„Nei, jeg vil ikke la dig dø. Du skal leve nu — for mig.”

„Ja, — ja, det vil jeg ogsaa. Hold paa mig, Dick, hold fast paa mig! La mig ikke gaa!”

„Nei, jeg holder dig jo, Eva. Jeg holder dig jo fast.”

Timerne gik. Maanen sank i havet og døden gik ved siden av dem op og ned paa det halvkunste dæk. Atter og atter holdt den paa at ta Eva, men Cunningham holdt hende fast.

Han holdt hende i sine armer da maanen gik ned og stjernene en liten stund var alene om at lyse op det vældige rum, da himlen mot øst blev blek for litt efter litt at rødme og bli lys.

Da Farrell vendte sig vaklende fra den frosne ræling og pekte mot horisonten som i dagslyset virket saa merkelig nær, mens han med stive læber hvisket: „Cunningham, Cunningham, der er skibet!” da holdt denne endnu sin hustru, levende, i sine armer.

Ordsprog om „En mor”.

Alle nationer har ærefulde betegnelser for moren og moderværdigheten. Mange av disse gaar i de forskjellige land over til at bli „ordsprog” som nedarves fra slegt til slegt. — Her følger etpar mindre kjendte av disse:

Venetianeren sier: „Mor, mor den som har hende kalder paa hende; den som ikke har hende savner hende bittert.”

Russeren sier: „Morens bøn henter op fra havets dypeste bund” og „Uten mor er barna forvapt som biene der har mistet sin dronning.”

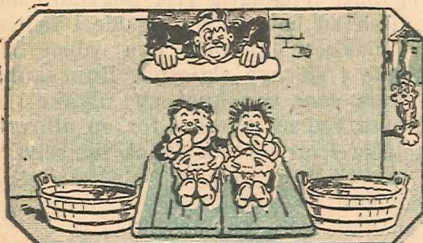
Italieneren betegner morens sorger ved at si: „At være mor er at være martyrinde.”

Czeckeren sier: „Moderhaand er bløt, selv naar den slaar.”

I Hindustan heter det: „Fattig eller rik, min mor er min mor.”

Og i alle land, omtrent over hele jorden, har man det kjendte ord som ofte er sørgelig sandt: „En fattig mor kan ernære syv barn, men syv barn kan ofte ikke ernære en mor!”

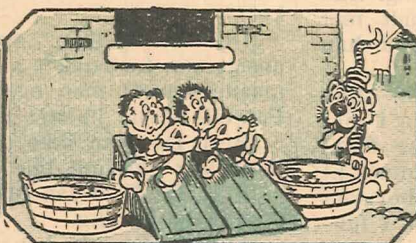
Et nyt blad av en dyrepassers interessante dagbok.

1. Forleden da jeg kom og skulde spise min middagsmat var maten forsvundet. Ved at kikke ut gjennem vinduet opdaget jeg at mine nevøer sat ute paa kjelderlemmene og gjorde sig ligode med min mat.

2. Nu skal jeg spille dem et puds, tænkte jeg, grep et lys og skyndte mig ned i kjelderens, mens jeg glædet mig over en god idé jeg hadde faat. Hvad den gik ut paa skal jeg foreløbig ikke røbe. Det kommer senere!

3. Mens jeg var i kjelderens skedde der noget som jeg da ikke hadde anelse om: Den bengalske kongetiger var sluppet ut av sit bur og nærmet sig de slikvorne guttene paa kjellerleimmen. Stor forfærdelse!

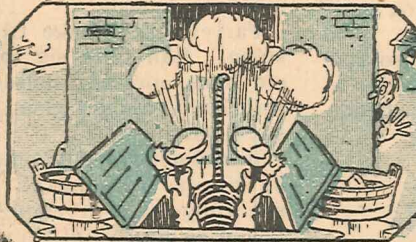
4. Med en fart som vistnok imponerte selv kongetigeren forsvandt begge guttene og lot matfatene i stikken. De hadde øiensynlig hørt noget om at det ikke skulde være bra at spise sammen med en kongetiger.

5. Det var rimeligvis længe siden at tigeren hadde smakt ferserte duer i oliven og med glupende appetit gik den løs paa rettene som forsvandt som dug for solen, saa bare de tomme fatene blev igjen.

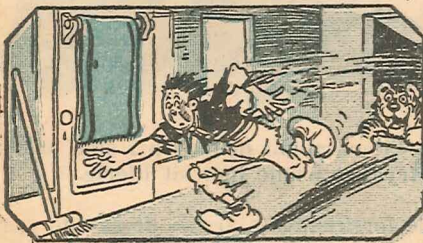
6. Da indtraadte det øieblik da min snedige plan skulde bringes til utførelse: med et hoverende seiersrop lukket jeg pludselig kjelderlemmene op i haab om at guttene skulde bli overrasket.

7. Der var ogsaa nogen som blev overrasket, bare ikke guttene. Den ene var kongetigeren, den andre var mig! Med et skrik hvor al seiersjubel var forsvundet fald jeg baklængs ned i kjelderens med tigeren over mig.

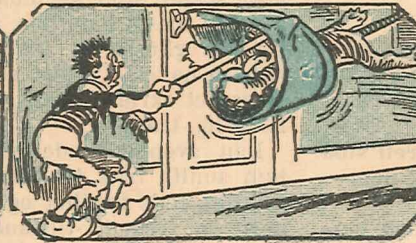
8. Og nu begynde der en kamp mellem dyret og mig, men tigeren hadde ubetinget fordelen paa sin side. Min før saa vakre dragt hang i løpet av kort tid i laser mens jeg skalv over hele kroppen av spænding og angst.

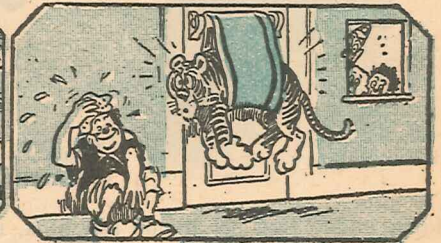
9. Heldigvis lyktes det mig at slippe op av kjelderens, op i gangen ovenpaa idet jeg ivrig speidete efter et forsvarsvaaben. Da faldt midt øie paa en kost som stod i en krok. Den grep jeg med fortvilelsens mod.

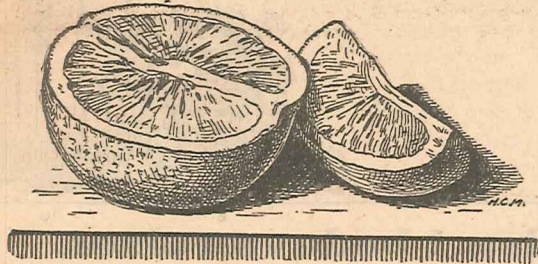
10. Paa en stang hang der et haandklæ, et av de kjendte sammensydde. Næsten uten at vite hvad jeg gjorde stak jeg kisteskaftet ind paa haandklædet. Tigeren var jo like etter mig og satte paa mig med et vældig hop.

11. Vips! videt jeg haandklædet ut saa tigeren nødvendigvis maatte gjennem aapningen, men jeg skal ikke negte at jeg var meget spændt paa om min plan vilde lykkes og tigeren bli hengende i haandklædet.

12. Til alt held blev den hengende akkurat hvor den skulde og dermed var den spændende kamp forbi saa jeg døds-træt kunde unde min medtatte krop en meget fortjent hvile. Tigeren saa meget skuffet ut!

Appelsinen

og 14 forskjellige maater at anvende den paa.

Av I. Th.

Hvis vi vilde spørre som det heter i den skønne romance i operaen „Mignon”: „Connais tu le pays ou fleurit l'orange,” — maa de fleste med et suk svare nei; for i forhold er det bare de allerfærreste som har været saa lykkelige at komme til „le pays des fruits d'or” og leve der saa længe at de har hat anledning til at lære at kjende skjønheden der.

Men hvis man spør: „Kjender du orangeren, appelsinen, den gyldne frugt fra sydens land?” Da vil der øieblikkelig lyde ja fra alles læber; for gamle og unge, barn og voksne — alle kjender og elsker de appelsinen.

Denne frugt er i modsætning til mange andre fødemidler like let fordøielig for syke og sunde. Det er ikke uten grunn at den i sæsonen spises av saagodtsom alle mennesker. Den sælges i hver en bod paa gaten. Ved festlige anledninger er det appelsinen som avslutter maaltidet, likesom den er det første vi putter i rygesækken naar vi skal paa tur. Den tar vi med os til de syke paa hospitalet, og den stikker vi i skolevæsken til barna før de gaar paa skolen.

Naar husmoren skal lage en ret eller en forfriskning maa hun ofte benytte mange forskjellige ingredienser for derigjennem paa kunstig vis at tilføre maten det som gjør at den blir sund, nærende og velsmakende.

Men ikke noget av det som lages i kjøkkenet, selv av den dygtigste kok kan sammenlignes med de retter naturen byr os; for deri findes forenet alle de stoffer som den menneskelige konstitution trenger. Her har naturen selv blandet ingrediensene, tilsat forfriskende og styrkende salter og safter. Naturen har vaaket over frugten mens den blev gjennomglødet av solen indtil den blev moden og kunde plukkes av træet og sendes ut i verden.

Netop en slik naturens gave er appelsinen. Vi vet at denne frugt ogsaa benyttes som lægemiddel, vistnok i mer utstrakt grad i utlandet, hvor appelsinene er nærmere for haanden end her hvor de skal indføres. Appelsinen har den fordel at i netop av frugten behøver at gaa tilspilde, alt kan anvendes, idet baade skallet, saften og kjødet hver har sit spesielle felt, hvor det kan anvendes med like stort held.

Allerede ved juletid begynner appelsinene at komme hit; men de første sendinger er sure og har ikke naadd den fuldkomnehet i smak som de senere sendinger har. Paa nuværende tidspunkt er appelsinene bedst og søtste; og det kan derfor kanskje være av interesse for husmødrene at se nogen av de mange forskjellige ting appelsinene kan brukes til og hvilke retter som kan gjøres mer pikante ved tilsætning av deres skal, saft eller kjøt.

Først vil vi da dvæle ved appelsinen som den er naar den er pakket ut av kassene hos frugthandlerne og derefter er kommet i vor besiddelse. Vi begynner med det ytterste og viser først:

Hvad appelsinskallet kan brukes til.

Appelsinensens til huusholdningsbruk.

Istedetfor citrondraaper er appelsinensens av utmerket virkning i al slags bakverk. Den gir en pikant og fin smak f. eks. i formkaker, smaakaker, lagkaker honningkake, og i kremer og glasurer.

Appelsinskal i maten.

Fint skrælet appelsinskal kan opbevares i en krukke naar de nedlægges lagvis med sukker og overbindes med pergamentpapir. Skallet kan paa den maate holde sig friskt i lang tid og benyttes hakket til bakverk eller hel i supper av forskjellig sort.

Appelsinmarmelade.

12 appelsiner vaskes og skjæres i ganske tynde skiver uten at skræles. Kjernerne tas bort og appelsinene sættes over varmen med 1/2 liter vand. Naar massen har kokt saalenge at skal og kjøt let lar sig gni ut, hvilket som regel tar vel en times tid, tilsættes 2 1/2 kg. støtt melis. Marmeladen bringes i kok over sagte varme, skummes og koker videre indtil den er helt klar og gjennomsiktig. Hertil medgaar igjen ca. en time. Naar marmeladen er færdig avkjøles den før den heldes paa glas eller krukker og bindes over dagen efter. Dette er en ualmindelig god og fin marmelade. Er appelsinene meget søte kan der godt tas litt mindre sukker.

Appelsinmarmelade med aprikoser.

Denne marmelade egner sig bedre til hverdagsbruk, da den er drøiere end den foregaaende.

12 appelkner vaskes godt med en børste, tørkes, skjæres over paa tvers, befries for kjerner, og saften presses ut.

1/4 kg. aprikoser eller ferskener, vel skyllet og utbløtt i 24 timer tas op av vandet, hvori de har s'aat og dette sættes over varmen sammen med den utpressede saft av appelsinene.

Allt det faste av appelsinene passerer kjøtkvernen 2 a 3 ganger, sidste gang sammen med aprikosene. Massen veies og til hver 1/2 kg. tas 1/2 støtt melis som tilsættes saften. Dette kokes over ganske sagte varme til en sirup. Appelsinmassen har derefter oppi og det hele gis et oppkok over svak varme, mens man stadig rører om. Smaasurrer 1/2 time, hvorpaa marmeladen heldes op i en varm krukke og bindes over med pergamentpapir den næste dag.

1/2 strøken teske salicylsyre kan tilsættes naar marmeladen er færdig. Salicyl maa aldrig koke med frugten.

Appelsinensens.

12 appelsiner vaskes, tørkes og skræles meget tyndt saa ikke noget av det hvite indenfor skallet kommer med. Skallet puttes derpaa paa en flaske og over-

Fig. 1. Sommerdrik av appelsinensens, blandet med selters, apollinaris eller isvand.

heldes med 4 del. ren sprit eller i mangel herav med kognak. Dette staar vel korket i 2 a 3 maaneder før det benyttes og skallet maa hele tiden være dekket av væsken.

Appelsinsaft.

2 liter vand kokes med 1 kg. støtt melis og tilsættes 50 gr. citronsyre naar vandet koker. Naar det er litt avkjølet blandes 3 vingas av appelsinenssens i. Kan om ønskes passere geleposen. Dette er en forfriskende sommerdrik som fortjner stor utbredelse. Den serveres i karaffel og spæs i glasset med iskoldt vand eller selters.

Appelsinglasur.

Flormelis røres med litt vand og nogen draaper appelsinenssens til det blir jevnt flytende. Smøres med en kniv eller pensel paa kaken, mens den endnu er varm eller sættes et øeblik i ovnen for at stivne.

Forskjellige appelsinanretninger.

Appelsin au naturel.

Litt syltige, fuldmodne appelsiner skræles, skjæres i fingertykke skiver og befries for kjerner. De lægges i en glasskaal og overdrysses rikelig med melis mellem hvert lag. Staar litt og trækker og overdrysses igjen like før serveringen.

Fin orangekompot.

4 appelsiner skræles og skjæres i tynde skiver, kjernerne fjernes og stykkene anrettes i en komposkaal. En sirup kokes av 200 gr. støtt melis, 1 kop vand og skallet av en appelsin. Naar siruppen er litt avkjølet, tas skallet væk og sausen heldes over appelsinskivene.

Amerikansk appelsinservering.

Appelsinene skræles. Stykkene tas fra hverandre og skjæres i flere deler. Lægges i en glasskaal og overdrysses med reven kokusnot.

Appelsinfromage (6 personer).

Saften av seks appelsiner og en citron presses gjennem en sli eller en citronpresser. 250 gr. melis og fint revet skal av en appelsin blandes i saften. Naar sukkeret er smeltet, oppløses 8—10 plater gelatin i knappe 2 del. varmt vand som has i appelsinsaften sammen med 3/4 liter god, tyk kremfløte — eller 1/2 liter stivpisket fløteskum hvis man har raad til det. Fromagen heldes straks op i en glasskaal hvis bund og sider er dekket med makroner. Den pyntes med hvite og lyserrøde marengs eller med smaa topper av fløteskum med appelsinstykker imellem.

Appelsin a la trolldøi.

2 1/2 del. væske, sammensat av halvparten vin og vand eller rabarbrasaft, samt 125 gr. sukker kokes. Jevnes med en spiseskefuld sagomel, utrørt i litt vand,

4 appelsiner skræles, skjæres i skiver, kjernerne tas ut og saa meget som mulig av hinden fjernes. De has op i jevnvigen sammen med fint hakket skal av en appelsin og om ønskes litt mer sukker. Omrøres med en metalvisp og faar et oppkok saa det hele blir en jevn grøt.

Naar appelsinmassen er kald, piskes den op med 3 a 4 stivpiskede hviter. Anrettes i glasskaal og spises med makroner til.

Appelsinsurprise.

Dette er en meget fiks dessert og der beregnes 1 appelsin til hver person.

Efterat appelsinene er vasket og tørket godt, skjæres en tyk skive av hver appelsin. Skallene huller for-

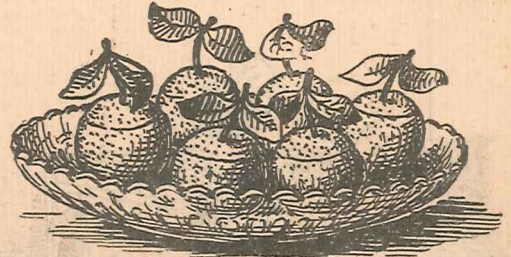

Fig. 2. Appelsinsurprise. Skallene uthules, fylles med fromage og lukkes de-etter med det avskaarne løk, hvori er stukket smaa stilker med grønne blader.

sigtig ut med en sølvske saa de ikke ødelægges og fylles derefter med appelsinfromage (se ovenfor). Naar fromager er stivnet i skallene lukkes hver appelsin med de avskaarne skiver, hvori der er stukket smaa stilker med blader av dem som brukes til marcipanfrugter. Appelsinene stilles side om side paa et fat dekket med et kakepapir.

Litt bakverk med appelsin.

Lagkake.

250 gr. mel, 125 gr. margarin, 150 gr. melis, 8 spiseskeer melk, 1 egg, 1 bakepulver og litt appelsinenssens, samt hakket skal av en appelsin.

Margarinen bliet litt og røres hvit med sukkeret som tilsættes efterhaanden. Melken røres i, en skefuld ad gangen og derefter det piskede egg. Mel og bakepulver blandes og sigtes litt efter litt i det øvrige; det hakkede skal og appelsinenssens tilsættes for deigen er litt for stiv.

Naar alt er godt sammenrørt heldes deigen ut i to velsmurte lagkakeformer og stekes i varm oven i 15—20 minutter. Kan ogsaa stekes paa papir istedetfor i form. Tas ut av formene saasnaart de er stekt og glaseres med appelsinglasur (se foran). Mellom de

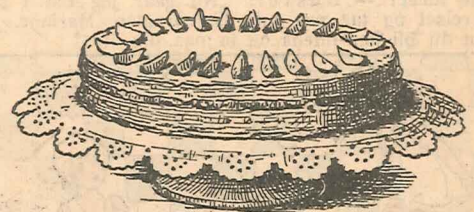

Fig. 3. Lagkake, pyntet med en krans av glaserte appelsinstykker langs kanten.

to lag lægges en tyk vaniljekrem tilsat litt appelsinenssens. Lagkaken dekorerer oppaa med en krans av glaserte appelsinstykker langs kanten.

Smaa orangekaker.

125 gr. mel, 60 gr. margarin, 75 gr. sukker, 4 spiseskeer melk, 1/2 egg, 1/2 bakepulver, appelsinenssens og skal.

Ingrediensene blandes og røres paa samme maate som beskrevet ovenfor. Stekes paa papir eller i form godt smurt med smeltet smør, tas av og glaseres. I

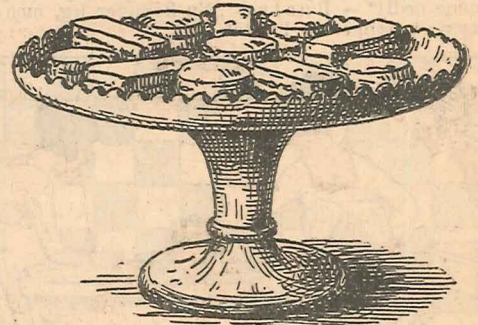
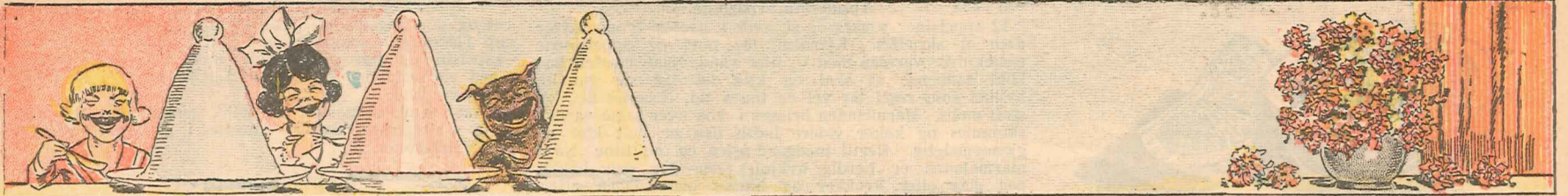

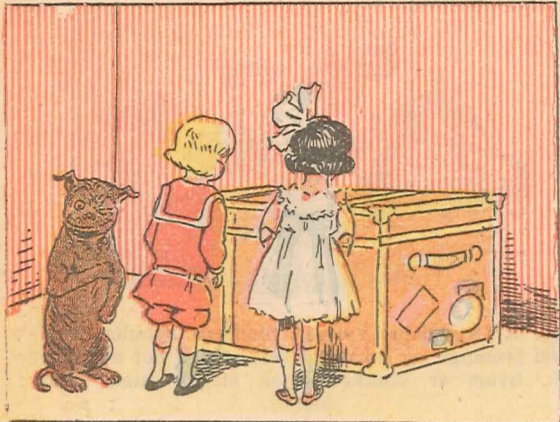
Fig. 4. Orangekaker med appelsin- eller citronglasur. Utskjæres til snipper, runde kaker eller sammenlægges to og to med krem imellem som smaa lagkaker.

glasuren blandes det hakkede appelsinskal før kaken strykes over. Naar kaken er kald, skjæres den med en skarp kniv i avlange stykker eller snit. Kan ogsaa stikkes ut med glas til smaa runde kaker, eller dannes til smaa lagkaker.

Hvis man ikke har appelsinenssens kan man ha citronsaft i glasuren. Dette har ogsaa god virkning i lagkaken.

Da Buster Brown arrangerede oversvømmelse i badeværelset.

1. Buster: „Her staar den store kufferten som vi hadde med os paa landet isommer. Der er sikkert mange morsomme ting i den. Skal vi aapne den, Mariane?“ — Mariane: „Ja, Buster, det synes jeg vi skulle. Tiger sladrer vel ikke!“

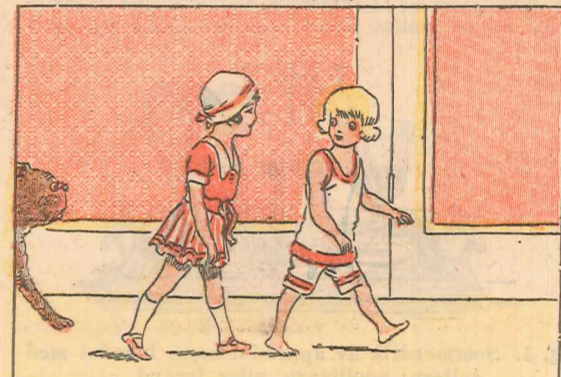
2. Buster (med hele overkroppen ned i kufferten): „Hallo! Det skal være vist at det var meget rart i den kufferten! Her er en natkjole til dig, Tiger. Om lidt kommer en natlue ogsaa!“ — Tiger (for sig selv): „Ha! Buster er morsom.“

3. Buster: „Nei sei! Her er badedragten min fra isommer!“ — Mariane: „Og her er min ogsaa!“ — Tiger: „Nu mangler vi bare stranden, saa kunde dere faa dere en svømmetur!“ — Buster: „Du sier noget! Der fik jeg en god idé. Bravo!“

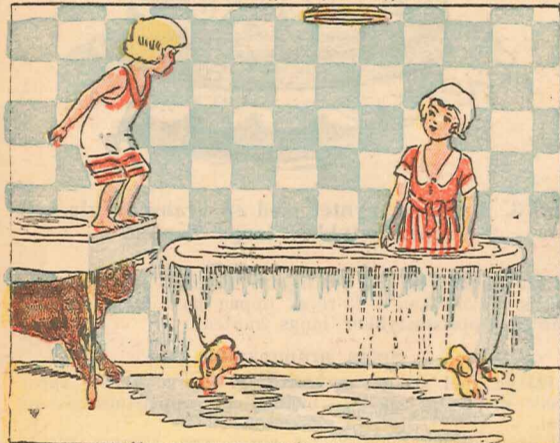
4. Tiger (for sig selv): „Det var vist en nydelig idé han fik der! Buster pleier at være saa heldig med sine idéer!“ — Buster: „Nu gaar jeg ind i soveværelset og tar paa mig badedragten, Mariane. Saa kan du bli her imens og ta paa dig din!“

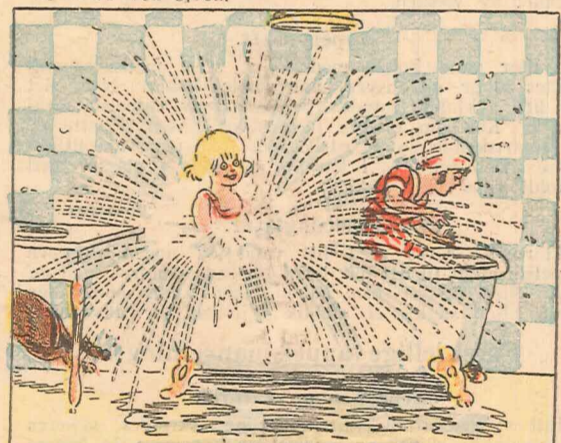
5. Tiger (for sig selv): „Undres paa hvor de skal hen nu? Jeg tror jeg vil følge efter for at holde litt oie med Buster!“ — Buster: „Nu skal du høre min idé, Mariane: vi gaar ind i badeværelset og leker at vi er ved sjøen.“

6. Mariane: „Skynd dig at skru paa vandet, Buster!“ — Tiger (for sig selv): „Nu blir jeg nødt til at gjøre min indflydelse gjældende og advare Buster!“ (høyt): „Hør, Buster, tænk dig om for du gaar tilverks!“ — Buster: „Sludder, Tiger!“

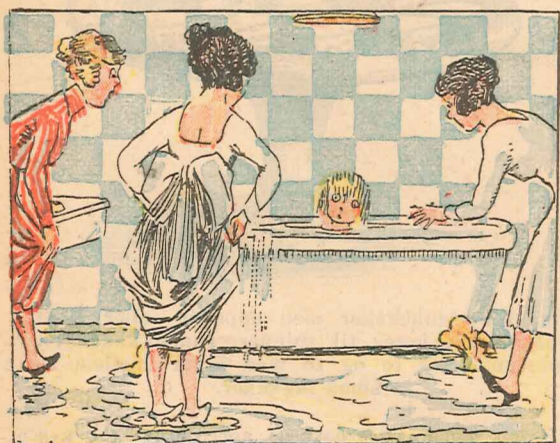
7. Tiger (for sig selv): „Sludder sier han nu. Men det sier han ikke naar hans mor kommer!“ — Mariane: „Gid, vandet er saa deilig! Skynd dig at komme ned!“ — Buster: „Nu kommer jeg, men jeg vaager at hoppe fra brettet!“

8. Mariane: „Aa, Buster, slk som du spruter! Jeg blir jo aldeles vaal!“ — Buster (ler): „Ja, men det var da virkelig ogsaa meningen!“ — Tiger (flytter med halen mellem benene): „Jeg skal da ihvertfald ikke bli vaal!“

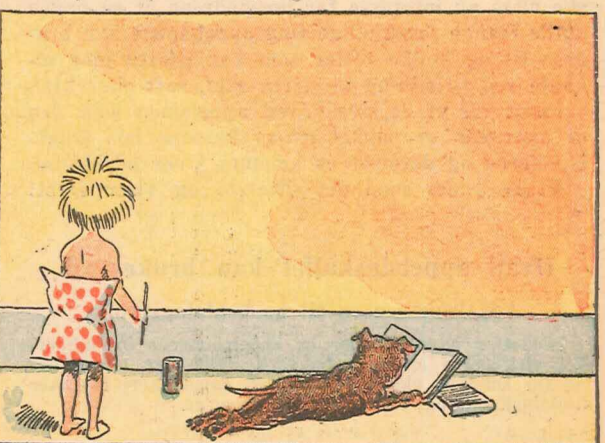
9. Buster (trækker i sjøen til dusjen): „Uh — hu — huh!“ Saa koldt det er! Uh — hu — huh!“ — Tiger: „Buster! Men Buster da! Det e gaar aldrig godt! Du lager jo hel oversvømmelse!“ — Mariane: „Det er jo netop morsomt, Tiger!“

10. Fru Brown: „Men Buster, hvad er det du har fundet paa?“ — Buster: „Mariane og jeg lekte bare at vi badet ved stranden og saa slog bølgene ind over land, og saa — saa —“ — Fru Brown: „Ja, og 'saa randt vandet ned til folkene nedenunder og ødela taket.“

11. Buster: „Mor! Mor! Du maa da ha medlidenhet med et litet uskyldig barn!“ — Fru Brown: „Medlidenhet! Uskyldig barn!“ — Nei, nu s'al vi to snakke alvorlig sammen, kan du tro! Og det skal være i en rum!“ — Buster: „Aa, mor, mor! Jeg vil meget heller ut og leke med Tiger!“

12. Tiger (ligger og læser i en bok): „Buster! Vet du hvad som staar i denne boken? Der staar at den som ikke vil høre, faar føle!“ — Buster: „Der staar saa meget i bøkene, Tiger! Bry dig bare ikke om det! Men nu skal jeg skrive en bok. — læs den, for den blir god, Tiger! Jeg har eriarings!“

Den hvite elefant.

—0—

Der var engang en konge i Østerland som hadde en meget vakker datter, og hun het prinsesse Gyldenlok. Men uheldigvis var der en ond trollmand som hadde set prinsessen og forlangte at faa hende til hus'ru. Naturligvis blev hun meget forskrækket over det, for hun vilde ikke gifte sig med den onde stygge trollmanden, og hendes foreldre blev likesaa forskrækket for de visste ikke hvad den slemme trollmanden kunde hitte paa for at hevne sig hvis han ikke fik prinsessen.

Da de alle var rædde for at trollmanden en vakker dag skulde komme og bortføre prinsessen blev hun lukket inde i et taarn, og den eneste døren som forie ind til taarnet hadde ni laaser, og til hver laas var der en kunstig nøkkel og alle nøklene var forskjellige. Men kongen, hendes far, hadde selv alle nøklene og gjemte dem i et skrin i sit skatkammer. Da mente han at være sikker paa at ingen kunde komme ind til prinsessen, for taarnet var høit og hadde bare ett vindu som var saa trangt at ingen kunde komme ut eller ind av det.

Prinsessen i taarnvinduet.

Der sat prinsessen hele dagen og stirret ut i haven og hver aften kom kongen og lukket døren op og bragte selv mat til sin datter, men hun maatte bo i taarnet fordi de var saa rædde for trollmanden.

En dag kom en stor hvil elefant løpende og ga sig til at gjøre de morsomste krumspring utenfor prinsessens vindu. Hun saa paa det og lo som hun ikke hadde ledt paa mange uker, og elefanten lot til at like det godt for den hilste paa hende idet det høiet knæ og viftet med snabelen. Og fra den dag kom elefanten hver dag og

prinsessen blev saa glad at hun næsten ikke kunde vente, men hver morgen sat ved vinduet og stirret ut for at se efter den.

Men trollmanden var lur; han forkledde sig som gartner og kom til kongen og sa:

„Herre konge, jeg er en meget dygtig gartner, og hvis du ønsker det kan jeg forvandle den delen av haven som ligger foran det høie taarn til den vakreste have i verden — nu ligner den jo nærmest en pliemark siden den hvite elefanten er begyndt at danse paa græsplænen.“

Kongen syntes at gartneren hadde ret og han befalte at elefanten skulde jages bort naar den kom. Men da prinsessen hørte det begyndte hun at graate og hun sa:

„Elefanten er min eneste glæde og trøst! Hvis den skal jages bort saa kan dere likesaa godt overgi mig til trollmanden med det samme, for da bryr jeg mig ikke om at leve lenger.“

Da mændene hørte det gik de til kongen og forklarte hvad prinsessen hadde sagt. Kongen blev rørt og svarte:

„Hvis prinsessen virkelig er saa glad i elefanten saa skal den ikke jages bort men gartneren maa vise os sin kunst et andet sted.“

Det likte ikke trollmanden, men han lot som ingenting, og da han forstod at disse folk i søvn, saa lyktes det ham en morgen at bringe vakten foran skatkammerdøren til at sove; han gik ind, tok de ni nøklene og gik saa ind i taarnet. Det var tidlig paa morgenen, ingen paa slottet var oppe endda og prinsessen sov ogsaa da trollmanden med ett stød foran hende.

Hun forsøkte at rope om hjelp, men han kastet nogen draaper vand paa hende idet han mumlet nogen ord, og da kunde prinsessen ikke snakke, men maatte følge ham stum.

Han laaste døren etter sig, gik tilbake til skatkammeret og la nøklene paa plads, saa vilde ingen finde paa at tro at prinsessen var borte.

Deretter tok han hende i haanden og begyndte at gaa med hende bort til den store skogen hvor han bodde inderst inde.

Prinsessen saa sig om med et fortvilet blik. Kunde hun ikke gjøre noget for at faa tilkaldt hjelp? Da grep hun sit lange, flagrende slør og ga sig til at rive smaa trevler av det, og dem kastet hun paa græsset eller buskene de gik forbi. Av og til rev hun ogsaa et av sine lange, gyldne haar ut og stynet det om en kvist, og trollmanden la ikke merke til noget.

Men da de var forsvundet inde i skogen kom den hvite elefanten frem fra en anden kant av skogen, den løp bort til taarnet — men der var ingen prinsesse! Først blaaste den svakt med snabelen, saa sterkt og tilsidst saa høit at alle paa slottet kom farende for at se hvad som var paa færde. Og da den nu merket at intet kunde faa prinsessen til at komme frem saa den sig om og opdaget et par lange gyldne haar som solen skinte i. Nu forstod den hvad som var hendt og den lette videre — og se, der var trevle av prinsessens slør. Elefanten løp pludselig like bort til kongen, nappet til sig hans guldkrone og med den paa snabelen løp elefanten ind gjennom skogen idet den stadig fulte viden som prinsessen hadde vist ved sløret og sit guldhair.

Alle hoffolkene løp etter for at faa fat paa kongens krone, og det gik over stok og sten, gjennom busk og krat, til elefanten endelig langt borte fikk de paa prinsessen og trollmanden som løp avgaarde saa fort de kunde. Trollmanden hadde nemlig gjemt staven sin, derfor kunde han ikke lage noget virkelig trylleri, han maatte bare se at komme

hjem og hente staven. Men elefanten var hurtigere end han.

Den stormet like bort til dem, slynget snabelen om livet paa trollmanden og løftet ham høit iveiret. Slik holdt den ham fast indtil kongen og alle hoffolkene kom til, da slengte den trollmanden paa jorden og dræpte ham.

„Aa, kjære elefant! utbrøt prinsessen, som i det samme fik mælet igjen. „Tak fordi du har frelst mig!“

„Ja, nu behøver du ikke lenger at sitte i taarnet men kan komme ut og vælge mellem alle de unge prinsene som gjerne vil beile til dig,“ sa kongen til sin datter.

„Jeg vil ikke gifte mig med nogen av dem,“ sa prinsesse Gyldenlok, „jeg vil ikke være glad i andre end min kjære elefant som var saa god mot mig mens jeg sat i taarnet og kjedet mig og som nu har reddet mig fra trolldommens magt.“

„Snak!“ sa kongen, men prinsessen høide sig frem og kysset elefanten paa dens lange snabel.

Da lod der et brak og elefanten forsvandt, men istedet stod der en vakker ung prins i en skinnende hvit rastur.

„Nu er jeg frelst fra trolldommen,“ sa han, „den onde trollmanden forvandlet mig og jeg kunde aldrig bli menneske mer før en prinsesse vilde bli saa glad i mig at hun kysset mig paa snabelen. Nu har du befridd mig, prinsesse, vil du gifte dig med mig?“

„Ja,“ sa prinsessen og de vendte tilbake til hendes fars slot hvor brylluppet blev feiret med pragt og herlighet, og siden levet de længe og lykkelig.

„Bare jeg ogsaa var en elefant-prins!“

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 16. februar. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 18.

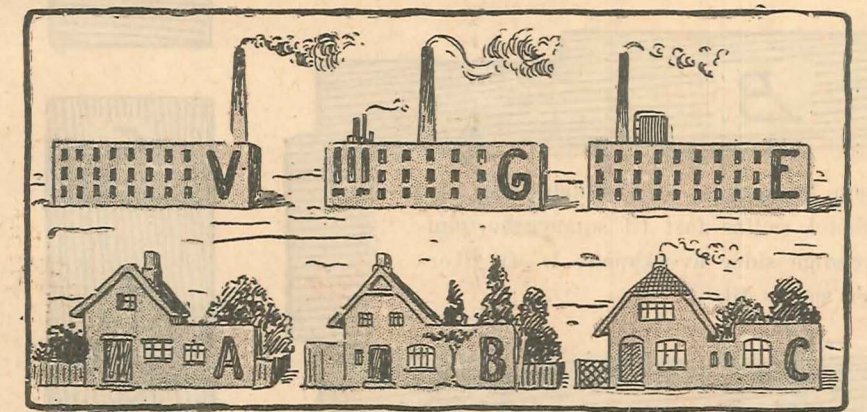

Hvormange er klokken i dette øieblik, naar en fjerdedel av tiden fra middag til nu lagt sammen med halvdelen av tiden fra nu og til imorgen middag nøiagtig gir, hvad klokken er nu?

I et av sine værelser har dr. X staaende et stort ur som ligner andre ur i alle henseender undtagen i en: det har ingen visere! Denne mangel er ikke tilfeldig. Dr. X har nemlig fjernet viserne, for at han kan bruke uret til at prøve sine venners skarpsindighet og deres regnedygtighet med. Enhver besøkende hos dr. X blir gjerne ført bort til uret og faar her stillet et spørsmål som f. eks. dette: Hvormange er klokken i dette øieblik, naar man til en fjerdedel av tiden fra middag til nu lægger halvdelen av tiden fra nu og til imorgen middag og da faar nøiagtig, hvad klokken er nu? Mange har fortvilet revet sig i haaret over denne opgave, fordi de ikke kunde løse den. Skulde ikke en eller anden av læserne kunne klare problemet, — vel at merke: uten at benytte ligning? Prøv at besvare spørsmålet og la det av besvarelsen fremgaa, hvorledes resultatet er fremkommet.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 19.

Hver av de tre villaer A, B og C skal ha ledning fra vandverket (V), gasverket (G) og elektricitetsverket (E). Hvordan kan de faa det, uten at nogen av ledningene krydser hverandre?

Tre villaer, A, B og C, er beliggende som vist paa billedet. Et stykke derfra ligger i række et vandverk (V), et gasverk (G) og et elektricitetsverk (E). Der skal nu lægges vand, gas og elektricitet ind i hver av de tre villaer fra de tre verker, og hver villa skal ha direkte forbindelse med hvert av de tre verker. Hvem kan nu vise, hvordan ledningene

maa gaa, naar det er stillet som betingelse, at ingen av de ni ledninger maa krydse hverandre? Prøv at tegne ledningene med en blyant! Det vil da snart vise sig vanskeligheter. Men de kan overvindes. Hvorledes sker dette?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 20.

Logogrif.

8. 2. 7.

En pike kan ei være det som her skrevet staar, en gut — han er det alltid mon du mig nu forstaar?

4. 12. 11.

Ni søskende jeg eier, og som det oftest sker, i fængsel vi sitter, — hvad vil du vite mer?

10. 2. 1.

Jeg leder og fører fra sted til sted omkring

damp og vand og andre forskjellige ting.

9. 11. 3. 5.

Jeg under vandet findes hvor kystens linjer gaar — der vokser jeg og trives skjønt ei mit frø man saar.

8. 4. 15. 6. 7. 5.

At læreren er dette vel barna liker ei, men tidt han det maa være — ja, tro du bare mig!

5. 10. 14. 3.

Til skog og park og have du vandre maa forvisst for mig at kunne finde blandt bladverk og blandt kvist.

5. 15. 2. 9.

Ei alle barn mig liket — kanskje du er blandt dem —,

skjønt mor nok tidt fortæller jeg kalder sundhet frem

2. 1. 14.

Læg 2. 1. 4. 14. til 2. 1. 14 hver dag i mange aar, en kapital, ei liten, i eie du da faar.

12. 11. 13.

Jeg som den blanke is er umaadelig glat, og derfor hold fast, naar i mig du har fat!

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15.

vi trenger gjennom alt, selv om ellers ei man kan den tale er sand, igjennem tingen se — ja,

Og derfor megen opsig vi vakte den gang, da eventyret om os ut over verden klang.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 3:

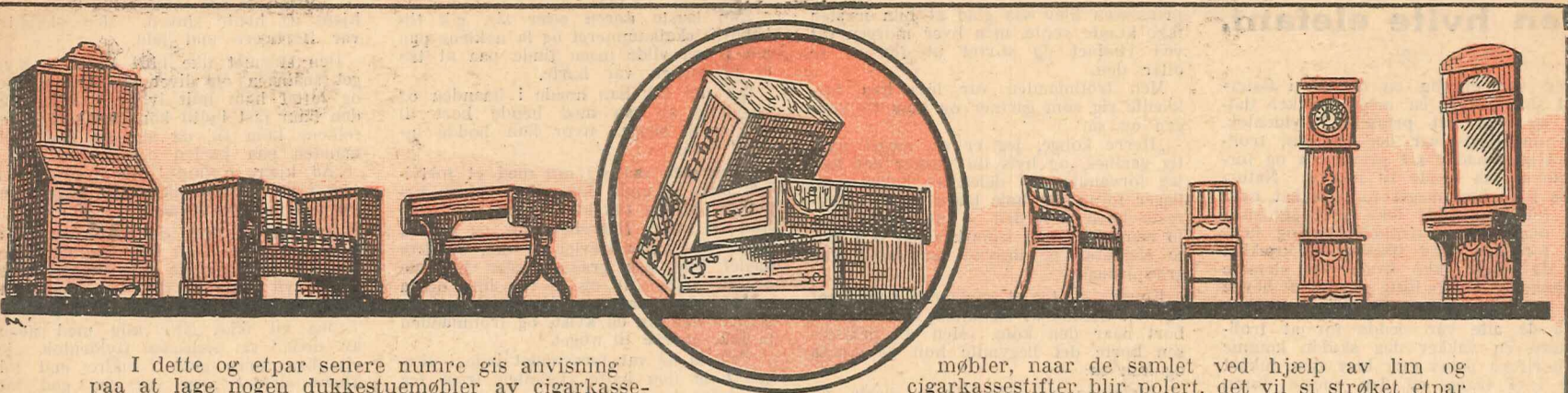
Opgave nr. 7: Karoline Jensen, Sinnelien, Bergen. 5 kr.; Anders A. Lunde, Lunteigen, Vestfossen st., 2 kr.; Lef Ejerke, Nerqvn, Brumundalen, 2 kr.

Opgave nr. 8: Frilhof Ingebrigtsen, Banklokken 6. Horten, 5 kr.; Aagot Smith, Nils Juulsgt. 7, Kristiania, 2 kr.; Ruth Hellström, Sollistrandvei 2 b, Horten, 2 kr.

Opgave nr. 9: Astrid Nybak, Storgaten 25, Lilleström, 5 kr.; Johan Fr. Lehland, Grimstad, 2 kr.; Olav Svendsen, Bøilkestad st. pr. Arendal, 2 kr.

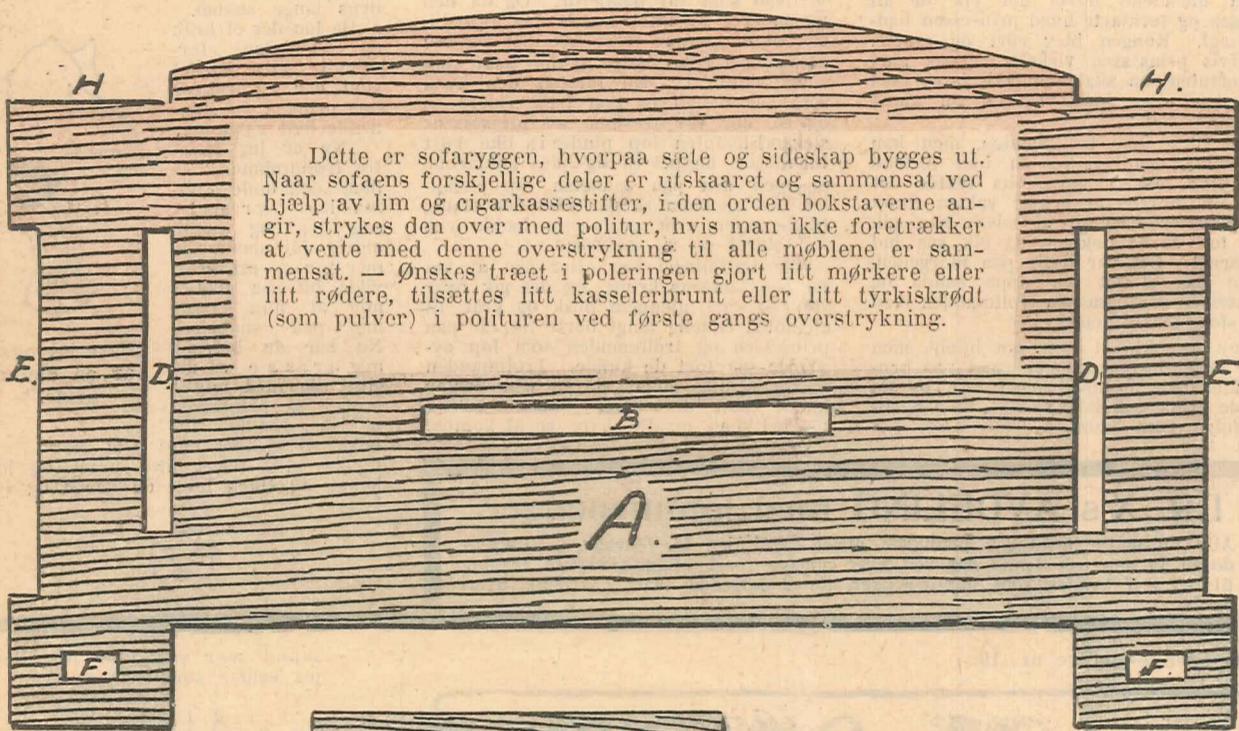
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 9. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 3, findes i dette nr. av bladet paa side 19. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 16. februar, og brevver med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X (6)

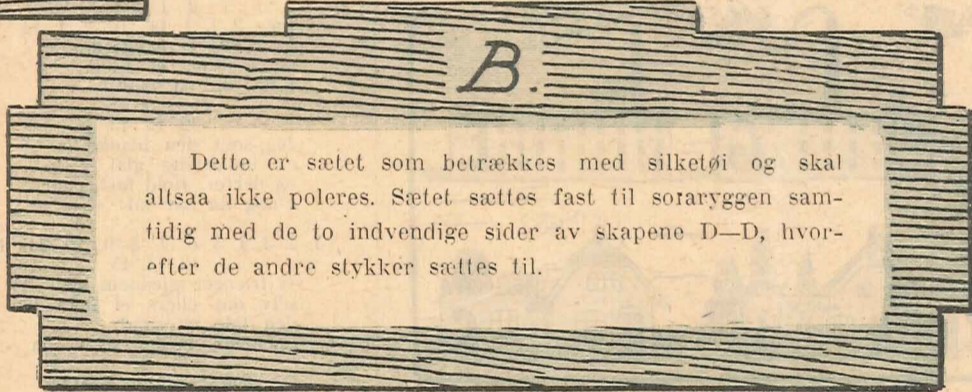
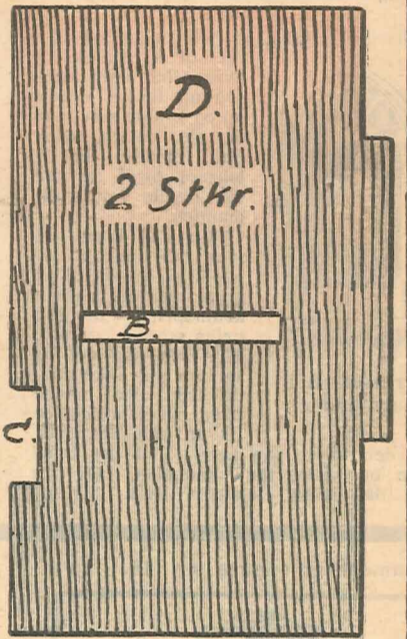

I dette og etpar senere numre gis anvisning paa at lage nogen dukkestuemøbler av cigarkasse-træ. Møblene er holdt i den gamle, nu igjen moderne, enkle empirestil, og da cigarkassene jo netop er av en slags mahonitræ, egner dette sig fortræffelig til disse

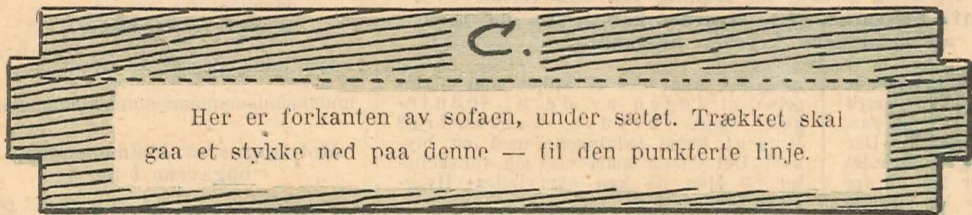
møbler, naar de samlet ved hjælp av lim og cigarkassestifter blir polert, det vil si strøket etpar ganger over med politur, og baktefter betrukket med tiloversblevne rester av silketøi. — Vi begynder her med sofaen.

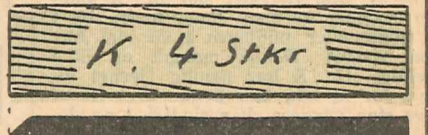
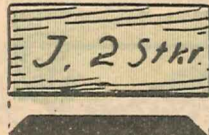
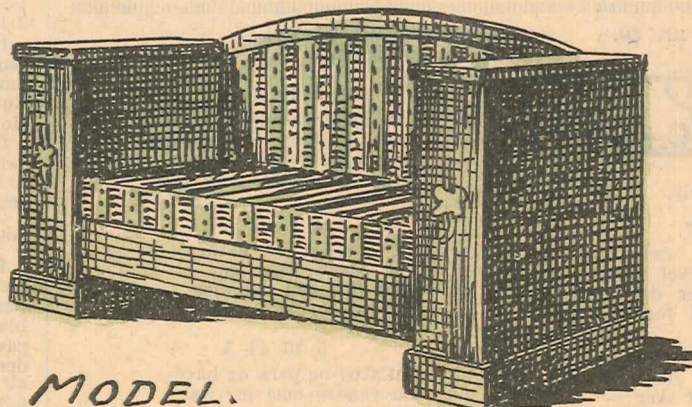
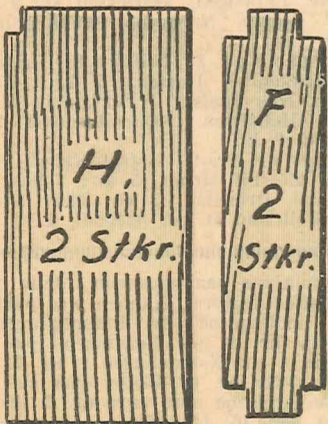
Dette er sofaryggen, hvorpaa sete og sideskap bygges ut. Naar sofaens forskjellige deler er utskaaret og sammensat ved hjælp av lim og cigarkassestifter, i den orden bokstaverne angir, strykes den over med politur, hvis man ikke foretrækker at vente med denne overstrykning til alle møblene er sammensat. — Ønskes træet i poleringen gjort litt mørkere eller litt rødere, tilsættes litt kasselerbrunt eller litt tyrkiskrødt (som pulver) i polituren ved første gangs overstrykning.

Dette er sætet som betrækkes med silketøi og skal altsaa ikke poleres. Sætet sættes fast til sofaryggen samtidig med de to indvendige sider av skapene D—D, hvorefter de andre stykker sættes til.

Her er forkanten av sofaen, under sætet. Trækket skal gaa et stykke ned paa denne — til den punkterte linje.

Næste gang følger bord, almindelig stol og lænestol.

Dukkestuemøbler i empirestil, laget av cigarkassetræ.

BRUK HUDSON'S SÆPEPULVER

Til Rengjøring i Hjemmet.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

ERNEMANN
Objektiver, Kinoer, Plader og Projektions-apparater
KAMERAS
er de bedste. Prislister og Konkurrencebetingelser gratis.
Foto-Kino-Fabrik. **ERNEMANN-WERKE A.-G. DRESDEN 269.** Optisk Anstalt.

Med Ennas
fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).
Amatør-fotografen, Vimmelskiftet 47, København.
Forlang prislister.

AMERIKANSK SKOTØI
12 Grændsens Skotøismagasin 12 Christiania.

Rikt illustreret prislister over **krigsfrimerker** mot 1 kr.
A/B Harry Wennbergs frimerkehandel. Stockholm 1.

Etableret 1847.

Allcock's Plastre

Verdens mest utbredte utvortes middel.

Rygmerter.
Allcock's plastre er uforlignelige. Styrker ryggen som intet andet.

Lændesmerter.
Allcock's plastre lindrer straks, og styrker samtidig lænderne, samt genopvækker energien.

Allcock's er det originale og ekte porøse plaster. I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabilsk.
TAG EN Brandreth's Pille (Etab. 1752.)
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Pinlig — for enhver dame — er det at optræde med generende haar. — Bruk „Perfekt“-Haarfræner, der tar saadanne haar stieblikkelig og smertefrit. — Utseendet blir derved uendelig mere tiltrækkende og forskjønnnet samt mindst ti aar yngre. — „Perfekt“ garanteres uskadelig. — Pris kr. 4.00 for stor portion.

Samtidig anbefales vore følgende artikler:
„Macko“-balsam mot kviser, hudorm o. l. Kr. 3.50 og 5.00 pr. krk.
„Viktolin“ — fortrinlig mot graat haar. Kr. 3.80 pr. fl.
„Venus“ ansigtsbad til opnaelse av en smuk og ungdommelig teint og til fjernelse av rynker. Kr. 3.50 pr. fl.
„Excellent“ mot liktorner, haard, om hud og vorter. Kr. 2.00 pr. fl.
Samtlige preparater erhoides overalt eller direkte fra: „Janus“, tekn. kem. fabrikk, Ruseløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. + porto.

Til Nordisk Mønster-Tidendes Abonnenter leveres tilskaarne
Snitmønstre og Broderimønstre
mod Indsendelse af Bestillings-seddelen samt 35 Øre i Frimerker til Ekspeditionen.

Gamle metaller
kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, ERNST POLESZYNSKI, Øvregate 7, Kristiania. Telf. 16703.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

store smerter. Der er mørke punkter i det billede som kunde være saa lyst og de er frembragt ved „sladder“ — det som den har sagt, det som den har gjort, det som den har agtet at gjøre, — — — aa, vi kjender det alle, — men tiden gik og skolesladderer fik en ende.

Saa kom ungdommen og den tid da hjertet vaaknet. Og netop i den tid — ja, der som ingen-sinde i livet — har „sladder“ forøvet sin forløvende indflydelse, netop der har den mange ganger gjort ubodelig skade, knust lyse forhaabninger, faat hjerter til at forblø i stilhet. —

Hvormeget har velvillige slegtninger ikke paa samvittigheten her? Hvormange skjønne fremtidsslotter har de ikke lagt øde? Og naas der over ruinene ind i egteskapet, møter vi saa ikke gjen „sladderer“, denne gjest som ikke er til at stænge ute? Den er en flittig saamand som strør sit onde frø ut i hustruens og mandens hjerter, og plantene, mistro og tvil, skyter hurtig frem. At de etterhaanden trænger kjærligheten ut av hjertene er naturlig: Sladder'n tilsniker sig den ene seier efter den andre — den trær mellem svigersøn og svigermor, mellem svigerfar og svigerdatter; er der voksne barn i hjemmet trænger den sig mellem dem og forældrene, mellem stedmor og stedbarn, ja, næst efter at skille to unge hjerter kjender den ingen mer taknemlig oppgave end at saa strid og misfiling mellom stedforældre og stedbarn, mellem sted-søsken og dem som de holder av.

Kan der da ikke kjæmpes mot denne fordævelige magt?

Der saa vel kunne findes maa-

ter, ellers vilde vel heller ikke skriften si „at det ikke bør sig saaledes at være“. Men hvor finder man de vaaben hvormed man skal bekjempe ondet? Først og fremst i sin egen vilje. Det er begyndelsen det gjælder, og begyndelsen maa utgaa fra en selv, derved at vi ikke lar de ord som vi hører av en anden gaa videre til en tredje. For det andet derved at vi ikke uten at være fuldt overbevist sier noget om en bekjendt, er slegtning, en ven osv. til en tredjemand. Og saa derved at vi advier naar man vil fortælle os noget om andre, de onde ord kunde ellers let fra øret naa ind til vore hjerter og slaa rot der, og da denslags ukrudt er saa levedygtig og hurtigvoksende, vilde det det snart kvæle det som fandtes der av velvilje, tiltro, og overbærenhet overfor andre. Det er en uhyre vanskelig oppgave at kjæmpe mot den mægtige troldmand „sladderer“, men gir hver sin lille skjerv til hverken lykkes det kanskje engang at svække den, saa at en kommende slegt vil kunne naa at faa bugt med den.

Hjemmet.

Knagger.

Det hænder ofte at man føler savnet av en rekke med knagger ved at man har for faa knagger til at henge yttertøi og hatter paa. En slik knagrekke kan man lage selv av en tynd furulist, ca. 1 cm. tyk og 8 cm. bred. Naar listen er avhøvet og kantene avrundet, strykes den et-par ganger over med politur, hvis den skal være lys. Ønskes den mørk maa den først beises med nøttetræbeis og derefter senere behandles med politur. Paa denne list skrues knagene fast med 20 cm.s mellomrum. Knagene kjøpes færøig hos en isenkam-

handier: listene kan man ogsaa godt kjøpe der, men det lønner sig at lage dem selv.

Væggen hvorpaa knagrekken skal anbringes er enten dannet av træskilrum dækket med puds, eller ogsaa av mur. I første tilfælde er det ganske let at spikre den fast med tilstrækkelig lange spiker, hvorfremot det kan ha sin vanskelighet at faa den fæstet paa mur. Det kan imidlertid ske paa den maate at man driver træsnagler i av 1½ cm.s tykkelse og 8 a 10 cm.s længde ind i fugen mellom murstenene og derefter driver spikerne gjennom listen ind i disse træsnagler.

Som et godt hudpleiemiddel

anbefales citronsaff hvortil der er tilsat litt salt, ren sprit og eggehvite (en eggehvite til en citron).

Hvorledes en knap skal syes i.

Grunden til at knapper, særlig lærretnapper, saa ofte løsner og falder av er gjerne den at stoffet de syes paa er saa tyndt og uten hold, at traaden hvormed den syes fast ikke kan strammes tilstrækkelig. Herved kommer knaphullets kant til siddig at glide paa de ytterste traader hvormed knappen er sydd fast og gnager disse over.

Man bør derfor, særlig paa tyndt stof for man syr knapper i danne et fast grundlag at sy i. Dette sker ved at stoppe stoffet over med godt, sterkt bomuldsgarn i en omkreds av 1 cm. paa det sted hvor knappen skal anbringes, og man maa stoppe tæt paa kryds og tvers. Naar man syr knappen i maa man passe paa at traaden strammes godt og like haardt, og naar knappen er sydd i kan man vikle traaden 8 a 10 ganger rundt knappen og tilslut fæste godt paa baksiden. En knap som syes i paa denne maaten løsnar næsten aldrig.

Sølvskeer og sølvgafler

som ikke brukes til daglig kan pakkes ned i mel saa der ikke kommer luft til dem. Da anløjer de ikke og er til at bruke saa snart mellet er tørket av.

Boraks som husmiddel.

For at bevare huden ren og samtidig forhindre at frost eller varme skal irritere den tilraades det hver morgen at vaske ansigt, armer og hals med boraks. Boraksen er den mildeste alkali som forseper med det fettstoff som alltid findes i huden og som i nattens løp er blitt syrlig: desuten virker det kjølig og desinfiserende. Man kan oppbevare det boraks vand i længere tid paa flasker; det lages av 1 del boraks til 12 deler vand som man etter behag tilsætter med litt rosenolje eller orangelomstvand. Man smører det paa huden og lar det virke paa den i 2-4 minutter uten at den tørkes av, hvorpaa man vasker sig som sedvanlig, men uten sæpe.

Sten i kjeler.

Man kan forhindre at der samler sig sten i kjeler naar man til stadighet har et østersskal liggende i bunden av kjelen. Al stenen som avsættes av vand vil da samle sig paa østersskallet. Dette maa naturligvis av og til skiftes med et nyt østersskal.

Ølje- og fettflekker paa tepper

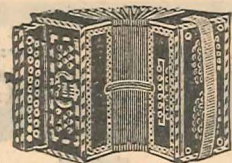
fjerner man bedst ved at røre brændt magnesia sammen med bensin til en saa tyk grøt som mulig som derpaa smøres paa flekkene med en horn- eller træske. Naar massen er blitt tør børster man den av med en fjærvinge. Hvis flekken ikke er fultstendig forsvundet gjentar man fremgangsmaaten. I mangel av brændt magnesia kan man ta fint pulverisert hvitt kridt.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 6.

Pris.....kr.....øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

MUSIK-
Instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

Tyske, Wiener, italienske og Bözener Harmonikaler leverer vi til billigste Priser. Katalog gratis og franko.

Herfeld & Co., Neuenrade Nr. 88, Tyskland.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influensa m. m.
virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales af læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Frimerkepakken „Ideal“
indeholder 1000 frimerkehængsler, 400 fo. skj. merker, 50 forskj. skandinaviske merker, 50 forskj. franske kolonier, 30 forskj. krigsmerker, 20 forskj. tyske kolonier, 10 forskj. frimerkebrovort.
Pris kr. 4.00 + porto. **Reid. Johansen,** Arbeidergt. 1, Kristiania.

Amatørfotografer!

Kopiering og fremkaldning udføres i løbet av 4-5 dage. Utenbys ordre sendes mot efterkrav.
Nils A. Lysell, Schweigaardsgt. 67, Kristiania.

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barnestole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. **Carl J. Sjøstedt,** Søndre gt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Frimerkesamlere.
Bemerk!!!
Noget, som alle vil have
Tyske Kolonier:
36 stk. forskj. ustemp. kr. 3.
58 " " " " kr. 7.50.
Porto ekstra. Forlang itide!
Stor illustrert prisliste 1920 lige utkommet, forsendes franko mot 65 øre.
H. Lichtenstein, A. B.
Eldste svenske Frimerkehandel, Stockholm 8.

Tegn abonnement paa
Allers Familie-Journal
Nordens største og beste ukeblad
35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Enhver, som lider af Blegstot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsebsværligheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Heilbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: København. Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Bærum's Jernoplag
Torvgt. 3

GRIND, LAASER, MÅVNER, URNER
LINOLEUM
TRAPPER
MIDLER
KÖRNER
BÅDEUTSTYR
RULLER
SPIKER
RGIBS
NETTING
RØRVEV
STIFFIG
TAMINER
TAKPÅ
STÅLSTEN
HATTER
TAK
LUTER
Kt. a

TRAPPE-FLISER
DØRE
TAPETER
RULLE-TRAPPER
GARDINER
GULDBORST
LISTER
VIN-TILBEREDNING
DUER
VEGPAPEIR
RØRKEOVNE
CENTRALOPVARMNING
BRYGGEPANNE
CEMENT
KOMFURER
HÅVEBÅNKE
CEMENTRØR
HÅVESINGELS
HÅVEBORDE
GRÆSKLIPPERE
SØMLERE

Lomme-, Væg- og Vække-Ure. Uhrkæder, optiske Artiller m. m. kjøbes billigst i Skandinavien fra **Aug. Peterssons Uhrlager,** Gislaved Sverige. Illustr. Prisliste gratis.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 " " " " " 3.—
150 " " " " " 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 " " " " " 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 Kr. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Averter i Nord. Mønster-Tidende!

Fregner

fjernes paa faa dage kun med **Crème Any.** Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.
3-dobbelt portion 10 kr.
postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev
Kun egte fra
Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

LANKA HARMONIKA

faas overalt.
WILHELM LANKA
Gera-R., Tyskl.
HARMONIKA-FABRIK.

Husmødre

forlang

MARINE PUDSEKREM

hos Deres kjøbmand.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra **Berg's Bolag,** Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prisliste.

PHOSPHOR
ENERGON
PILLER
ORDIN. AF LÆGER
G ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

1 Linnet eller natttrøie til at lukke foran til piker paa 7-9 aar.

Til besætning brukes broderte tunger som syes rundt om kraven, mansjettene og paa begge sider av lukningen foran. Likeledes syes fine læg. Samme facon kan benyttes til natttrøie. Der medgaar 2 1/2 m. stoff av 80 cm. bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 7 deler.
Fig. 1. Det halve forstykke. 2. Den halve ryg. 3. Wienerlæg. 4. Ærme. 5. ærmelinning. 6. Den halve krave. 7. Halslinning. Ved tilklippingen lægges mønsteret paa det dobbelte stoff. Midten av ryggen, forstykket og kraven langsmed stoffets bret.

Bestillingssedel paa
Sykurv nr. 6. Pris 15 øre.

NB. Utvælg skrift volder feilekspedition.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Westminster Abbey i London.

Hold dig for god til sladder.

I den hellige skrift tales der om de store ting som det lille lem tungen utretter, men der sies ikke at disse ting er gode. Det er en advarsel som gis, en advarsel som kan trænges haardt naar man gir agt paa de ting som tungen utretter. Det er vel noget som forkommer hveranden dag at man hører en eller anden berette om de ulykker sladder har bevirket i en familiekreds, men det er saa dagligdags at man ikke blir saa oprørt eller bedrøvet over det som man igrunden burde.

Sladder er av det onde og er endda værre naar den utgaar fra saakaldt „velvillige bekjendte“ og bæres videre av andre av samme kategori. Al tryksvæerte i verden formaar ikke at skildre størrelsen og dybden av den menneskelige elendighet og hjertesorg som er opstaaet ved sladder i familie- eller vennekredsen. Faar man vite at der av en fremmed er sagt det eller det onde om os, saa har vi i det mindste den tilfredsstillelse at vi kan gaa til ham og

trække ham til ansvar for det han har sagt, men er det fra en slektning de onde rygter sies at være utgaat, saa trækker man sig snarere ind i sig selv og tænker: „La saa vore veier skilles, naar han har en saa darlig mening om mig.“ Ikke sandt, slik gaar det ofte, og saa trækker man sig tilbake og kløften er der og kan aldrig senere brolægges — — — og hvad var det hele? Sladder! Hadde den eller den virkelig sagt det eller det? Var det ikke en sætning, en uttalelse som var bli misforstaaet? Vilde det mon være kommet til et brud, hvis vi ikke av en altfor venlig sjæl straks var bli underrettet om det skrækelige? Vilde ikke en familie være bli skaanet for mange mørke timer hvis vedkommende ikke hadde fart med sladder? Tungen, dette lille, forgiftede redskap som vi mennesker saa daarlig formaar at tømme ved egen kraft, haratter fuldbragt et niddingsverk.

Naar vi ser tilbake paa den forløpne del av vort liv møter vort blik først skoleaarene med deres smaa sorger som ofte berede os

Hvad der interesserer damerne.

Strikkede vaatter til smaabarn.

(Hertil hører bill. 1.)

Med fint zephyruldgarn og mellemgrove staastrikked-pinder paabegynder man de 12 cm. lange vaatter ved

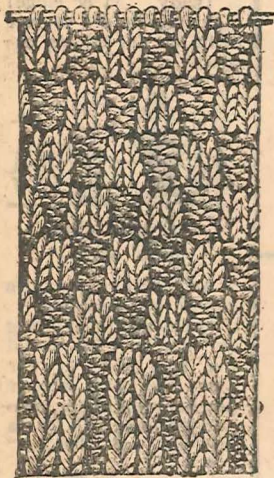
Bill. 1. Strikkede vaatter til smaabarn.

den øverste kant med et opslag av 48 masker, som man fordeler likt paa fire pinder og lukker til rundkreds. Hele vaatten strikkes i mønsteret 1 ret maske, 1 vrang maske og de første 4 omganger strikkes med hvitt garn, den 5. omgang lila, den 6. og 7. omgang hvit, den 8. omgang lysrød, den 9. og 10. omgang hvit, den 11. omgang lila, den 12. og 13. omgang hvit, den 14. omgang lysrød, den 15. og 16. omgang hvit, den 17. omgang lila; herfra strikker man bare med det hvite uldgarn. Først kommer 8 omganger, derpaa til haandleddet 8 omganger med finere strikkedpinder, og saa strikkes atter med de grove pinder 8 omganger op til hver tommelfingeren begynder. — Til tommelfingeren strikker man paa 13 masker (de sidste 7 av den næste og de første 6 av den næstlaeste pinde) og en nyoptat maske 15 omganger, hvorpaa man lukker fingeren ved at strikke 2 masker av sammen. Av de masker, man satte av til tommelfingeren, las nu 1 maske op, og med den og de øvrige 37 masker strikkes saa vaatten videre med 21 omganger. Herpaa strikker man endnu 5 omganger med de fine pinder og saa lukker man vaatten ved at strikke 2 og 2 masker sammen, idet man kjeder dem av.

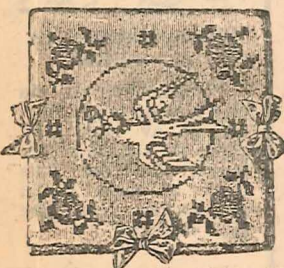
Strikkede barnegasjer.

(Hertil hører bill. 2 og 3.)

Disse gamasjer er 28 cm. lange, de sitter godt og kan anbefales som meget varme og holdbare. Man be-

Bill. 3. Strikkeprøve i naturlig størrelse til gamasjene bill. 2.

Bill. 4. Lommetørklæppe med korsstingsbroderi.

gynder dem ved den øverste kant paa et opslag av 56 masker, som man fordeler paa fire strikkedpinder, der passer til det garn, man strikker med, og lukker dem til en rundkreds. 1. til 42. rad: Avvekslende 2 rette masker og 2 vrang masker, som træffer over hverandre i stripemønster. Derpaa strikkes videre i skjælmønster, hvor man i hver fjerde rad skifter mønsteret, saa de vrang masker kommer til at staa over de rette og omvendt: * 4 rader avvekslende 2 rette masker, 2 vrang masker de næste 4 rader 2 vrang masker og 2 rette masker, fra * gjentages 7 ganger. Derpaa avkjedes de følgende 32 masker av den sidste rad, og paa de øvrige 24 masker strikkes 5 ganger 4 rader av skjælmønsteret, frem- og tilbagegaaende (hver rad begyndes ved at ta 1 maske løs av, og de masker som ser ut som rette strikkes ret, og de tilsynlittende vrang masker strikkes vrangt). Derpaa kjedes ogsaa de sidste 24 masker av, og alle de avkjedede kanter omhekles tæt med faste masker. Ved de bakerste kanter paasyes en stof- eller lærrem.

Lommetørklæppe med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 4 og 5.)

Mappen er 20 cm. stor i kvadrat og lages av et stykke korsstingsstof (kanavas, aida- eller javastof, hvori 4 korssting fylder 1 cm.), som er klippet i dobbelt størrelse, og som lægges halvt sammen for at danne lommetørklæmappen. Paa den øverste side broderes det lette, pene mønster med glans- eller perlegarn; duen skal være graahvitt, rosene lysrøde og røde, de smaa blomster blaa og gule i midten. Naar broderiet er færdig, fores mappen med kulørt silke og lukkes med silkebaand i samme farve.

Børsteholder med korsstingsbroderi.

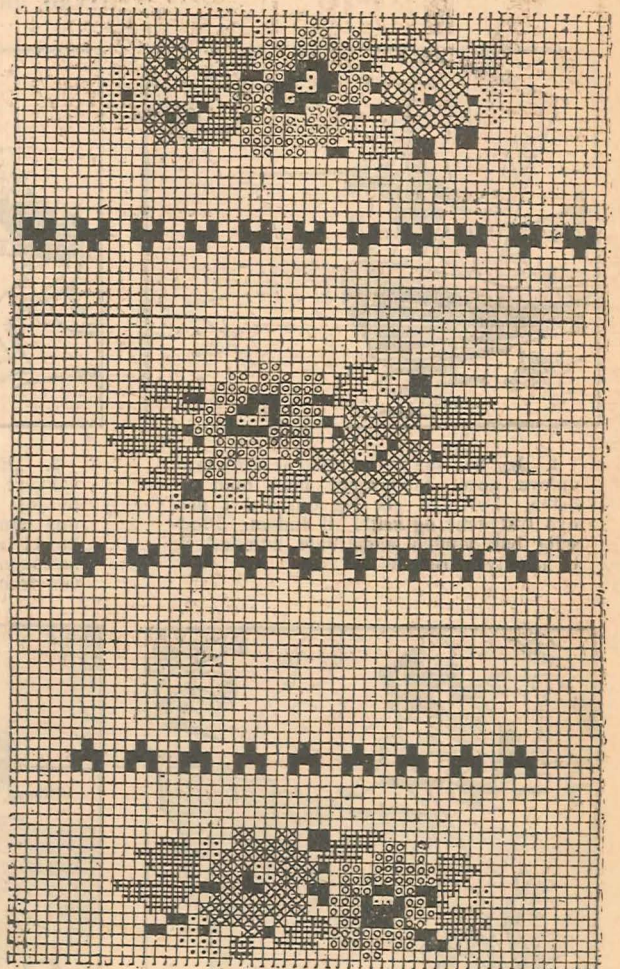
(Hertil hører bill. 6 og 7.)

Man lager denne pene børsteholder av rester av aida- eller javastof (5 sting maa fylde 1 cm.) eller av klæde eller silke. Den er 32 cm. hoi, 18 cm. bred ovenifil. Hvis man anvender rester, klipper man disse til i 7 cm. brede strimler og skjuler sammenføjningene med smale, brune border. Syr man paa glat stof, maa man traakle strama over, og senere fjerne disse traader naar broderiet er sydd. Det store, paasydde børsterum er 21 cm. hoi, 28 cm. bredt, det kan sammensettes av tre, 7 cm. brede striper, og bakvæggen broderes striper forbindes med et stykke lyst stof; det hele fores og avsyes med et papbakstykke som skyves ind mellem ytterstof og for. Efterat broderiet er sydd, fores børsterummet og ordnes i

læg ved sidene, idet det syes paa. Læggene presses godt. Børsteholderen forsynes med 3 ringer, hvori den hænges op. Bill. 7 viser broderimønsteret.

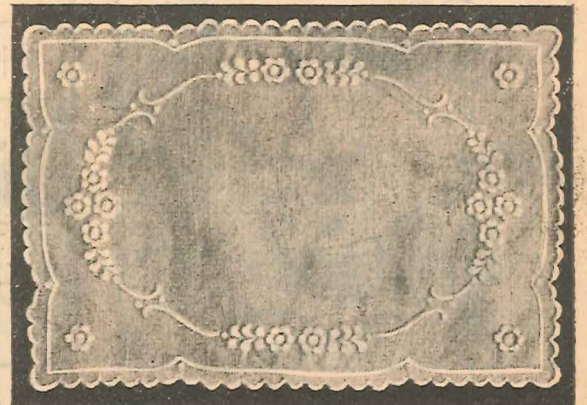
Bill. 6. Børsteholder med korsstingsbroderi. Kan syes av stofrester. (Hertil bill. 7.)

Bill. 7. Typemønster til børsteholderen bill. 6. Tegnforklaring: gul, blaa, orangegul, brun, olivengrøn.

Nye haandarbeider med komplet materiale.

B. 342. Avlang bretserviet med hvitt broderi. Servietten er 39 cm. bred, 45 cm. lang og broderes paa

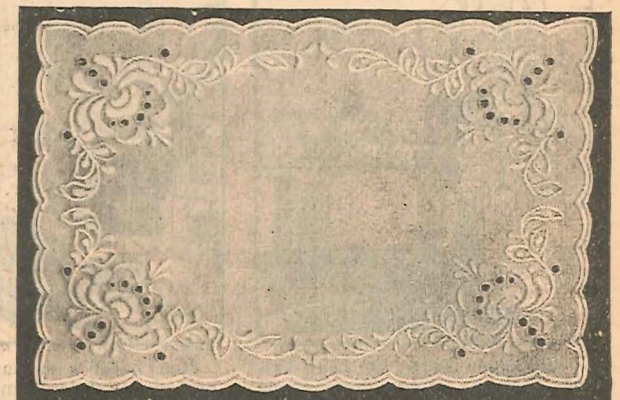

B. 342. Avlang bretserviet med hvitt broderi. Størrelse 30 cm. bred, 45 cm. lang. Pris kr. 3.85 + porto.

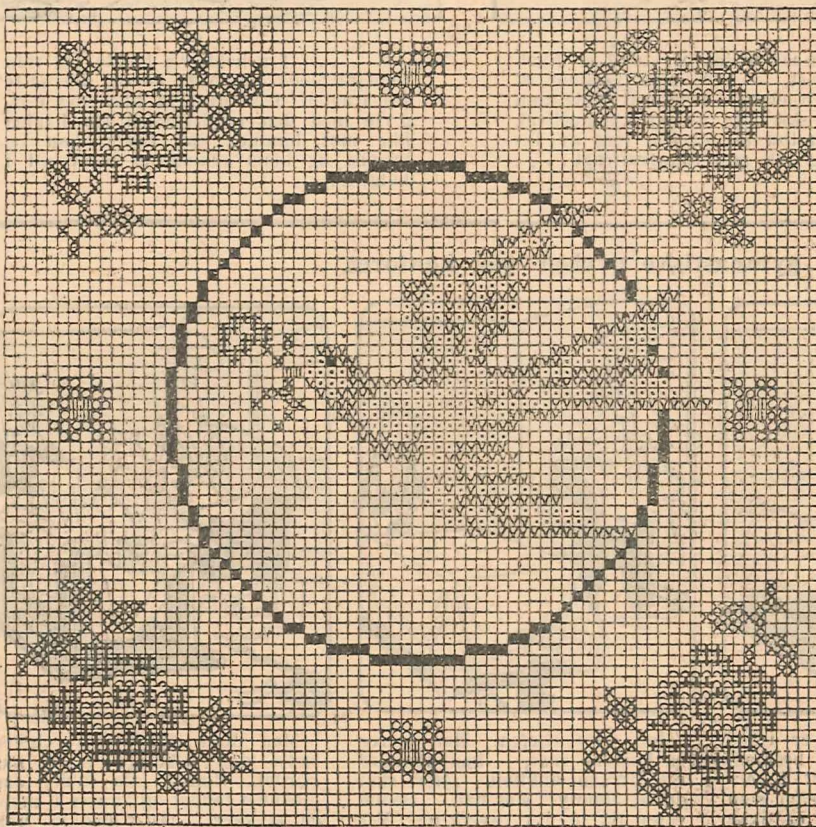
hvitt lin med platsom og kontursting. I kanten knaphulstunger.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 3.85 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling“.

B. 343. Avlang, firkantet serviet med platsom, kontursting og engelske huller. Kanten avsluttes med knaphulstunger, og indenfor disse syes en konturstingsrad. Servietten er 46 cm. lang, 30 cm. bred. — Materiale: Paategnet lin og garn, pris kr. 4.10 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling“, Storgaten 49, Kristiania.

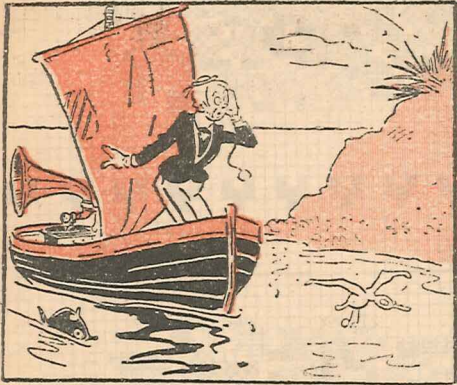
B. 343. Avlang, firkantet serviet med platsom, kontursting og engelske huller. Størrelse 46 cm. lang, 30 cm. bred. Pris kr. 4.10 + porto.

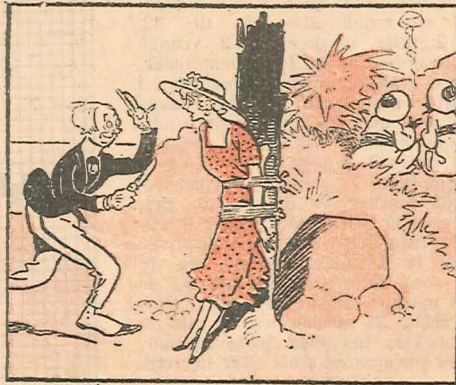
Bill. 5. Typemønster til lommetørklæmappen bill. 4. Tegnforklaring: hvit, graublaa, gul, lysrød, rød, grøn, sort, blaa.

Bestillingsseddel findes side 28.

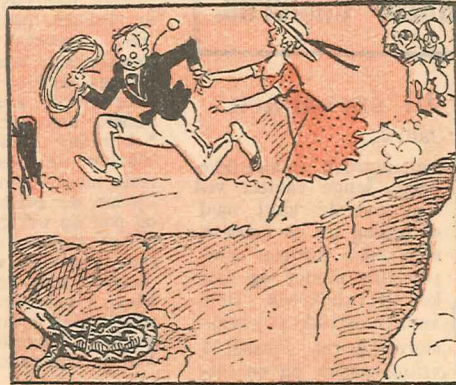
Hvad en fonografragt kan brukes til.

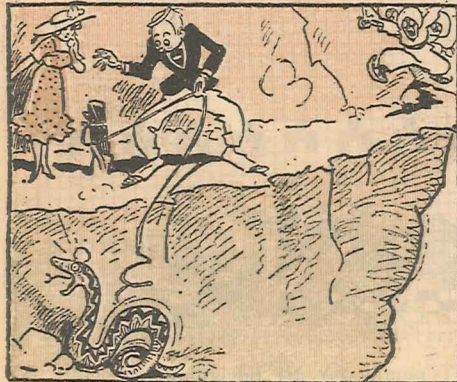
1. Jeg har saa ofte tænkt at skal man opleve noget interessant maa man til østen. Forleden gik jeg ombord i min nye lystyacht og seilte til Indien. Pludselig bar vinden angstfulde kvindeskrik til mit lydhøre øre.

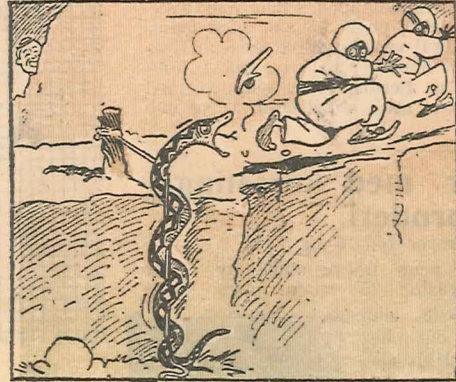
2. „En dame i nød! Sæt at hun er vakker! Hun maa og skal reddes,” tænkte jeg og gik iland og traf her en ung dame, bundet til et træ. Hun var fanget av to hinduer. De sat like i nærheten med ryggen til. Jeg fik kniven frem . . .

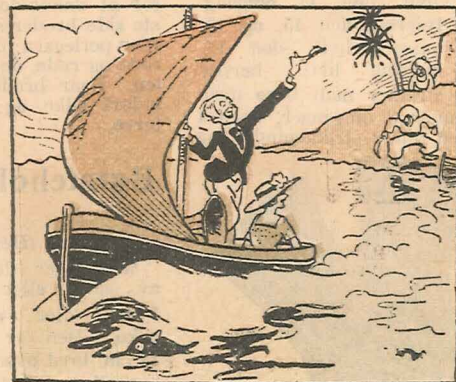
3. . . . og i en haandvending var tauget skaaret over og den skønne dame befridd. Med symmskridt løp vi ned til stranden, — det maatte foregaa hurtig for de to hinduer hadde opdaget flugten og satte efter os.

4. Vi skulde ned av en høi, steil skrænt. Men helligvis hadde jeg tat tauget med. Det fik jeg i en fart bundet til en pæl hvorefter vi skulde til at fire os ned. Da opdager jeg en brilleslange nedenfor skrænten.

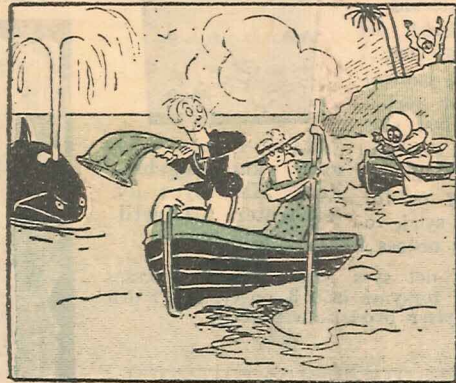
5. Den laa og sov, men var bliit vækket. Og nu trodde den at tauget var firt ned til bruk for den, hvorfor den klaret opover det. Jeg skal si at damen og jeg kom os bort i en fart, og det samme gjaldt de to hinduer.

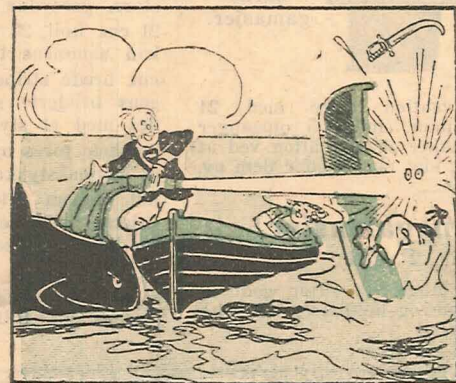
6. Den skønne dame og jeg fandt snart ned til min lystyacht som vi gik ombord i, og for en frisk bris stod vi fra land, idet vi vinket venlig til de to hinduer som skyndte sig ned til stranden med dragne krumsabler.

7. Da skedde der noget som fik mit blod til at isne: Den ene av hinduene satte efter os i en kano som hadde ligget skjult ved stranden, og samtidig snudde vinden sig saa seilene paa min yacht blaaste i filler.

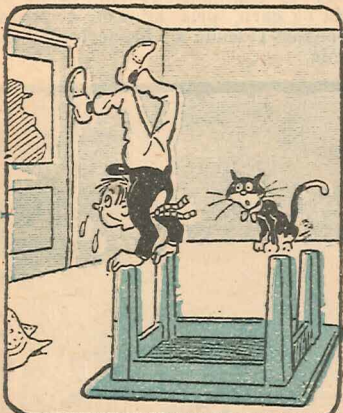

8. Men naar nøden er størst er hjelpe nærmest, — bare man forstaar at utnytte hjelpen! I dette tilfælde kom hjelpen i skikkelse av en kjæmpehval. Og jeg forstod at benytte mig av tilfældet: jeg tok min fonografragt . . .

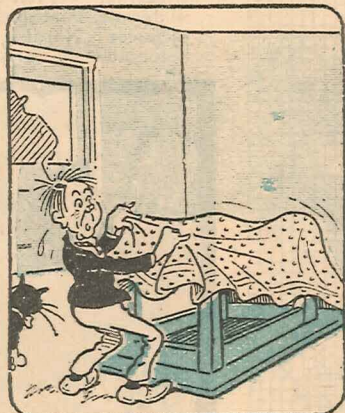

9. . . . for heldi vis hadde jeg min fonograf med ombord! — og saa satte jeg tragten over hvalens hode og dirigerte med den vandstraalen fra hvalen like mot hinduen saa baade han og kanoen og hans krumsabel forsvandt i belgen!

Naar man driver gymnastiske øvelser paa kontoret.

Chefen er borte, og naar katten er borte danser musene paa bordet, — i dette tilfælde er musen den unge kontormand og bordet vender for en gangs skyld alle fire ben iveiret: den vordende kontorchef øver sig i gymnastikk!

Men bedst som han er igang med denne interessante beskæftigelse hører han skridt i gangen. Det maa være chefen som kommer tilbake! Der er ikke tid til at snu bordet, i en fart lægger han teppet over bordbenene.

Ind trær chefen. Han bærer en kostbar vase, — han kommer ret fra en auktion. „Her skal du se, Jimmy!” sier han. „Denne vassen fik jeg for røverkjøp. Vet du hvad den kostet? 2500 kroner! En latterlig liten sum!”

Med disse ord vilde chefen sætte den kostbare vassen paa bordet. Bums! Da faldet den gjennom teppet og knuses i mange stykker. „Au,” tænkte Jimmy, „nu faar nok jeg hvad jeg har fortjent!” Og sandsynligvis fik han ret! Derom tier historien.

Smaapluk.

Aandsnærværelse.

Hun: „Gi!, der kommer far! Han saa du stjal et kys!”
Han: „Skynd dig og gi mig en ørefik!”

Taleren: „Hvis mine ærede tilhørere tror at De kan forvirre mig ved Deres avbrytelse tar De feil . . . jeg er vant til at man roper fæ og klodrian til mig!”

Ved balletten.

„Det er svært saa frøken Nielsen stikker næsen iveiret efter at hun er kommet til balletten. Jeg tror virkelig hendes smaa fotter gaar hende til hodet!”

Herren: „Det er for dyrt at gifte sig i vore dager. Alt er steget i pris, og varene er bare krigsstas!”

Ældre frøken (indsmigrende): „Hvis nogen gifter sig med mig kan han være ganske rolig. Jeg har endda et hjerte fra fredstiden.”

Moren: „Hvorfor kan ikke dere to bli enige?”
Teddy: „Vi er enige! Elly vil ha det største eplet og det vil jeg ogsaa!”

At være eller ikke være.

Arbeideren: „Kan De skaffe mig arbeide?”
Formanden: „La mig se, der er en mand her som ikke er her idag, hvis han ikke er her imorgen heller, sender jeg ham væk og da kan De faa pladsen!”

Pligtopfyldende til det sidste.

Flyvelæreren (til sin elev idet de begge styrter ut av maskinen): „Saa De ser, herr Peltersen, kan det ikke nytte at dreie hjulet til venstre naar man skal tilhøire!”

Hvorledes dagen gik da jeg var hotelkarl.

1. „Ding-dang — bom-bom! Om to timer er klokken otte!“ ropte jeg gennem nøkkehullet til en herre som havde bedt mig vække sig i god tid.

2. „Nei jaaa, De vil være vittig, min ven,“ sa den ældre herre. „Det skal vi snart faa vænnet Dem av med.“ Og som sagt saa gjort:

3. Med et elegant looping-the-loop-sprang fæi jeg ind i badeværelset og veltet en herre paa hodet ned i badekarret.

4. Imidlertid gik tiden og da jeg kom ut paa gangen igjen regnet det nedover mig med støvler og sko som skulde børstes.

5. Tilslidst sat jeg aldeles begravet i skotoi som en ægyptisk konge i en pyramide. Men da syntes jeg ogsaa toppen var naadd.

6. Nu hadde d'herrer-hotelgjester ærgret mig nok. Nu var det min tur. Og da jeg hadde børstet alle støvlene fyldte jeg dem med kløpulver.

7. Og resten kan man se av billedet her! Aldrig hadde jeg trodd at pene, skikkelige herrer kunde opføre s'g saa pudsige. De trillet sig rundt paa ryggen og slog knuter paa sig og oppførte sig i det hele tat saa morsomt at det var en fornøielse at se paa.

Folk man ikke bryr sig om at møte.

1. Manden som stikker paraplyen op i ens ansigt.

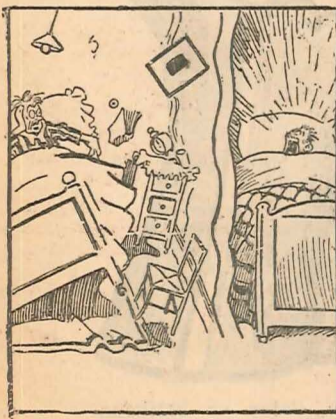
2. Snakkesalige damer som sperer trappen til jernbanen.

3. Mødre som „bærer“ en med at passe deres baby.

4. Den strenge mor som er ute at spasere med sin datter.

5. Manden „ved siden av“ som snorker.

6. Manden som røker daarlig tobak.

Korrespondanceundervisning i violinspill, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjornarp, Sverige.

Dette Kuk-kuk-uhr fuldstændig gratis.

Som reklame for vort firma bortsælger vi dette Kuk-kuk-uhr samt 100 stk. fint utførte prospektkort for tilsammen kun 12 Kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, staa det Dem naturligvis frit at sælge disse blandt venner og bekendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, og uhret kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine, og vakkert kolorerte seriekort, gratulationskort og platin-kort (fineste nyheter 1921). Som De vil se av avbildningen er uhret rigeligt forsynet med trætskjæring, hvorfor det vil pryde enhver væg. Uhret har et egte Schwarzwälder-verk, som gaar sikkert og nølslagtigt. Det roper „kuk-kuk“ en gang hver kvart time, og det er helt igjennem et godt og holdbart uhr, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv. At folk er særdeles tilfreds med vore uhre, beviser de i hundre-tal mottagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saafremt De ikke er fuldt ut tilfreds ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingsseddel til A. F. J. K. Varemagasinet i Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et av de averterte Kuk-kuk-uhre og 100 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris av 12 kroner for alt tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldtut tilfreds.

Navn:

Adresse:

Obs.! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

Penge vokser

ikke paa kiste-bunden men i banken.

Hvorlang tid skal der til for at 5 kroner indsat i banken skal vokse til 10 kroner?

Kjøp en av Handelsbankens sparesedler og prøv selv. Eller skriv til os idag efter vor illustrerte brosjyre „10 kroner for 5“.

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner eller pr. post kr. 5,30. (Spiresedler for større beløp kan ogsaa faas). Den dag den kjøpes begynner den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Sparesedlen kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge. Men lar De den staa vokser den til det dobbelte.

Spar mest mulig. Kjøp flest mulige sparesedler.

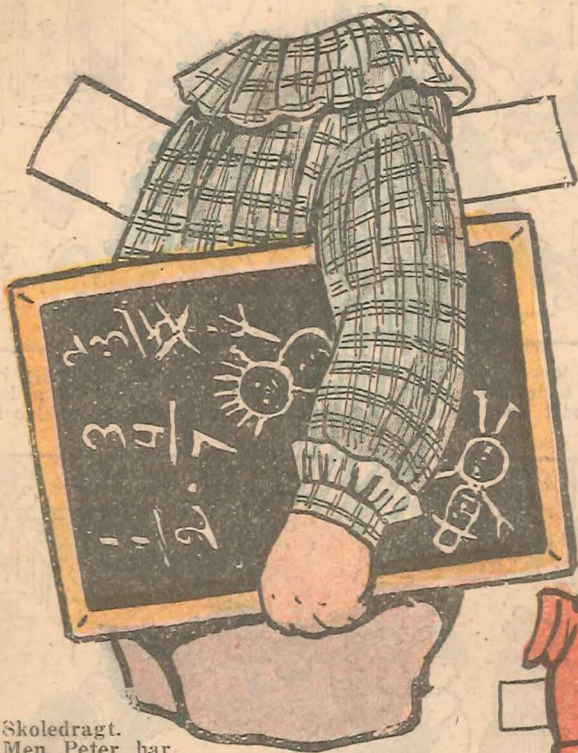
De vokser.

Handelsbanken DEN NORSKE HANDELSBANK

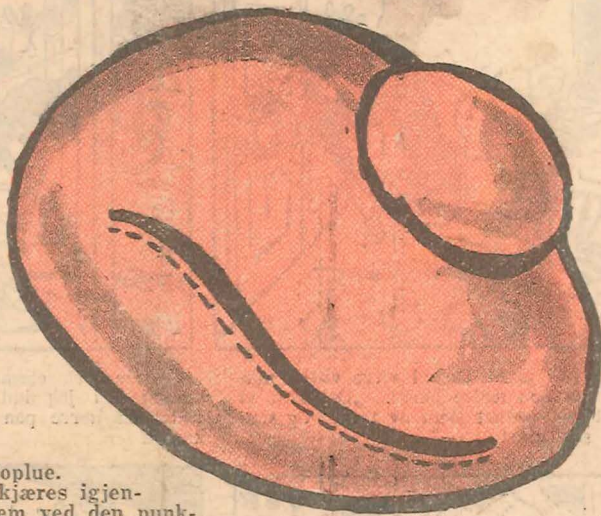
Kristiania: Kjøbegt. Brogt. Schous pl. Bergen, Trondhjem, Kristiansund N.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

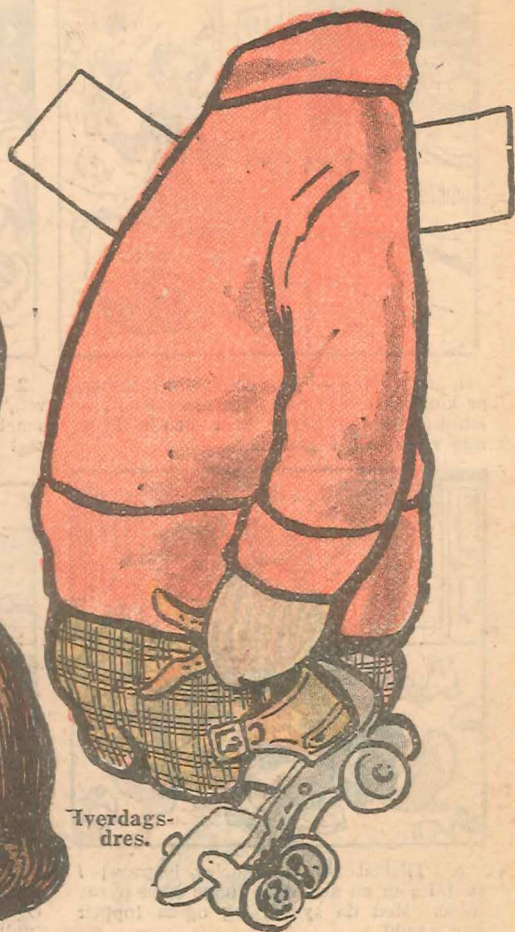
Peterman faar nye klær.

Skoledragt. Men Peter har glemt at vaske tavlen sin.

Toplue. Skjæres igjennem ved den punkterte linje og sættes ned over hodet.

Tverdagsdres.

Teddybjørnens sweater.

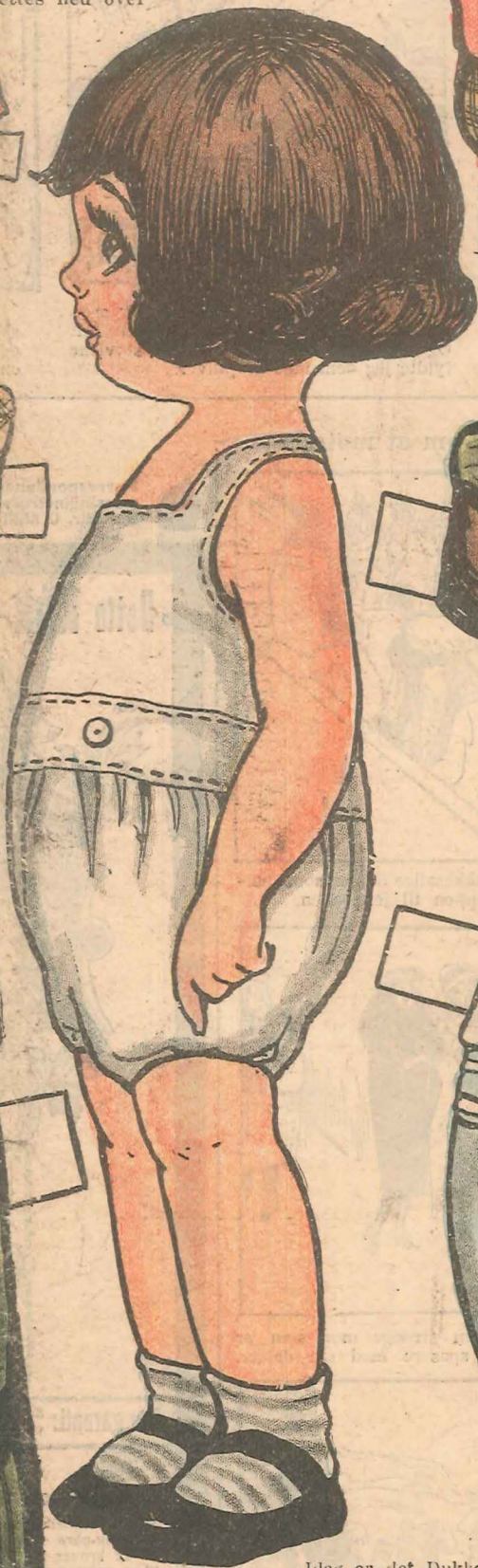
Benklær og gamasjer til søndagsbruk.

Strømper til hverdags. Knærne er bare; det er praktisk, saa sliter man ikke hul paa dem.

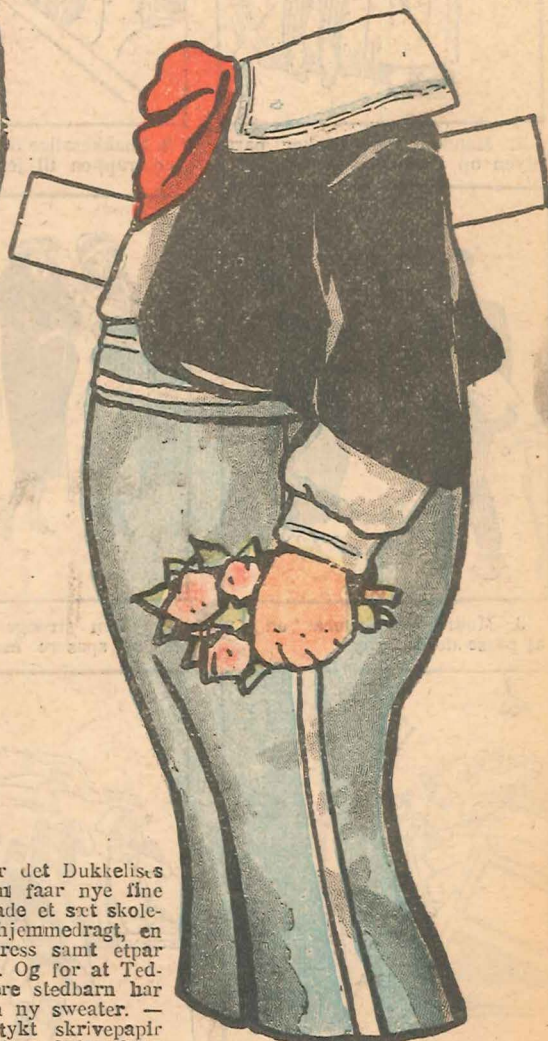
Søndagshat.

Peters Teddybjørn.

Søndagsfrakken, som man ikke maa søle paa.

Naar Peter er selskapsmand, ser han slik ut.

Peter før Idag er det Dukkeliens bror som faar nye fine klær, baade et søt skoletil, en hjemmedragt, en søndagsdress samt et par hodeplag. Og for at Teddybjørnen ikke skal være stedbarn har den samtidig faat sig en ny sweater. — Klæb hele siden paa tykt skrivepapir eller graat papir, klip de enkelte deler nøiagtig ut, og la os se hvorledes de nye klærne kler Petermand.